بعون صانع مکین و مکان و فضل خلاق زمین و زمان

احوال الآخرت اصلی منظوم پنجابی

مصنفہ
مولانا مولوی حافظ محمد بن مولوی بارک اللہ

حسب فرمائش حاجی چراغ الدین سراج الدین الدتا تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

کتب مندرجہ کے علاوہ ہر قسم کی کتابیں مندرجہ ذیل پتہ سے ملسکتی ہیں

مکمل ترجمہ قانونچہ طب حکمت معہ رسالہ قبریہ پنجابی منظوم

علم طب یونانی میں یہ مشہور ترانی درسی کتاب اور تشریح بدن میں لاثانی ہے چونکہ زبان عربی میں نہایت مشکل تھی۔ لہذا ہمنے بغرض سہولیت اسکا ترجمہ عام فہم پنجابی زبان میں کرایا ہے جس سے پنجابی بھائی تشریح بدن میں کماحقہ دسترس حاصل کر سکیں۔ فاضل مترجم نے ہر صفحہ کے ابتدا میں چند سطور اصل متن عربی کی رکھہ کر نیچے اسکے نظم ترجمہ اس خوبی سے نبھایا ہے کہ ادنی سے ادنی لیاقت کا طالب علم بھی اسکو بخوبی سمجھہ سکے۔ اور جو جو مشکل مقام تھے۔ انکو تمثیلات معقولوں سے نہایت آسان کر دیا ہے۔ مزید برآں بڑی بڑی مشہور کتب طبیہ سے حاشیہ پر اردو میں شرح کی ہے۔ کاغذ کی عمدگی اور لکھائی چھپائی صحت میں بیحد کوشش کی گئی ہے خریدار بلحاظ قدردانی خرید فرماکر مترجم کی محنت کی داد دیں۔ قیمت ۸/

قانونچہ اُردو میں

قانونچہ عربی سے اردو میں ترجمہ کرایا گیا ہے نہایت عمدہ اور خوشخط چھپا ہوا موجود ہے علم و فن حکمت کو عربی سے اردو لباس پہنا کر بغرض افادہ عام طالبعلمان کے لئے لانحل مشکلات کو لفظ بلفظ آسان کر دیا ہے قیمت ۶/

ترجمہ قدوری اُردو میں

از فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری درباب مسائل فقہ حدیث۔ اس کتاب کا عربی سے ترجمہ کیا گیا ہے۔ مشکل یہ تھی۔ کہ عام مسلمانان جو عربی سے محض ناواقف تھے اپنے دینی مسائل شریعت طریق نماز حج۔ زکوٰۃ۔ شرک۔ بدعت اور تمام قانون شرعی سے لاعلمی کی وجہ سے کوئی واقفیت حاصل نہیں ہوتی تھی۔ اسلئے عام فہم ہونے کے واسطے آسان زبان اردو میں ترجمہ کرایا گیا ہے۔ ہاتھوں ہاتھ یہہ کتاب فروخت ہوتی چلی جاتی ہے۔ قیمت صرف عہ

ترجمہ کنز الدقائق اُردو میں

یہہ کتاب بھی فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری کا ترجمہ مبنی بر مسائل فقہ مثل قدوری عربی سے اردو میں اس غرض سے ترجمہ کیا گیا ہے کہ طالب علمان علم فقہ اس کے مطالعہ سے بہرہ یاب ہوں۔ لکھائی چھپائی کاغذ نہایت عمدہ ہے۔ اور قیمت بھی بغرض افادہ عام صرف ایک روپیہ عہ

انیس الواعظین اُردو میں

از فاضل اجل حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری۔ یہہ کتاب وعظ و پند نصائح مطابق آیات و احادیث آنحضرت سرور کائنات صلی اللہ علیہ و آلہ و اصحابہ وسلم جو مومنوں کے دلوں کو صاف اور پاک بدرجہ غوثیت لانیوالی ہے۔ اور گناہوں سے متنفر اور پرہیز کرانیوالی جو لوگ گناہوں کو گناہ نہیں سمجھتے۔ انکو عصیان سے بچانے والی یہہ کتاب لاجواب اور بے نظیر ہے۔ قیمت ایک روپیہ چار آنہ۔ عہ/

تذکرۃ الاولیاء اردو

کتاب لاجواب مفید ہر شیخ و شاب الموسوم بہ ظہیر الاصفیاء اردو ترجمہ تذکرۃ الاولیاء جسکو جناب مولانا سید اعجاز احمد صاحب خلف الرشید حضرت محی السنۃ مولانا حافظ حکیم شاہ ظہیر احمد صاحب ظہیری بدایونی نے نہایت محنت و عرق ریزی سے بامحاورہ سلیس اردو زبان میں ترجمہ کیا ہے۔ ہمنے بصرف زر کثیر مشتاق احباب کی خاطر فاضل مترجم سے حق کاپی رائٹ خرید کر نہایت صحت اور آب و تاب سے طبع کروائی ہے۔ ناظرین کرام اس خزینۃ السعادت کو ملاحظہ فرماکر سعادت دارین حاصل کر کے ہماری محنت کی داد دیں گے۔ قیمت عہ/

مجمع الاسرار طلسمی اُردو

مصنفہ حاذق زمان فخر الاطباء حکیم فضل حسین صاحب۔ یہ رسالہ فن حکمت میں بصرف زر کثیر طبع کرایا گیا ہے۔ جملہ کتب حکمت کا ایک مجموعہ ہے۔ تشریح بیماری اور علاج و خواص ادویات اور کشتہ جات علم کیمیا جنکو مشتاق حکمت بہت سی کتابوں سے بمشکل دیکھہ سکتے ہوں بغرض عام فہم سلیس اردو میں بےنظیر تیار کیا گیا ہے۔ اعلیٰ سے اعلیٰ حکماء اور طالبعلموں کے لئے بیحد مفید ہے۔ قیمت بھی صرف بارہ آنہ ۱۲/

تحفۂ بینظیر ترجمہ دیوان حافظ پنجابی نظم

حضرت خواجہ حافظ شیرازی علیہ الرحمۃ اور انکے کلام کو کون نہیں جانتا۔ جنکی غزلیں اکثر مجالس صوفیاء میں پڑھی جاتی ہیں۔ انکا ترجمہ پنجابی نظم میں نہایت سوز و گداز کیساتھ کیا گیا ہے ممکن نہیں کہ قوال اس ترجمہ کو مجالس میں گائیں اور سامعین وجد میں نہ آئیں۔ قیمت سہ/

تفسیر کلام الرحمٰن

اسوقت ملک کی بامحاورہ اُردو زبان میں پُر تاثیر تفسیر چھاپی گئی ہے اہل اللہ اور دیگر مسلمان بھائیوں کے فائدہ کیلئے۔ قیمت ۱۲/

ہر قسم کی درخواستیں بنام حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب بازار کشمیری لاہور آنی چاہئیں

ماشاء اللہ لا قوۃ الا باللہ

نسخہ مفید عام از تصانیف مقبول بارگاہ احد مولٰنا حافظ محمد صاحب سکنہ لکھو کے المسمّی بہ

احوال الآخرت

مصنفہ

حافظ محمد بن مولوی بارک اللہ رحمۃ اللہ علیہما

حسب فرمائش حاجی چراغ الدین سراج الدین تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

رفیق عام پریس لاہور میں

باہتمام منشی عزیز الدین پرنٹر چھپی

DRAWN BY M. ASLAM

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

لکھ لکھ حمد ثنا تعریفاں پاک منزہ تائیں	اول آخر ظاہر باطن ہر دم صفت ثنائیں

تَبٰرَكَ الَّذِیْ بِیَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ قَدِیْرُ ۙ الَّذِیْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَیٰوةَ لِیَبْلُوَكُمْ اَیُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ؕ وَهُوَ الْعَزِیْزُ الْغَفُوْرُ ۙ الَّذِیْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ؕ سورہ ملک س ۲۹ پ

بابرکت اوہ مالک ہے ہتھ جیسدے ملک الٰہی	اوہ ہر شی اوپر قادر ہے جس موت حیات بنائی
تا ازماوے بندیاں نوں کس احسن عمل کمائے	اوہ غالب بخشنہار الٰہی جس ست آسمان لگائے

تَبٰرَكَ الَّذِیْ نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰی عَبْدِهٖ لِیَكُوْنَ لِلْعٰلَمِیْنَ نَذِیْرًا ؕ فرقان س پ

بابرکت اوہ منعم ہے کچھ حد نہیں احساناں	جس نازل کیتا خاص بندے تے ایہ فرقان خزانہ
تا اس خبر عذاب ثواب امت نوں پہنچاوے	قبر قیامت دوزخ جنت خوب شرح سمجھاوے
چنگے بخت انہاں دے ازلوں صدق یقین جو لیاوے	کفر شرک بریایاں بدعت چھوڑ اعمال کماوے
انہاں موتوں پچھے خوشی ہمیشہ ہرگز غم نہ کوئی	دوزخ تھیں بچ جنت جاسن خبر قرآنوں ہوئی

تے جنہاں دے دل مہراں جڑیاں انہاں نی قہر اللاہوں   اوہ وچہ گمراہی گئے پرےرے رد ہوئے درگاہوں

جے نال قرآن حدیث انہاں سے کرے نصیحت کوئی   ہکذرہ اثر نہ ہووے ہرگز قسمت مندی ہوئی

اوہ بھاویں لکھ آسائش خوشیاں دنیا نوچہ ہنڈاون   فر گونا گون عذاب کروڑاں مگروں پچھے پاون

توں ہیں پاک منزہ پاک منزہ ہر عیبوں نقصانوں   ہیں حمد شکر تعریف تیری نت آکھاں دلوں بجانوں

باجھ تیرے معبود نہ کوئی توہیں ہک خدایا   اللہ اکبر شان تیرا ہر شے تھیں بزرگ پایا

تیری یاری باجھ نہ طاقت کراں جو ترک برائی   بھی تیری باجھ توفیق نہ قوت کراں جو نیکی کائی

توں سختی تنگی دکھ ونجاویں تیری باجھ نہ کوئی   جو نعمت برکت دین دنی دی سبتیدہ حاصل ہوئی

توں ہیں واحد لاشریک الٰہی شان بلند عظیما   ملک زمین آسمان تیرا سبھ تینوں حمد قدیما۔

توں آپے ہاریں آپ جواویں تیں بن ہور نہ کوئی   توں زندہ نت نہ موت کدائیں عظمت دائم ہوئی

فر لکھ صلوٰۃ سلام ہزاراں ہر دم ختم نبیاں   جو سب خلقت تھیں افضل اشرف سید شاہ صفیاں

جس کل احکام الٰہی سانوں واضح کر سمجھائے   خیر خواہی وچہ فرق نہ کیتا کوشش نال بتائے

اوس رحمت شفقت حد زیادہ کیتی امت تائیں   دوہیں جہانیں مشفق ساڈا شافع روز جزائیں

فر آل اصحاب نبی دے پیارے لکھ صلوٰۃ سلاماں   بھی تابعداراں انہاندے جو کجھ کل خواص عواماں

تاسف بر عمر گذشتہ در غفلت و نادانی و استعداد برائے موت

اے دل غافل غفلت اندر عمر پنجاہ سد ہائی   خالص عمل نہ کیتو کوئی سستی وچہ لنگھائی۔

نبی ولی ہو عالم فاضل گذرے جنگ جنگیرے   بھی شاہ گدا ہور بھلے سبہ کیتی قبریں ڈیرے

خویش قبیلہ یار پیارے ہتھیں پور لنگھائے   ہن توں بھی ہکدن جانا اوتھے جتھے یار سمائے

کئی چھوٹے کئی وڈے تد یں خلقت بہت سدھائی — کھول اکھیں ہن ویکھ جو اجکل واری تیری آئی

فر وقت تے نے پچھوتا سیں کرلے اج جو کرناں — جے سو رہیاں جیون ہووے اوڑک ہک دینہ مرناں

ہن دنیا حرصاں چھوڑ میاں کر طاعت ذکر الٰہی — فراق دیلا ستھ نہ آسی آج کل ہوسیں راہی

آس امید جیون کر کوتہ موت چتار پیارے — نیڑے اجل تے اس دو راڈی اکھیاں نیں سہارے

دنیا وچ آرام آسایش عادت بہت نہ کریئے — لذت ناز تے نعمت دنیا دل وچ حب نہ دھریئے

فاقہ فقر تے تنگی ترشی حضرت نبی قبولی — نعمت ناز آرایش زینت دنیا جان فضولی

نبی فراش بنایا چموں برگ کھجوروں بھریا — نازک نرم فراش نہ لیٹیا غفلت خوابوں ڈریا

ہک دن کڑی وچھا کر ستا نازک بدن سہارا — نقش کڑی دے جسے اتے بہہ ہوئے آشکارا

عرض کیتی عبداللہ بن مسعود حضرت کہو فراش بنایئے — حکم کرو تا وقت سون دے ہیٹھ فراش وچھایئے

ہیں اُتے دنیا سیر نہ کوئی حضرت آکھ سُنایا — دنیا سن مثال اویں جو راہ وچ رُکھے سایہ

لسا یے سٹھ لوے دم راہی ہووے فیر روانہ — اسدم کارن کد کوئی عاقل طلب کرے سیمیانہ

قوله تعالی قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ۝ سورة النساء پ ۲

رب فرمایا دنیا اندر اندک برخورداری — نعمت لذت چار دیہاڑے دنیا کرو نہ پیاری

اجر قیامت بہتر جانوں اہل ایماناں تائیں — تقویٰ خوف خدا جس کیتا بریاں چھوڑ ادائیں

اجر اونہاں نوں پورا ملسی ضایع ذرا نہ ہوسی — تھوڑا بہت جو دنیا کیتا حاضر آن کھلوسی

قوله تعالی أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكْكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشَيَّدَةٍ ۝ سورة النساء پ ۵

لکیاں چھپیاں موت نہ چھوڑے جتھے ہو گھیرے — بھاویں برج بناؤ محکم قلعہ یا کوٹ چفیرے

نیاں بھجیاں جان ٹ دیوی دارو موت نہ کوئی
رنگ محل بنادن احمق خرچن مال ربانا ں
حق حقوق خدا الہو بندیاں مالوں ادا نہ کردے
ای دل غافل سمجھ کدائیں غفلت چھوڑ ادائیں
فانی چیزاں نال محبت ہرگز کریئے ناہیں
نال مسافر نہیو نہ لایئے اوڑک اس ٹر جاناں
یا اوہ تینوں چھوڑ چلے یا توں اس چھوڑ سنددیں
سچ محبت اللہ والی نافع دوہیں جہانیں
دنیا وچ بھی قبر قیامت ہر ہر وقت سہاوے
حب نشانی یاد الٰہی بھی فرمانبرداری
غیراں حب دلوں کر باہر اس وچ نفع نجاتی
دنیاں نال محبت کوڑی دنیا چار دہاڑے
ایہ چار دہاڑے کوڑا واسا اوڑک اتھوں جانا
چنگے کم اللہ نوں بھاون قبر اندر کم آون
سب بریایوں کر ہن توبہ اللہ بخشن ہارا
جد لگ جان جسے وچہ ہی کر توبہ وقت ایہوئی
جو موتوں پچھے سر پر گذرے اسدی خبر سناواں

نیکی کرو کماؤ تقوی بدلہ لبیسو سوئی
موت آئی سبھ چھوڑ علاقہ قبریں کرن ٹکاناں
مال ربانہ خاک رلادن کچھ نہ تاسن مردے
سنبھل قدم ٹکا دیں پیارے سمجھ محبت لائیں
فانی حب ایہی پشیمانی جاسی توڑ کدائیں
توں نال جدائی درد فراقوں ہوسیں بہت نماناں
ایہ کوڑ محبت داغ دلیدا وچھڑیاں پچھتاویں
عشق الٰہی حاصل جنہاں فضل تنہاں رحمانی
کراوہ عمل جو وچہ قبر دے نال بندے دیجاوے
ذکر الٰہی صیقل دل دی نال اسی رکھ یاری
تے ربدیاں پیاریاں نال محبت اسدے کارن آنی
ایہ کسنے دنیا نہ رہسی دنیا دین وگاڑے
قبر قیامت دا کر توشہ جتھے نت ٹکاناں
بریاں کماں توں چہ رب راضی ہر جگہ پکڑاون
توبہ کیتیاں مول نہ مارے ہو جاسی چھٹکارا
موت آئی پھر پچھوتاسیں ویلا وقت گیوئی
جو وچہ قرآن حدیثاں پایا کتیوں لکھ وکھاواں

والله اعلم بالصواب

اس نام احوال الآخرت آیا بہت موافق بھائی
بارہ سو ستر ہجری سنہ وچ ایہ بنائی
بہت علائق ہو موانع فرصت مول نہ ملدی
ایہ اکثر صحیح حدیثوں ثابت کجھ بیان قرآنوں
جو شاہ رفیع الدین محدث دہلی اندر ہوئے
ہیں ایس رسالے سب مسائل ہندی بہت بنائے
بھی کجھ مشکوۃ شریفوں لکھے بعضے ہور کتابوں
عمل قرآن حدیث موافق مومن کرناں آیا
ایہ موتی لعل جواہر ہیرے بخشے پاک الٰہی
حدیث ضعیف فضائل عملاں وچ قبولن آئی
بھی حرف امید مسائل اندر اوہ مقبول کچھیوے
پر شرط ایہی جو صحیح حدیثوں اوہ خلاف نہ ہووے
وضعی کجھ اعتبار نہ ہرگز لوکاں دلوں بنائی

بھی اس تاریخ صدی سن ہجری نامون پوری آئی
فضل الٰہی کامل کیتی ہیں وچ تاڈو یائی
پر محض کرم تھیں پوری کیتی سو لا خواہش دلدی
جو ماہر خاص قرآن حدیثوں روشن اس بیانوں
احوال قیامت انہاں رسالہ ہوتی عدن پروے
تے غنیہ شاہ جیلانی والی وچوں بھی کجھ پائے
پڑھ کر مومن کرن آمنا لین نجات عذابوں
یا فقہ ثقہ جو نال دلائل صحیح قیاس وہایا
اس شکر زبان ادا نہ ہووے عاجز قلم سیاہی
بھی وچ اخبار قیامت برزخ جنت دوزخ بھائی
بھی امر نہی وچ باجھ قصاصو حد دلیل نہ تھیوی
جے صحیح حدیثاں کنوں مخالف مومن چھوڑ کھلووے
اس پر عمل نہ جائز کرناں سند نہیں اوہ کائی

بیان عقبات ثلثہ عقبۂ اول وقت نزع جان است

ای دل غافل سست کمینے غفلت چھوڑ ادائیں
ترے عقبے ہن اگے تیری نہ کجھ فکر کیوں ناہیں

قال النبی صلعم اکثروا ذکر ھاذم اللذات الموت رواہ الترمذی والنسائی وابن ماجہ مشکوۃ

وچ حدیث نبی فرمایا موت بھلاؤ ناہیں
ایہ دنیا لذت خوشیاں توڑے سو چو سنج صباہیں

جاں فجر ہووے کر موت اوڈیکاں رات امید کریئے ۔ تے راتیں فجر امید نہ کیجے شاید اگے مریئے

صحت اندر توشہ کرلے مت بیماری آوے ۔ تے زندیاں خرچ قبر دا کرلے مت پھر وقت نہ ہاوے

دعا من دی مول نہ کریئے جیون نعمت بھاری ۔ کر لے عمل کما کجھ نیکی وت نہ لہسیں واری

جے تنگی سخت یا بہت بیماری آکھے یا رب سائیں ۔ جد لگ جیون بہتر مینوں تد لگ نیک جوائیں

جاں مرنا نیک ہووے حق میرے یا رب مینوں ماریں ۔ تینوں معلم غیب تمامی میرے کم سواریں

پہلی گھاٹی جان کندن دی سخت مصیبت بھاری ۔ امیر فقیر جو بُرا بھلا سب لنگن دارو داری

اس گھاٹی بن راہ نہ دوجا جتول کوئی جائے ۔ نبی ولی ہور شاہ گدا سبھ اوتھوں لنگھ سدھائے

جس لکھ کروڑاں درم دیناراں لشکر کہیں ہووے ۔ اس نال کجھ زور نہ واہ چلی بک عاجزی مل کھلووے

رستم تے بہرام زور آور شاہ سکندر جیہے ۔ بھی لقمان حکیم چلے جد گھلے رب سنیہے

بھی حضرت سلیمان پیغمبر اوڈا تخت ہوائیں ۔ بادشاہی اوہ چھوڈ گیا سب مشرق مغرب تائیں

آدم تھیں تاں اس دم تائیں جتنی خلقت ہوئی ۔ گھاٹی جان کندن بے لنگھے پار نہ گیا نہ کوئی

ناں فرزند نہ خویش قبیلہ دوست بھیناں بھائی ۔ وہن کھلے تے رون کھوہن چلے واہ نہ کائی

اوہ آپو اپنے فائدیاں نوں رون یار پیارے ۔ اسدا درد نہیں کسے ہرگز رون لوک جو سارے

اسدے کم نہ آوے کوئی باجھوں نیک اعمالاں ۔ تد ساہاں دی قیمت جاتی قدر پچھانے لعلاں

اللہ باجھ نہ بیلی کوئی اٹھ اکلا چالا ۔ ہکو آیا ہکو جاسی رہ وچ غفلت دلیا

جیکر اللہ راضی اس پر عید خوشی اس ہوئی ۔ دنیا سختی مگروں لتھی غم اندوہ نہ کوئی

تے جیکر رب راضی ہویا اسنوں تھاؤں نہ کائی ۔ دوزخ آتش سر پر سبھے جان شکنجے آئی

ہے شیطان بندیاں دا دشمن پچھا مول نہ چھوڑے
جمن تھیں لا مریاں تائیں ویروں مکھ نہ موڑے

مریاں دا غا فریب کماوے پانی آن وکھاوے
اوہ پانی منگے شیطوں آکھے پانی مفت نہ آوے

اوہ آکھے قیمت ایتھے نہ میرے شیطوں شرک تباوے
یا کلمہ کفر سکھاوے اسنوں یا سجدہ کرواوے

جے دین ایمان ہووے اس کچا آکھے اسدے لگے
بے ایمان مرے ہو کافر رب شیطانے ٹھگے

تے جے اس یاری رب دی ہووے ایمان محکم ہووے
تا اس دشمن دا کہیا نہ منے ہو بیزار کھلووے

فرصوت مریاں دی بن آوے جیہڑے موے اگیرے
کہے بہشت تے دوزخ خبراں پیاں کن جو تیرے

عذاب ثواب جو قبر قیامت مسئلے لوک کریندے
اساں مر کے ڈٹھا جھوٹھا آہا سب لاقاں کوڑ مریندے

جس کچا دین ہووے سو منے مرے ایمانوں خالی
جس محکم دین سو رد کرے اوہ گل شیطانا نوالی

فرصوت ہورنے نے آکھے ایہ کوتیاں کی آیا
پُر کیتا رب نال تیرے بو بکو پکڑ چلایا

عورت بیٹے یار قبیلہ رودن بھیناں بھائی
پکڑ ہر کلا تینوں ٹوریا کیتی ایہ بریائی

مومن نیک کہے رب میرا ہر گز بُرا نہ کردا
ہیں ہر دم راضی کرے جو چاہے وہ مالک ہیں پُرا

اوکھی گھاٹی مشکل ویلا دشمن دغا کماوے
جنوں یاری رب کریں اوہ نال ایمان سدھاوے

جو کچھ شکم مائی دے اندر لکھیا لیکھ بندیاں دا
چنگے بخت یا مندے لکھے لیکھا دم پچھلے دا

جیوندیاں اعتبار نہ کوئی دم آخر اعتباری
جے اوڑک نال ایمان سدھایا چنگے بخت بہاری

جے اوڑک بے ایمانوں چلیا دوزخ بالن بنیاں
عمر ساری دا کیتا کرتیا گلیا بنیاں تنیاں

دربیان حقیقت مومن و کافر و منافق و حال جان کندن ہر یکے۔

ہک مومن ہک کافر بندے ہک منافق آئے
مومن اوہ جو دلوں زبانوں سچ ایمان لیائے

حکم اللہ دے وتوں باتوں سبھے سچ مناوے
رکھے حب نماز روزے دی نج باتوں چھپاوے

کافر اوہ جو حکم اللہ دے منے ہرگز ناہیں
رب رسول قرآن نہ منے پوجے غیراں تائیں

پڑھے منافق منہ تھیں کلمہ دل تھیں صدق نہ لیاوے
حکم خدا نہ دل تے رکھے کردا جو دل بھاوے

جے مومن پاس بہے تاں کردا گلاں خاص ایکانی
جے کافر پاس بہے تاں کردا گلاں اوہ شیطانی

نیکی ہت جیہو اوس کوئی اگوں برا مناوے
کرے مخول تے چھیڑاں اسنوں یا انکار لیاوے

ترک نماز نہ رلے جماعت بہتا کوڑ الاوے
وعدہ کرکے تھیں خلاف منافق جھگڑے فحش سناوے

کرے امانت وچ خیانت چوری دغا کماوے
کہن سلام علیک جے مومن اسنوں نا خوش بھاوے

ایہ دنیا وچ سدا وے مومن آخر نفع نہ کوئی
تھلے دوزخ دی اس جاگہ خبر قرآنوں ہوئی

سختی جان کندن دی ہر نوں عمل موافق ہووے
عزرائیل ملائک لیکر حاضر آن کھلووے

ملک اٹھاراں حاضر آون ہر دے نوں دسیاون
نور رحمت دی ملک بہشتی خوشبو کفن لیاون

صورت شکل عجائب جنہاں منہ تے نور چمکے
تے نو دوزخ دی ملک تنہاں ہتھ گندی کفن ترکے

صورت بری ڈراونوالی رنگ سیاہ منہ کالے
دنیا اندر جے دیاون مرن جو فیض والے

عزرائیل سلام علیکم آکھے مومن تائیں
تدھ تے راضی رب تیرا چل وکھ بہشتیں جائیں

ایہ دنیا جاگہ خلل فساداں دھندہ کار ہنیرا
نبی ولی اتھ رہیا نہ کوئی کوچ کیتو نی ڈیرا

جویں بیٹے نوں چیرا دیوے باپ شفیق پیارا
جیہڑی شفقت کرے ولاوے جاں جاں جلس چارا

پر سختی جان کندن دی جیویں تر سیو سٹھ تلواراں
وچ زخم کسے دے تن تے وچ حدیث شماراں

جے اس وقت زبان چلے اتے یاراں خبر سناوے
گوشت پوست ہڈاں تھیں سن خبراں دور ہو جاوے

بقیہ حاشیہ صفحہ ۹

توں اس ویلے کر واہر فضلوں رب رحمان رحیماں
مومن دا روح سو کھا نکلے اڑیاں مول نہ لاوے
عزرائیل جان اس مومن دا روح قبض کرلیوے
اوہ کفن بہشتی وچہ لپیٹن خوشبو نال جھکاراں
ایہ کیہڑا روح فرشتے پچھن راہ وچ ملن جو سارے
کہن مبارک باد فرشتے بھلے نصیباں والا
دروازے اسماناں کھلن لیکر لنگھدے جاون
جتنا قرب الٰہی بندہ دنیا وچہ کماوے
کوئی پہلے کوئی دوجے تیجے کوئی چوتھے آسمانے
کوئی کرسی کوئی عرش تلے وچ قرب الٰہی پاوے
اعمالاں دے نال ملن ہر ہر انہیں جائیں
جو دنیا وچہ نعمت دتی گن کر سبھ سناوے
جو بھیجے پیغمبر حکم کیتا میں کیتو ادا یا ناہیں
مومن کہے میں حکم منے سب تینوں ہک پچھاتا
رحمت بدی اس پر ہووے بخشش پاوے گھیرا
دیکھے باغ بہشت عجائب حوراں تے غلماناں
علیین کتاب الٰہی وچہ اسدے نام لکھاوے
دین ایمان سلامت رکھیں کر یں آسان کریماں
جیونکر مشک یا گھڑا اپلٹیاں پانی نکل آوے
اوہ سب فرشتے اس ول آون جنت والیاں دیکوے
طرف اسماناں دی لیجاون خوشیاں نال ہزاراں
کہن فلانا پتر فلانے نال آداب بلاوے
جس دین ایمان سلامت آندا واہ واہ بخت نرالا
ہر آسمان جو ملن فرشتے شاباش خوشی سناون
اس رتبے وچہ روح وچ پہنچے حکم الٰہی آوے
کوئی پنجویں کوئی چھیویں ستویں پہنچے وچ مکانے
بعضیاں سنے زمین آسمانے لیکھا رب کراوے
بدی نیکی دا لیکھا ہوندا اوتھے ہر ہر تھائیں
نالے ہور نہی سبھ جو فرمایا اوہ بھی یاد کراوے
جو منع کیتا میں اس توں ہٹیوں یا کجھ بھوں کو را ہیں
ہو یا بیزار میں کفروں شرکوں حق پیمبر جاناں
حکم ہووے میں بخشیا تینوں کر جنت ول پھیرا
جو جنتی آوے اوتھے حمد پڑھے شکرانہ
سب اہل جنت دے نام اسی وچہ مولیٰ جمع کراوے

حکم ہووے فر موڑ لیاوں روح جسے جتھ ہووے
ہیٹھ وسّے سر پاس فرشتہ لیکر روح کھلووے

جو غسل دیون ہو کفن پہناون روح انہاں نوں جانے
رندیاں غم کریاں نوں ویکھے آکھے نبی سیانے

ہیں خوش بہت لیچلو شتابی ڈھل نہ کریو بھائی
موت فقیراں راحت مومن وچ حدیثاں آئی

دربیان جان کندن کافر و منافق

کافر اور منافق دیول عزرائیل جاں آوے
ملک اٹھاراں حاضر ہوون لیکر نام بولاوے

اے کافر یا کہے منافق چھبدے اُٹھ پلیدا
کِسدے زور نہ منیا سی توں حکم خدا نبیدا

ایتھے کیوں بیٹھوں تیں اُٹھ چل دوزخ وچ گھر تیرا
غضب الٰہی تُہ پر ہویا گھر اپنے کر ڈیرا

اڑیاں لاوے جند نہ نکلے قہراں نال کڈھیوے
جویں اون گلی وچ سیخ لوہیدی تتّی گھت چھکیوے

ڈاڈھے طعنے جھڑکاں دیکر جند اسدی کڈھ لیوے
ملک اٹھاراں دوڑ آون دوزخیاں ہتھ دیوے

گندیاں کفناں وچ لپیٹن جو دوزخ تھیں لیائے
کفر غرک دی بدبو گندی مردار وچ دھ جاوے

طرف آسمان لیجاون اُسنوں کہن فرشتے سارے
ایہ کون آیا مردار کمینہ جس ایہ گند اُبھارے

ملک کہن بدبخت فلانا مندا نام سناون
دروازہ آسمان نہ کھلے طعنے جھڑکاں آون

آکھن اے بدبخت کمینے غفلت عمر گذاری
اللہ نال نہ لایو یاری دنیا کیتی پیاری

حکم ہووے اس تلے زمین دے طرف سجین دگاون
دوزخ دی دروازے جو ہے اس وچ نام لکھاون

اوتھے وچ حساب دیوے سب نعمت دنیا والی
ہیں قرآن پیغمبر بھیجے رب کہے متعالی

توں کیوں صدق ایمان نہ آندا کی تیں دل وچ آیا
اگوں کجھ جواب آوس ٹرے نہ عذر بنایا

دھوں گرمی بدبو دوزخ دی لگس اوتھے آون
آتش سخت تسپ اُٹھوین دوزخ وچ دسیاون

ہیبت وحشت بکھ عذاباں کتنبس بیرا ابیرا
حکم ہووے فرمور جیہول روح اسدے نوں لیاون
آکھے نزیچا وینبول روے کر کر زاری
دنیا خوشیاں ہا جاں اوس روکے وا آہیں مارے

آکھن کفر شرک دے بدلے اس وچ ہے گھر تیرا
غسل کفندی لوک تیاری کردا اس وسیاون
اگوں بکھ عذاب جو آیا طعنے جھڑکاں خواری
دنیا داراں ہوت ندامت آکھیانی سہارے

بیان عملہا کہ ببرکت آنہا ایمان سلامت ماند نزع جان آسانشود و از عذاب قبر نجات یابد

مومن پڑھ لیس جو سورۃ بخشے میت تائیں
رات جمعہ دی مغرب پچھے پڑھے دوگانہ کوئی
انہاں تواب میت نوں بخشے فضل ہوون بھاری
بہتقایاں وظیفہ لکھیا شاہ ولی تے
فیر قل اللہم دو آیت ہک ہک وار تمامی
پنجے وقت نمازاں پچھے پڑھے جو مومن کوئی

دو ہانتوں ب بخشے فضلوں منگن یا دعائیں
اِذَا زُلزِلَ پڑھ پندرہ واری فاتحہ پچھے سوئی
تلخی نزع عذاب قبر بھی پل صراط آسانی۔
آیت کرسی آخر بقروں بھی آیت شہد اللہ
قل تریوار معوذتین الحمد ہکوار مدامی
لبھے ایمان سلامت مرناں خبر حضرت تھیں آئی

بیان عقبہ وہم و سوال گور بر میت مومن را

دوجی گھاٹی قبر ایہا ای جیہدی ہیبت بھاری
سندا جیہدا احوال قیامت ذوالنورین پیارا
تے قبر عذاب جاں سندا ونداپھیا کہے انہاں نوں
آکھیس نزع تے وقت حشر دے ہوون ایک ہزاراں
جیہدا مال کوئے وگاں پاکجھ کرے اوہ یارہی

حضرت نبی عذاب قبر تھیں نت اعوذ پکارے
بھی تلخی جاں کندن دی سنکر روندا نال حشکارا
کیوں قبر عذاب تے جاں سنکر روویں نا سنے جیہدے دو ہانتوں
تے اندر قبر خدا بن کوئی دیکھے سنے نہ ساراں
تے نواں وچھوڑا یاراں ہویا چھڈی شے ہر پیاری

بھی پہلی منزل قبر اہی جے اسو چہ فرحت ہووے
تاہر جا فرحت نہیں تاہر جا سختی وچ روے

جاں وچ قبر اتارن میت ہو فارغ مڑ چلے
منکر ہور نکیر فرشتے آون ربدے گھلے

ڈڈے دندے کیریاں اکھیں صورت بری سیاہی
بولن کڑکن بجلی وانگوں رکھ پناہ الٰہی

آتش دی ہتھ گرز اوہی جے جگ سارا آوے
مول ہلایاں اوہ نہ ہلے جے جگ واہاں لاوے

جان بُتے وچ گھت جاون پکڑ اٹھال بہاون
پچھن کون اہی رب تیرا کیا تیرا دین آزماون

تے نبی تیرا ہے کون بتا جب اوہ مومن ہوندا
آکھے رب میرا ہے اللہ میں ہاں اُسدا بندا

دین میرا اسلام ایہے اتے نبی محمدؐ میرا
سن جواب فرشتے آکھن نیک آہا منہ تیرا

آکھن علم ایہ کتھوں پایو کیونکر ایہ توں جاتا
آکھے پڑھیا قرآن تے اسنوں تِتھیں حق پچھاتا

بعضے کہن نبی دی صورت حاضر وچہ قبر دے
پچھن کون اوہ کہے نبی ہے جیدا کلمہ پڑھدے

بعضیاں نوں اس وقت قبر وچ دینہ لہندا دسیاوے
پچھن ملک اوہ آکھن ٹھہرو مت ایہ چھپ جاوے

میں پڑھاں نماز جواب دیلیاں فرقضا نماز نہ تھیوے
آکھن ملک نمازی مومن منہ اس خوب دسیوے

جو اللہ اک محمدؐ سچا منیں دلوں زبانوں
تے کفر شرک تھیں بچیا ہووے کہی جواب ایمانوں

کھلی طرف قبر دے موری دوزخ ول کھلجاوے
آکھن ویکھ کی دیکھے دوزخ بہتر بہیا جلاوے

دیکھ دوزخ نوں کنبے مومن آکھن ملک نہ ڈر توں
باجھ ایمان ایہ جا سی تیری ہن شکر اللہ دا کر توں

تینوں رب ایمان دتا اتے نیکی راہ بتایا
فر جنتی طرف کھلے دروازہ پہلا بند کرایا

جنت نظر آوے اس وچوں خوشبو سرد ہوائیں
اول سیر کرایا جتھے روح مومن دے تائیں

س وچ داخل ہووے مومن خوشیاں فضل الٰہی
آکھے یار میرے سب روندے کردے حال تباہی

کہو کراں ہیں انہاں تسلی اپنا حال بتلواں
مینوں خوشیاں عیش عجائب دس انہاں فرماواں

کہن ملک ہن نیر اپلیا انہاں سنیدا ناہیں
سئوں تو وہٹی وانگ اٹھیسی پیارا تدھ کداہیں

قبر فراخ کرن فرا سدی نظر لوے جتھ جائیں
ستر گز تا لمبی چوڑی خوب عجائب جائیں۔

سیر بہشت کرے نت مومن وچ قبر کئی واری
تے کافر دوزخ سیر کرے نت ویکھے خوف خواری

سوال جواب قبر دا ہووے ہر ہر میت تائیں
بھاویں اندر قبر نہ آوے کھاوس شیر بلائیں

یا وچ پانی ڈب مرے اس مچھ یا کچھو کھاون
یا کوئی سڑ کر ساہ ہووے فر دھوڑ ہوا اڈاون

قبر انہاں تعلق روحاں بعض روایت آیا
زیارت والیاں روح پچھانے کر دا خوشی سوایا

میت نوں جے آوے کوئی اگلے پچھلے خبران
آپو آپنیاں ہاراں خویشاں خبر پچھن وچ قبراں

جو کجھ نیک ہے گذران انہاں دی کیا کجھ عمل کریندے
نیک خبر سن راضی ہوندے شاباش انہاں دیندے

جے بد خبر انہاں دی سندے بہت کرن غمخواری
آکھن یا رب نیک انہاں کر توبہ با جھ نہ ماریں

جیوں لشکر وچ اسوار گھراں تھیں خبراں لیکر آوے
اینویں نواں جے میت کوئی نال ایمان سدھاوے

سب دین مبارک خوشی کرن جیوں سفروں پیارا آوے
سب احوال گھراندا پچھن سبھناں خبر سناوے

جنہوں آکھے فوت ہویا اوہ پاس اساں نہیں آیا
کرن افسوس جو ہی ٹھیک اوہ دوزخ طرف سدھایا

باہجھ ایمان مویا اوہ شاید دوزخ گیا تداہیں
نال ایمان جے مرتا اوہ آوندا ترت اداہیں

دربیان سوال گور از میت کافر و منافق و عذاب آن۔

جد کافر یا منافق دیول آون اوہ فرشتے
پچھن کون الٰہی رب تیرا کیا تہ دین سرشتے

اتے کون نبی ہے تیرا اسنوں کجھ جواب آوے
آکھے نہی ہی میں جاناں ایہو آکھ سناوے

آکھن دنیا اندر آہیوں کہندا کجھ پانا ہیں
تاں اوس نام اللہ دا آوے نا کجھ دین بتاوے
جس دنیا اُتے رب نبی دا حکم نہ منیا مولے
باجھ اللہ دے پوجا کیتی شرکیں مُرلدا رہی
اکثر لوک زبانوں کلمہ رسم عادت دا پڑھدے
جنت دوزخ حشر قیامت صدق یقین نہ دہردے
سدھا راہ محمد والا اینہاں ہتھ نہ آیا
جاں اسنوں کجھ جواب نہ آوے آکھن اس نوں فرشتے
سبھی طرف قبر دی موری جنت دی کھل جاوے
آکھن ملک جے مومن ہوویں اس وچ لیندے جائیں
فر کھتی طرف ہوویں دروازہ دوزخ نظری آوی
گرز اُلارن سر پر مارن رووے تے کُرلاوے
رووں تے کرلاوں اسدا جگ نوں جو سنیوے
قبر کافر دی تنگ آوے ہک ست سر ہر قبر دے
ایہہ حال قیامت تائیں کدی نجات نہ پاوی
فر گھٹے قبر شکنجہ دیوس ہڈیاں بھن مروڑی
سب روح مویاں نوں طعنے مارن آ بدبخت کمینیاں

آکھے مینوں یاد نہیں کجھ رووے مارے آہیں
ناں اس نام محمد آوے رووے تے پچھتاوے
دین اسلام نمازاں روزے ناں اس دل قبولے
کوئی جواب نہ آوے اس نوں ناں ہجھ خدا دی یاری
دین اسلام احکام نہ سمجھیں صوم صلوٰۃ نہ کردے
کفر اسلام فرق پچھانن شک شبہ وچ مردے
کوئی درست جواب نہ کہن اوہ جنہاں دین بھلایا
اساں ڈٹھیاں ہین جہاں تاں توں لائق ہیں سرشتے
حور قصور عجائب نہراں باغ بہار وسیاوے
پر توں حکم نہ منیا ربدا لائق ہویا سزائیں
آکھن ہن ایہہ جا ہک تیری رووے تے پچھتاوی
ذرہ ذرہ بدن ہووے سیٹاں انگوں چھن جاوے
آدم جن سنیوی ناہیں سنی تاں ہول مرجیوے
مارن ڈنگ کیوں حکم نہ منیا پکڑی رسم کفر دی
بھاویں قرآن ہزاراں لکھ واں لٹاوی
پسلیاں بھن چور کری ہو منہ سر گردن توڑے
توں سانوں موئیاں بھی نہ ڈریوں کمبختا بیدیناں

کافر ہو منافق سارے کرن ہمیش عذاباں ۔ بھی بعضے مومن عاصی ہر دے لکھیا وچ کتاباں

بیان موجبات عذاب گور و تاریکی آں

بہت عذاب قبر دا لوکوں وچ حدیثاں آیا ۔ بھی غیبت ہور نمیمت کولوں خود حضرت فرمایا

جیہڑے کرن پرہیز نہ لوں جامہ بدن آلودہ ۔ اس تھیں بہت عذاب قبر وچ حضرت دا فرمودہ

تے جو پس غیبت گلہ شکایت اہل ایماناں کردے ۔ جو سخن چینی دی عادت رکھن ہن توبہ فرمردے

سخن چینی دے معنی کرنی گل لڑا ونہاری ۔ ایدھر اودھر گل سناون جنگ مچاون خواری

انہاں گلاں تھیں وچ قبر دے بہت عذاب سزائیں ۔ توبہ کریں جے موتوں اگے بخشے رب اس تائیں

ظلموں بہت انھیر اقبر دے ظالم قبر انداہاری ۔ شرکوں سب تھیں قبر ہن سخت عذاب خواری

قضا نماز کرن جو مومن نا فرد ہن قضائی ۔ کھلے قبر انہاندی اندر ہووی آتش بھائی

جو کرن زنا شراب جو پیون پیو ہن ہاندائیں ۔ جو سستی کرن نمازاں اندر قبریں لہن سزائیں

جھوٹے پچھے وین کرو ہن دوہن کرو ڈہائی ۔ دو ہاتھوں ہر قبر وچ ہوندی وچ حدیثاں آئی

منہ کتے دا کرکے اونہاں دوزخ طرف چلاون ۔ وین کرن جو عورتیاں اُتے کر تعریف الاون

بے مردہ منع گیا کرو نیوں یادل نہ رضائیں ۔ جو پچھے وین کرے سو عاصی گنہ نمیت تائیں

بیان موجبات نجات از عذاب گور و اسباب روشنی،

جو مومن رات اندھیری جھڑ وچ طلب جماعت گیا ۔ ہر ہر قدمے بدلے ہک ہک اعلیٰ درجہ پاوے

قبر اندر روشنائی ہووس بچے قبر عذابوں ۔ ہور پس ہک وچ قبر وکھوت دہ حسابوں

جے سورت ہک عشاؤں پچھے پڑھدا مومن کوئی ۔ قبر عذابوں کہس اللہ سورت شافع ہوئی

بھاویں بہت گناہیں بھریا تاں بھی اس بخشاوے
کہے کلام اللہ دی جیہیں تاں اس کرو خلاصی
وانگوں مرغ پراں وچ اسنوں سورت ملک چھپاوے
روز جمعہ یا رات جمعہ دی مرے جے مومن کوئی
گنہگاراں نوں ایہہ سُہیوا نیک نہ مشکل کائی
رکھو یاد ہمیشہ قبراں آکھیا نبی سوہارے
جو میں گھر تنہا ہک ہکا ساتھی کوئی لیاویں
بھی دیوا بال لیاویں اتھوں ہیں وچ بہت انہیرا
بھی ہیں وچ سپ اٹھوں نر ہری بن تریاق نہ آویں
حضرت کہیا قبر وچ ساتھی پڑھن قرآن پچھانوں
دیوں مال اللہ دیکارن خرچ قبر دا بھائی۔
فرش قبر دا بدیاں چھوڑو نیک اعمال کماؤ
رات جمعہ دی مغرب پچھے ہک روایت آئی
باہر گھروں کھلوتے وکھین کم دنیا دی کردے
اجے بھی تساں نہ غفلت چھوڑی ہیاں وچ لساوں
ہن اسیں ہوئے محتاج کما کر چھوڑے تجے قبراں
منتاں عاجزیاں کر منگن روون کر کر زاری

نال فرشتیاں جھگڑے سورت جیکوئی مارن آوے
نہیں تاں کرو قرآنوں باہر کرو عذاب اس عاصی
ایویں سورت سجدہ جھگڑے میت نوں بخشاوے
یا وچ رمضان مرے جو بچدا قبر عذابوں سوئی
قبر نیکاں نوں اینویں ملدی جیونکر مشفق مائی
قبر ہمیشہ پنجیں وارے حال زبان پکارے
تے میں وچ خرچ نہیں تساں انھن ہا چھوں خرچ نہ آویں
تے میں وچ فرش فروش نہ کوئی فرش بنائیں میرا
یاراں آکھیا اسیں نہ سمجھے یا حضرت سمجھاویں
دکھ سکھ روح نہ چھوڑو پڑھنا ساتھی ایہو جانوں
پڑھن نماز تہجد راتیں دیوا ایہہ روشنائی
چھوڑو شرک نوں حق قبولو ایہہ تریاق بناؤ
آون روح گھر اپنے خویشاں ہا جتھے ہے آشنائی
آکھن کرے تے اسیں بھی آہے وخت اویں ہی بھردے
گھٹیا اساں حساب بھی بھریا آیا کم تسانوں
کچھ دیہو اساں اللہ دیکارن لیو غریباں خبراں
جیکوئی پڑھ کر بخشے یا کچھ دیوے چیز بیچاری

کرن دعائیں راضی ہوون خوشیاں کر دے جاون
تے جیکوئی کجھ نہ بخشے دلوں سوئے بدیاں تیک لگاون

تا امید عشاؤں پچھے ہو کے کہن جہدایا
رحمت تھیں انہاں خالی کیتا جیں انہاں ایسا بھلایا

ہر چند ضعیف روایت ہی پر ہووے جے عمل کچھیوے
صدقہ خیر تلاوت نفلوں رات جمعہ بخشیوے

پر شرط ایہی جو لحیب سنت وانگ نہ لازم کریئے
کرن والیاں نوں منع نہ کریئے تارک عیب نہ دھریئے

جے سنت وانگوں لازم پکڑن تارک عیب لگاون
تا بدعت تھیوے فقہ حدیث کتاباں ایہ فرماون

ہزار پچھتر کلمہ طیب جے پڑھ بخشے کوئی
ترت خلاص عذابوں ہووے جسنوں بخشی ہوئی

رات جمعہ دی مغرب پچھے دو نفل گذارے
ہر رکعت وچ فاتحہ پچھے ستر قل پیارے

جس میت نوں پڑھ کر بخشے ترت اوہ بخشیا جاوے
بھاویں دوزخ دے وچ ستر داتاں بھی ہر آوے

پہلی رات جو مغرب پچھے دویں نفل گذارے
فاتحہ پچھے آیت کرسی اک واری پڑھ پیارے

سورۃ الہاکم پڑھ یاراں ہر رکعت وچ بھائی
بخش میت نوں سن تیرا اوہ میت بخشیا جائی

پچھلیاں آس رکھن سبھ مردے جیونداں ڈیندا کوئی
جسنوں ویکھی آس کری جو جینوں کدھی سوئی

جنہاں ایمان سلامت تنہاں لکھ امید ایہا ہائی
تے جھڑے باجھ ایمانوں چلے انہاں آس نہ کائی

بیان ارواح شہیداں و فضائل ایشاں و بیان مرگ مفاجات و مانند آن

ارواح شہیداں جنت جاون میوے کھانے کھاون
پیون شربت شہد بہشتاں سیر کرن جنت جاون

سبزاں جانوراں دی صورت بنکر سیر کریندے
راتیں تلے عرش دی آ کر وچ قندیلاں رہندے

کہندا رب شہیداں نوں کجھ ہو جو چاہو منگو
جو کجھ منگو میں تساں دیواں طلب کرو نہ سنگو

اوہ سجدے بیکر عرض کریندے رب رحیم کریماں
جو کنیں سنی نہ اکھیں ڈٹھے دتیاں تدھ نعیماں

حکم ہوندا کجھ ہو بھی منگو آکھن یارب سبا ئیں — اساں رہ ہیتر لوچہ مرن پیارا دنیا فیر لیجا ئیں
فر تیری راہ وچ لڑئیے مریئے دیئے جان پیاری — حکم ہووے ایہ بات نہ منگو دنیا فیر نہ داری
چہ انعام شہیداں ملدے قبر عذاب نہ ہووے — پہلے قطرے نال لہو دے سب گناہ پ دہووے
ہول قیامت دہشت خوفوں ہووے امن انہاں نوں مل — سر پر تاج ملے یاقوتوں قیمت دہ جہانوں
بھی سنتر ستر حور عجائب جنت اندر پاون — تے ستر شخص گناہیں ہر ہر پ کولوں بخشاون
کسے کیتا سوال نبی تھیں جنوں موت اچانک آئی — جان کندن دا حال کی اس دا اپنی مثال سنائی
جیونکر کنڈیاں جھاڑ اتے کوئی چادر گھت ہلاوے — فر چارے پلو پکڑ چھکے ہر تند ترٹی آوے
اینویں سختی جان کندن دی ہووے اس بیماری — تے اسدی سختی ہے متفرق مر جو دیکھ بیماری
سختی جان کندن تھیں مردے چاہن فیر نہ جیون — یا جو شہید اوہ چاہن جیون فیر مریون

حکایت

حضرت عیسیٰ قبر زیارت حضرت یحییٰ آیا — آکھیں اٹھ قبر تھیں بھائی یحییٰ رب جوایا
ریش سفید ڈٹھی تد پچھیا حضرت عیسیٰ بھائی — فوت ہویا توں کالی داڑھی چٹی کویں ہو یائی
یحییٰ کہیا بلایا جاں تد ہیں دل کنبیا ڈریا — شاید ہوئی قیامت داڑھی رنگ سفیدی پھریا
عیسیٰ آکھیا عمر تینوں میں ادھی بخشی بھائی — نال محبت رل مل طاعت کرئیے خاص خدائی
یحییٰ کہیا نہ جیون چاہاں جان کندن تھیں ڈردا — سختی جان کندن دی ڈٹھی فیر نہیں دل کردا

مناجات بدرگاہ کافی المہمات

قبر عذابوں رکھ الٰہی تلخی جان آسانی — بخش گناہ تقصیراں بدیاں جو کل بیفرمانی

ف مشکوٰۃ میں عبد اللہ بن خالد ... سے روایت ہے کہ ناگہانی موت کا آجانا غضب کی پکڑ ہے یعنی غضب الٰہی کے آثار سے ہے اس لئے کہ ایسا شخص توبہ کرنا اور پشیمان ہونا اور

۱۹

اعمال صالحہ بجا لا کر آخرت کی تیاری کرنا اسے میسر نہیں ہوتا اور یہ (وعید) کفار فجار کے حق میں ہے لمعات شرح مشکوٰۃ میں اسی طرح ہے۔

جے اسیں لکھ گناہیں ڈُبے توں غفّار قدیمی
توں مالک اسیں بندے عیبی تیری صفت کریمی

اساں کرم تیرے تے ناز کریماں ہور غرور نکوئی
بحرمت نبی پیارے بخشیں کل تقصیر جو ہوئی

بیان عقبہ سوم کہ در قیامت است وبیان علامات صغریٰ قیامت

تریجی گھاٹی روز قیامت سبھ تھیں مشکل بھاری
ساعت قارعہ حاقہ جیندی نام رکھیا رب باری

یوم عسیر تے یوم عظیم بھی اسنوں رب فرمایا
یوم یفر المرء بھی ایہا رکھیں شرم خدایا

حضرت آکھیا سورت ہود تے کوّرت آندی پیری
ذکر قیامت فکر اندیشہ نت رہی دلگیری

حضرت عمر کہیا اسیں ہک دینہ بیٹھے پاس نبی دے
ہک مرد آیا اُس جا پایا تا کالے وال جیندے

اثر سفر دا کجھ نہ دِسّے نا کوئی اُس پچھانے
حضرت پیش دو زانو بیٹھا پٹاں تے ہتھ آنے

آکھیس دس اسانوں حضرت کیا اسلام ایمانی
حضرت کہیا شہادت کلمہ ہور نماز سنائی

دیہن زکوٰۃ روزے رمضانے کعبے حج توفیقوں
کہیس صدقت تعجّب اسانوں سوالوں فر تصدیقوں

فیر آکھیس دس ایمان اسانوں فر حضرت فرمایا
منّن اللہ ملک کتاباں رسل قیامت آیا

بدی نیکی تقدیر خدا تھیں آکھیس سچ بتایا
پچھیس فر احسان بتاؤ پھر حضرت سمجھایا

کریں عبادت اللہ تائیں گویا اوہ تدھ دسیاوے
جے توں نا ویکھیں اوہ تدھ ویکھے اس وچ شک نہ آوے

فر آکھیس دس قیامت کس دن تد حضرت فرمایا
ایہ تینوں مینوں کسے نہ علم علم اللہ نوں آیا

ایہ پنجاں خبراں وچوں جو رب باجھ نہ کوئی جانے
کدھ قیامت گل کیا ہوسی مرسی کت ٹکانے

حمل حقیقت مینہ کد پوسی ہو نہ جانے کوئی
جیکوئی دعوےٰ ہور کرے اس کافر ہوندا سوئی

فر آکھیا اُس نشان قیامت مینوں آکھ سنائیں
نبی کہیا جو لونڈی جنسی مالک اپنی تائیں

یعنی بیٹیاں ادب ماں وندا حرمت مول نہ کرسن
ہویا یالی بھکے ننگے پھرن جو اُپے تراتے
حق حقوق نجلانے کوئی دنیا کرن پیاری
فرخصت ہو کر اُٹھ گیا تد حضرت ایہ فرمایا
حضرت انسؓ کہے بن مالک آکھیا پاک نبی نے
جاہل رہن اولاد انہاندی ہین مکان تنہاندے
مسئلے دین انہاں تھیں پچھسن انہاں علم نہ ہوسی
آپ ہوسن گمراہ بے علموں گمراہ کرن ہزاران
زنا فساد شراب زیادہ ہوسی اُس زمانے
علم شریعت کچھ نہ رہسی حضرت ایہ فرمایا
اوہ اپنے پتر پوتریاں نوں علم پڑھاون سارے
دیکھو قوم یہود نصاری رہن موجود اوہ ہین
یعنی علموں نفع نہ کوئی جبکہ عمل نہ ہویا
ہین جاہل پیر ہویاں وانگوں کہن مرید جو سارے
رب جھوٹھے اونہاں ہوداں وچ قرآن بتایا
سنکر یار تعجب ہوئے ہوسی حال اویہا
بُرے بھلے نوں وعظ نصیحت ہرگز اوہ نہ کرسن

لونڈیاں نوا ننگ ذلیل کرسن منگدے حالیں مرسن
اوہ حاکم بن محل اسارن خرچن مال ریانے
لُٹ لُٹ کرن اکٹھی دولت خرچن وچ اساری
ایہ جبرائیل آہا تساں کارن دین سکھاون آیا
جد نزدیک قیامت ہوسی مرسن عالم دینی
کرسن لوک رجوع انہاں نوں سمجھن بزرگ نادے
اوہ گھڑ گھڑ دلوں بناسن مسئلے وڈی خرابی ہوسی
بدعت شرک خلایق کرسی سن انہاں اشراراں
تھوڑے مرد بہت عوراتاں ہوسن وچ جہانے
کیہا زیاد قرآن اساں فرزنداں آپ سکھایا
ایہ جاری رہسی کیونکر اُٹھسی آکھیا نبی سہارے
پڑھسن تورات انجیل تے اسپر عمل نہ مول کریہن
قرب قیامت عمل نہ رہسی علم گیا اُٹھ گویا
دوزخ وچ پچھوتن انہاں دادے باپ ہمارے
میں ایہ عہد نہ کیتا ہرگز انہاں جھوٹھ بنایا
نبی کیہا ہوا تسیں بدتر ہوسی سنو سنیہا
قصے جھگڑے دنیا باتاں نال مستیاں بھرسن

جو انہاں پاس امانت رکھن اوہ سب لٹن کھاون — قہر عذابوں ڈرن نہ ہرگز ریدے قول جھٹاون ۔

شہوت رانی زناں نشان تھیں مرد کمن مرداں تھیں — رل دستر رنیاون اسنوں جیہڑا ایہ سبھناں تھیں

بازی کھیڈ مسیتاں اندر کرن شوق نمازاں — پہنن مرد ابریشم جامے نال تکبر نازاں

سلام علیک وی جا ہگ گالیں ہک دوجیوں لیسن — جھوٹھ بولن نوں ہنر تے خوبی جانن فخر کریسن

کنجریاں بہتایت ہوسن شہر ہوو رگرائیں — ڈوم کنجر تے مال ونجیس دیہن نہ خویشاں تائیں

مال زکوٰۃ آدا کریسن چٹی جانن سائیں — لٹ کفاراں حاکم رکھسن دیون کسی نہ تائیں

علم نہ پڑھسن اللہ کارن پڑھسن دنیا کارن — فقہ حدیث علم تفسیراں دینی علم وسارن

جیکوئی پڑھسی عمل نہ کرسی مسئلہ حق نہ کہسی — پڑھ کر جاسی پاس امیراں نوکر چاکر رہسی

جیکوئی مسئلہ حق سناوے اسنوں برا مناون — طمع ریا دی الٹی تہمت اسدے نام ہولاون

گاون ہوو جاون کولوں شرم کریسن ناہیں — کرن لحاظ نہ چھوٹے وڈے ادب آداب کدائیں

عورت دی کر خاطر کرسن ماواں نال لڑائی — یاراں نال ملاپ کریسن چھوڑن ماں پیو بھائی

جو امراسر دار تے حاکم ظالم ہوسن سارے — شہوت پچھے دین ونجاسن حل حرام وسارے

پچھلی امت اگلیاں کرسی لعنت تے بدگوئی — جویں روافض ہور خوارج ایہ بدعادت ہوئی

وچ فقیراں صبر نہ رہسی غنی نہ کرن سخاوت — وچ زناں دے شرم نہ رہسی تے ٹرن خوالش سکاوت

وچ اناج نہ برکت رہسی نا وچ ودھیا انان — قاضی حاکم ظلم کریسن عدل ونجے سلطاناں

کھاون حرام سیدے دل ہوسن طلب حلال لکائی — سچ نہ رہسی خلقت اندر بولے جھوٹھ لوکائی ،

کرن امانت وچ خیانت ہک امین نہ لبھے — ہک شہر فلانے وچ فلانا کہن امین اس سبھے

جاں اسنوں جا کر ویکھے کوئی ذرہ ایمان نہ پاوے — کوڑی شہرت اسدی جانی جھوٹھا مین سداوے

ربدے کارن مول نہ دیوں کا رن نام لٹاون — نام ناموساں پچھے احمق اجڑ پجڑ جاون

خلق کیو وچہ نیت لوکاں قہر الٰہی آوے — چنگے وقت نہ ہووے بارش کھیتی پھل کم پاوے

بہت نشان عذاباں ظاہر ہوسن اس زمانے — چلسن سخت انہیر اجیہے کرسن سرخ جھلانے

اسماناں تھیں تھٹر ڈگن سخت بھونچال بھی آوے — بعضیاں لوکاں صورت بدلے بدصورت بن جاوے

جدا یہ باتاں ظاہر ہوسن آوے قوم کفاراں — سبہ ملکیں سن روماں شاماں حکم کرن اشراراں

بہتے لوگ اوہ دین قبولن شوکت ویکھ اینہاندی — اوڑک گنہو ملکے بھیجن نال صلاح جنگاندی

مکے وچہ اکٹھے ہوسن لشکر اہل ایماناں — کہن کرو سلطان کسینوں رلمل ہک مردانہ

بیان علامت کبری قیامت کہ اوّل ظہور محمد مہدی ست

حضرت علی امام حسنؑ نوں ہک دینہ ویکھ الایا — ایہہ بیٹا میرا سید ہے جویں پیغمبر فرمایا

پشت اسدی تھیں مرد ہوسی ہک نام محمد والا — اسدی خو جویں خو نبی دی صورت فرق نرالا

عدلوں بھرسی خرب زمین نوں مہدی اوہ جانوں — امینہ نانو مائی دا بھی عبداللہ باپ پچھانوں

کرے کلام یمین وچہ دستی اسدا جماں پیارے — بولن لگا اڑ کر بولے پٹاں تے ہتھ مارے

تیرھویں چن ستیھویں سورج گرہن ہوسی اس سالے — اندر ماہ رمضانے لکھیا ایہ ہک روایت والے

اسنوں علم لدنی ہوسی عمر ہوسی سنہ چالی — فرنگے طرف روانہ ہوسی فوج مدینے والی

خلقت ڈھونڈھسی نوں لبھسی کرسن شاہ تمامی — مکے دے وچہ بیعت کرسن کعبے رکن یمانی

کہف اصحاب ولی ہو حاضر سب ابدال جو شامی — غیبوں ہک آوازہ سنسن سبہ خواص عوامی

۲۳

کہ ھٰذَا خَلِیفَۃُ اللّٰہِ الْمَھْدِیُّ فَاسْمَعُوا لَہٗ وَاَطِیعُوا

جوا یہ رب خلیفہ کیتا مہدی ایہو جا تو — اسدا آکھیا سنو تے منوں ہر گز شک نہ آنو
لشکر اہل ایماناں چڑھسن کر سمیان لڑائی — سنہ مدینے مکی جا ہک فوج کفاران آئی
ہوون مقابل اس جا ہک وچ دوویں لشکر بھارے — وچہ زمین دے نگھر جاسی جو سب قوم کفارے
مسلم لوگ جو وچ کفاراں ایہ بھی نگھر ویسن — روز قیامت نیت سیتی ہر ہر بدلہ لیسن
ہکو شخص تنہاں تھیں بچسی دلیسی خبر کفاراں — دوجا شخص جو مہدی تائیں وچ دسے اخباراں
وچہ بعض روایت پیدا ہوسی شخص ابوسفیانی — سیداں تائیں قتل کریسی ظالم اوہ شیطانی
شام ولایت ملک مصر دا قبضے اسدے آوے — شاہ رومی ہک قوم کفاراں نال لڑائی جاوے
ہک وچ قوم نصاریاں نوں چوں کرن رعوی داری — دشمن استنبول مریسن کرسن اوہ سرداری
شاہ رومی فیر چھوڑ شہزادہ شام ولایت جاوے — نالے اوہ ہمراہ نصاریاں فیر لڑائی پاوے
اوڈھا جنگ عظیم کریسن فتح ہوسی اسلامی — دشمن مار خراب کریسن ہوسی خوشی تمامی
ہک شخص نصاریاں نوں آکھی جھنڈے دسن ہمراہی — دین چلیپا غالب ہویا فتح اساں نوں آئی
ہک مسلم قتل کریسی اسنوں غیرت ناک سپاہی — آکھے بلک فتح اسلامی دتی پاک الٰہی
فیر آپس وچ لڑائی کرسن کافر مسلم سارے — شاہ اسلام شہادت پاوے مومن رہن بیچارے
اوہ دوویں ٹول نصاری رل مل صلح کریسن سارے — شام ولایت حکم چلاون پہنچن عرب کنارے
لشکر اہل اسلام اکٹھے ہوسن وچہ مدینے — کرسن طلب محمد مہدی آکھیا پاک نبی نے
مہدی وچ مدینے ہوسی بادشاہی تھیں ڈرسی — مت ایہ بھار چواون مینوں منہ مکی ول کرسی

سبہ ابدال تے دوست ربدے ڈھونڈن مہدی تائیں
وچ طواف محمد مہدی رکن مقام وچالے
زور دیہگا نے بیعت کرسن پھڑن خلیفہ سارے
جلد وچہ مدینے خبراں پہنچن چلسن لوگ تمامی
سبہ اولیا عراق عجم دے بھی ابدال چہ شامی
کعبے دی دروازے اگے ہے مدفون خزانہ
مہدی کڈھیدی مشہوری سُن سُن خلقت آوی دوروں
اوہ فوجاں بہت لیاوے مدد حضرت مہدی تائیں
فر اوہ سفیانی دشمن جانی اہل البیت نبیؐ دا
مہدی نال لڑائی کارن بھیجے لشکر بھارا
دو شخص ہسن ہک خبر چودیوے جاکر فر سفیانی
فر قصہ کوتہ کافر لشکر جمع کریسن سارے
اسی جھنڈے فوج کفاراں ہوسن شوکت شانوں
حضرت مہدی مکے وچوں لشکر کرے روانہ
قصد کرن فر شام ولایت شہر دمشقے جاون
مہدی فوج ہوسی ترے فرقے فرقہ ہک فراری
توبہ انہاں قبول نہ ہرگز ہوسن قطعی ناری

بعضے مہدی دعوی کوڑا مکر ہی کرن بلائیں
بعضے لوگ پچھانن اسنوں ملسن مکے والے
غیبی ہک آواز اسمانوں مہدی ایہ پکارے
مکے طرف روانہ ہوسن لشکر سب اسلامی
خدمت مہدی حاضر ہوون فوجاں عرب عوامی
حضرت مہدی کڈھسی اوہ سبہ وندسی مسلماناں
خراسانوں ہک لشکر آوے نام ہووس منصوروں
راہ وچہ کرن لڑائی بہتے بدی ہور بلائیں
بنی کلب دی قوموں ہوسی ناناوس شقی دا
مکے ہو مدینے دے سنہ نگھر جاسی سارا
دو جا لیکر آوے خبراں مہدی پاس حقانی
اپنے ملکوں بھی کچھ ڑموں لشکر ڈھنڈکارے
ہر ہر جھنڈے ہک ہک کٹنو بارہ ہزار جوانوں
پہنچ مدینے کرن زیارت سرور دوہاں جہاناں
فوج کفاراں لشکر اگوں کرن لڑائی آون
اوہ ڈرسن ہوسن متفرق لشکر دیکھ کفاری
فرقہ ہک شہید ہوسن سبہ کرسن جان نثاری

اُحد بدر دیاں نال شہیداں اعلیٰ درجہ پاون
انہاں امن امان ہمیشہ ہوسی شامل فضل الٰہی
جد حضرت مہدی جنگ تیاری کرکے لشکر لیاون
جو باجھوں فتح نہ ہرگز مڑناں کرسن سخت لڑائی
تھوڑی فوج محمد مہدی لیکر ڈیرے آوے
فر اوہ بھی سخت لڑائی مارن سب شہادت پاون
فر تیجی فجر جماعت بھاری رل قسماں فر چاوے
فر چھے روز جماعت تھوڑی جو کجھ ٹٹی بھجی
مہدی نال اوہ شامل ہوکر جنگ کریسن سارے
اکثر قتل نصاری ہوسن تھوڑے رہسن باقی
کرکے فتح محمد مہدی لوٹاں لوے ہزاراں
پر اس نال نہ خوشدل ہوسن مارے بہت پیارے
فر بند و بست کریسی مہدی جو کجھ ملک تمامی
حق حقوق ادا سب کرسی لوں ملک آبادی
انہیں پچھے لشکر لیکر روم ولایت دھاوی
ستر ہزار جوان اسحاقی کشتیاں وچہ اسواری
جد نزدیک شہر دے پہنچن پڑھ تکبیر پکارن

تریجا فرقہ سالم غانم نال فتح دے آون
غم اندوہ نہ ویکھن ہرگز نا فتنہ گمراہی
ہک بھاری فوج اتفاق کریہن رلمل قسماں چاون
اوڑک سبھ شہادت پاون قسم جنہاں رل چائی
فر دوجی فجر اک فوج اوویں رلمل قسم اُٹھاوے
رائیں مہدی فوج جو رہندے لے فر ڈیرے آون
اوڑک سخت لڑائی کرکے سب شہادت پاوے
جو نگہبانی اسباب تینودی کردے رہے ونی
اللہ فتح انہانوں دیسی ہوسن قتل نصارے
اوہ لکن چھپن بھجنے پاٹے کرسن نااتفاقی
بہت غنیمت لشکر وندسی نعمت باجھ شماراں
سو تھوں ہک بچیا کوئی وچہ قبایل سارے
ہر ہر شہر ولایت ملکیں بھیجے فوج اسلامی
ونڈی بہت خزانے دولت امن خلائق شادی
دریا روم کنارے پہنچے آپ اوتھے بہ جاوی
استنبول شہر دی جانب کشتیاں کرسن جاری
ڈھ جاوے دیوار شہر دی حملہ کرکے مارن

کافراتوں پھر قتل کریں قبضے ملک لیاون — عدل احسان جو طور طریقہ خوب بہشت لگاون

اول بیعت مہدی کنوں الیس فتح دیتا ہیں — چھ ست سال گذشتہ ہوسن پوسن فیر کہا ہیں

کہسن لوگ دجال جو کافرانوں باہر آیا — وطن نساڈے اندر فتنہ و فساد مچایا

فر مہدی قصد پچھاہاں کرسی کوچ کرن ڈیرے — پھر لنگلاوا آگے پچھے کچھ اسوار جنگیرے

نبی کیہا میں نام سواراں نام پوان تنہاں جاناں — بھی نام قبائل انہاں جاناں گھوڑیاں رنگ پچھاناں

اوہ سیہ لوکاں تھیں افضل ہوسن اندر اس زمانے — تحقیقات خبر دی کرسن اوہ اسوار لیگانے

کر تحقیق خبر دس کہسن جوٹھ خبر اس آہی — اجے دجال نہ ہویا ظاہر نا کجھ ہوئی تباہی

لٹ غنیمت دولت اتنی مسلماناں ہتھ آوے — ہک محتاج نہ لبھے کوئی خیر جو اسنوں پاوے

برکت بہت اناج زراعت وچھ حیواناں ہوسی — فر دجال مسیح یہودی سچ مچ نکل پوسی

بیان دجال لعین و شر و فتنہ او

ہر پیغمبر امت اپنی کنوں دجال ڈرائی — ہن اوہ ٹاپو شرق والے اندر قید ایہا ئی

اس نام دجال نے قوم یہودی لقب مسیح کہاوے — اکھ سجی اس کانی اچی وانگ انگور دسیاوے

گنجھلے وال قد آور ہوسی رنگ سرخ نکاری — گدہا عظیم قد آور رکھے جس تے کرے سواری

لفظ کافر واتھے اسد لکھیا نظری آوے — پڑھیا یا ان پڑھیا مومن ہر کوئی پڑھ پڑھ لاوے

اول ظاہر شام عراقوں دعوے کرے نبوت — فر اصفہان یہود ہزاراں رل کر دیوس قوت

وت فر دعوے کرے خدائی ملکیں لسپر جاوے — اکثر زمین پھرے اوہ کافر ہر جا شور مچاوے

بہت خوارق وانگ کرامت اسنتھیں ظاہر آوے — حکم الہی اینویں ہوسی بندیاں سب ازماوے

27

ہک وڈا باغ عجائب رکھے اسنوں جنت کہسی
ہک آتش وڈی ہوسی اسنوں آکھے دوزخ میرا
وچ حقیقت جنت اسدا دوزخ قہر غضب دا
جنوں ملسی اسنوں کہسی میری من خدائی۔
کھانہ دانہ پانی ہوسی اسی دیناں بہتیرا
حکم کریسی بدّل تائیں پانی مینہ اُتارے
کرسی حکم درختاں تائیں میوے ترت لیاون
تے جو اس لوگ مخالف ہوسن بارش بند کریسی
قحط ہوسی دو سال جگ اندر پیش ظہور دجالوں
حکم کریسی تلے زمین دے جو مدفون خزانے
فر لوکاں کہسی جنہاں گند رے ما پیو بھیناں بھائی
فر کرسی حکم شیطاناں تائیں صورت اونہاں بناون
پانی دا انہوں ڈاڈھی تنگی ہوسی اہل ایماناں
بہت ولایت مکلین پھرسی عرب یمن بھی جاسی
بھیجے رب فرشتے مکّے کرسن اوہ نگہبانی
شہر مدینے اس زمانے ست دروازے ہوسن
شہر مدینے وچہ نہ وڑسی باہر ڈیرا کرسی

آکھے جو کوئی مینوں منے اسدے اندر رہسی
جو کوئی مینوں منے ناہیں اس وچہ اس دا ڈیرا
تے دوزخ اسدا وچہ حقیقت الٰہی جنت ربدا
جو اسنوں منسی کافر ہوسی توبہ اس نہ کائی،
جو کوئی اُس خدائی منے دیوے اُس وڈھیرا
اینویں حکم زمین نوں کرسی کھیتی گھاہ اُگارے
کہے حیواناں موٹے ہوون وافر دودھ پیاون
کھانہ دانہ گھاہ زراعت میوے ہون نہ دیسی
تریجے سال ہوسی اوہ ظاہر دھند وکار و بالوں
نکل باہر آپے ہوسی اس دیناں رد لٹے۔
زندے ہو کر دیہن گواہی منسو سچ خدائی۔
جیونکر اوہ ملعون کہاوے اونویں آکھ سناون
تے اسدے لشکر بہت ازانی کرہی خراب جہاناں
پاس مکّے دے ڈیرا کرسی لکھاں لشکر لیاسی
رد ہوسی فر طرف مدینے قصد کرے شیطانی
ہر در وچہ فرشتے دو دو تبغاں پکڑ کھلوسن
امن ہوسی وچہ شہر مدینے لوگ نہ ہرگز ڈرسی

پوسی بھج دجال مدینے اندر بھوئیں کنبے ترلواری
اہل نفاق تے برے عقیدے ڈرسن ڈیکھ خواری

ڈھٹے شہروں نکل جاسن پوسن ہتھ کفاراں
نال دجال مخالف ہوسن رلسن فوج اشراراں

ہک بزرگ وچہ مدینے ہوسی عمر کمال جوانی
نال دجالے جھگڑن کارن دیکھے فوج شیطانے

جاپچھے دجال جو کتھے کافر برا مناون
اسدا سخن بے ادبی سمجھن قتل کرنوں آون

تے بعض اونہاں تھیں منع کرن پچھے مول نہ مارو
خبر کرن دجالے تائیں آکھے پیش گزارو

جاں حاضر ہو کر دیکھے اسنوں پتیاں نال سنجانے
جو کجھ وچ حدیثاں آیا لگس پچ تے ٹکانے

آکھے توں ملعون یقینی جو حضرت فرماوے
غصے ہو دجال اسنوں پھر آری نال چراوے

دو ٹکڑے کر دچوں لنگھے بولے کرو ڈیائی
جے میں اسنوں فیر جواواں کرو یقین خدائی

اس تابعدار کہن اسان اگے خوب یقین عقیدہ
ہن اسنوں کجھ زیادہ ہوسی صدق یقین مزیدہ

جمع کریسی دوویں ٹکڑے کہسی جھب ہو زندہ
قدرت نال اللہ دی ہوسی ترت زندہ اوہ بندہ

اوہ زندہ ہو کر کہسی ہن میں خوب یقین صفائی
تاں اوہ ہو ہیں ملعون ایہو دعوی کوڑ خدائی

فر دجال غضب تھیں کہسی لشکر اپنے تائیں
ذبح کرو اس ڈال مڑ ہیں تے کر ہو مارازائیں

ذبح کرن نوں واہاں لاون وال نہ کٹیا جاوے
کچا ہو شرمندہ اسنوں دوزخ ول وگاوے

اوہ آتش ٹھنڈ سلامت تھیوی وانگ خلیل الٰہی
فر دجال نہ رہسی قوت زندیاں کرن جو آہی

یعنی اس تھیں بعد نہ سکے مردہ ہک جواوے
فر شام ولایت قصد کریسی پاس دمشق سدھاوی

وچ دمشق محمد مہدی کرن سیمیان لڑائی
بانگ عصر دی کہہ موذن قصد نماز ادائی

بیان نزول عیسیٰ علیہ الصلوٰۃ والسلام وقتل کردن اودجال را

اسماناں تھیں حضرت عیسیٰ موڈھے ملکاں آوے
کرے آواز جو پوہڑی لیا ہو لوگ لیا ون پوہڑی
مہدی کرے تواضع آکھے کرہو آپ امامت
یعنی پنج نماز جماعت خاص محمدؐ بیاں نوں
حضرت مہدی کریں امامت عیسیٰ مگر گذارے
سبہ لشکر سبھاں لڑائی تسیں ہو مختاری
عیسیٰ کہسی ہتھ تساڈے سب تدبیر لڑائی
جد فجر ہوسی تد مہدی کرسی لشکر جنگ تیاری
حضرت عیسیٰ حملہ کرسی اوپر فوج کفاری
جنگ عظیم ہوسی تد عیسیٰ جس کافر تے جاسی
ویکھ دجال عیسیٰ نوں نسے عیسیٰ پچھے دھاوے
نیزے نال مریسی اسنوں لوکاں خون دکھاوے
اہل ایمان یہوداں تائیں قتل کریسن سارے
جیکوئی چھپے یہودی نسے کتے پناہ نپاوے
شر دجال دہاڑے چالی رہسی اوپر زمینے
ترے جا ہفتے وانگوں ہوسی باقی دینہ معتادی
یاراں سوال نبی نوں کیتا کیا کجھ حکم نمازاں

اُپر منارے شرقی مسجد جامع آن بلاوے
اتر ملے محمدؐ مہدی رلی عجائب جوڑی
عیسیٰ کہے محمدؐ امت ایہ انعام کرامت
ہکدوجینوں کرن امامت لایق شان تساں نوں
بعد سلام محمد مہدی کہسی نبی سہارے
جیونکر چاہو کر تدبیراں کرہو جنگ تیاری
ہک قتل دجال الٰہی ہتھ میرے پوچھ تقدیر خدائی
عیسیٰ کہسی گھوڑا نیزہ مینوں دیہو کاری
سبہ لشکر اسلامی کرسن حملہ دھند وکاری۔
ترت فنا ہوسی اوہ کافر ذرہ ڈھل نہ لاسی
باب لد ہک جاگہ ایہی اوتھے قتل کرپاوے
جے حضرت عیسیٰ مارن ناہیں آپے ہی گلجاوے
تس بھجن جائے نہ کائی سبہ کجھ اوتہاں مارے
جے پاس درخت یا پتھر لکے اوہ بھی دس مراوے
ہک دہاڑا سال برابر دوجا وانگ مہینے،،
ایہ دیہاں درازی اتندر اجوں اس ملعون فسادی
پڑھن نمازاں ہکی دینہ دیاں وچہ تہاں دیہاڑے ناں

٣١

نبی کیہا اندازہ کرکے پڑھن نمازاں بھائی | سال مہینے ہفتے گن کے کرن نماز ادائی
حضرت مہدی عیسیٰ کرکے قتل یہود تمامی | وچ ولایت جاری کرسن سب احکام اسلامی
جو مومن فوج دجال نجات اونہاں تسلی دیسن | تے جو نقصان انہاں دا ہویا پورا فیر کریسن
حضرت عیسیٰ حکم کریسی قتل کرو خنزیراں | ہو صلیب نصاریاں توڑو کرو خراب شریراں
جزیہ کرے قبول نہ ہرگز سب اسلام لیاون | مسلم ہوون تا سب جیون نہیں تاں قتل ہو جاون
سب زمین اسلاموں بھرسی کافر رہے نہ کوئی | عدل انصافوں امن اماناں دنیا روشن ہوئی
ظلم فساد نہ رہسی کوئی رونق بہت آبادی | لوک عبادت ربدی کرسن نال خوشی لکھ شادی
بادشاہی مہدیدی مدت وچ حدیثاں آئی | ست ورھے یا اٹھ روایت یا نو سال ایہائی
ظاہر وچ تطابق لکھیا ست فراغوں ہوسی | اٹھویں سال دجال لڑائی فتنہ اٹھ کھلوسی
ناں نواں سال محمد مہدی عیسے نال وہاوے | جان سال انجونجہ عمر تمامی مہدی لد سدھاوے
حضرت عیسیٰ کری جنازہ کفن دفن اس تائیں | انتھیں پچھے حضرت عیسیٰ حکم کرے ہر جائیں

بیان برآمدن یاجوج ماجوج و شرح ماہیت آن

خلقت شکر الٰہی کرسی نال آسائش وسّے | حکم الٰہی عیسیٰ تائیں وحی سنیہا دسّے
جو ہن ہک سخت پیدائش میری جیہو باہر آئی | کوئی شخص نہ رکھے قوت جو اونہاں کری لڑائی
بندیاں نیکاں میریاں نتوں توں وچ پناہ لے جائیں | تا وچ کوہ طور لیجاوے عیسیٰ نیکاں بندیاں تائیں
جنگ اسباب تیار کرن سبھیان لڑائی جوڑن | قوم یاجوج ماجوج اچانک سد سکندر توڑن
باہر آون کیڑیاں وانگوں انت شمار نہ کوئی | قتل کرن ہو لٹن کھوہن چال انہاں دی ہوئی

اوہ یافث دی اولاد اہین جو بیٹا نوح نبی دا
ہفت اقلیموں باہر اہین جانب قطب شمالی
اوہ پانی گاہڑہ سڑدی کارن اوتھاں نہ ودی کشتی
بہت بلند پہاڑ دوہین اوہ چڑھنے راہ نہ کوئی
طرف جنوبوں ملدی آہے فرق رہیا وچ سوڑا
سد سکندر سٹھ گز چوڑا اُچا نال پہاڑاں
اوہ نت جبیث لوہے نوں چٹن بھنن توڑن سارے
قدر دو انگل رخنا اس وچ حضرت وقت کیتو نے
جس دن حکم الٰہی ہوسی سارا سد توڑیسن
طبرستان اندر ہک چشمہ دس کوہ لماں چوڑا
پہلے فوج انہاندی پیوے پانی چھوڑن ناہیں
گوناگون اوہ ظلم کریسن آدمیاں توں کھاسن
شام ولایت جا کر کہسن زمین تے رہیا نہ کوئی
خون آلودہ تیر آون فر حکمت نال الٰہی
ہن ساڈے باجھ نہیں کوئی ہرگز وچ زمین اسماناں
عرشوں تریہ تھیں عاجز ہوسن منگسن اٹھ دعائیں
قوم یاجوج ماجوج اتے رب حکم ویانوں کرسی

اوہ سبھے کافر ظالم اہین رکھن کفر عقیدہ
طرف شمال سمندر انہاں سڑدی سخت کمالی
مشرق مغرب طرف انہاں دو سخت پہاڑ سرشتی
لب دریاؤں پیدا ہووے وتھ بہوں وچ ہوئی،
ذوالقرنین لوہا پا اوتھے سد بنایا چوڑا
اس جا ہک وچ قابو رکھیا رب انہاں بگھاڑاں
راتیں ہنت خداوند اسنوں ثابت کری سوائے
آدمیاں دے لنگھن لائق اج لگ نہ ہویو نے
مکڑیاں ہو کیڑیاں وانگن نکل خوار کریسن
ڈونگھا پانی بہت رہے نت کدی نہ ہوندا تھوڑا
پچھلے کہسن اس وچ پانی شاید ہویا کداہیں
قتل کرن ہور لٹن مارن فتنہ شور مچاسن
طرف اسماناں تیر چلاون جہل نہایت ہوئی
وچ اسمان بھی کجھ نہ چھوڑیا کہسن اوہ گمراہی
حضرت عیسیٰ اس اصحاباں بہت ہوون پریشاناں
یار آہین کہن رب سنسی کرسی دفع بلائیں
ہک پھوڑا ہک یا گردن اُتے جن ہوسی سو مرسی

اگلی رات مرن سب موذی ترکن ہوون گندے
فر بدبو تھیں عاجز آون نیک اللہ دے بندے

فر حضرت عیسیٰ کرے دعائیں یا رب آمین آ دن
رب جانوراں ندی ڈار او تلے جو سیمرغ سداون

وڈے قد تے لمی گردن کھاون انہاں تائیں
کجھ کھاون کجھ چک لے جاون وچ سٹن دریائیں

فر پون ہور داب جو باقی اوہ بھی رب اٹھاوے
رحمت مینہ سراسر برکت چالی روز وساوے

گھاہ زراعت وافر برکت بھی وچ شیر چھوا ناں
بکری ہک رجاوے ٹبروں ٹبر زن مرداناں

نال آرام اسائش وسے خلقت مومن ساری
حسد عداوت رہے نہ کینہ نہ کائی ہو خواری

سپ اٹھوہیں شیر درندے لوکاں دکھ نہ دیسن
لوک احسان مروت طاعت نیکی بہت کریسن

ست ورہے ایہ حالت کامل گذرے امن امانے
اس تھیں پچھے کجھ ظاہر ہوسن کم نفسانی

حضرت عیسیٰ دنیا اتے سال رہے پنجتالی
خلقت اندر رونق برکت بہت رہے خوشحالی

عورت کرسی بیٹے ہوسن موت کریسی پھیرا
نبی صاحب دے روضے اندر قبر کریسن ڈیرا

پچھے انہاں خلیفہ میموں شخص ہوسی قحطانی
اس نام ہوسی جھجاہ خلیفہ عادل نیک حقانی

فر اس تھیں پچھے پیدا ہوسن کتنے شاہ زمانے
جہل کفر دیاں رسماں ظاہر ہوسن وچ جہانے

علم شریعت کجھ نہ رہسی جہل فساد گھنیرا
کجھ مشرق کجھ مغرب جا بگ ہوسی خسف گھنیرا

بیان خسف یعنی فرورفتن زمین وظہور دخان یعنے دود

وچ زمین دے نگھر جاسن قدریہ دو جائیں
فرقہ اوہ تقدیروں منکر بدعت اہل ہوائیں

فر دھوں ہوسی اسمانوں ظاہر ت زمین پر آوے
خلقت تنگ ہوسی اس دھوں تھیں جو لانوں وی ہاوے

مومن بند دماغ آوازہ حالت جویں زکامی
سخت بیہوش منافق سارے ہور کفار تمامی

ڈوجے روز کنا ہاں ترتبے ہوش ٹکانے آوے ۔۔۔ چالی روز رہے وہوں باقی فر اسمان دسیاوے

بیان درازی شب و برآمدن آفتاب از جانب مغرب و بند شدن درِ توبہ

ذوالحج مہینے عیدوں پچھے رات لمی ہک پوسی ۔۔۔ چھٹے ڈٹے جاگن دیکھن صبح نہ ہر گز ہوسی

لڑکے ڈنگر ترلے لیسن تنگ مسافر ہوسن ۔۔۔ شور خلایق اندر پوسی توبہ کر کر روسن

ترے چونہ راتیں قدر درازی خلقت عاجز آوے ۔۔۔ ٹکی سورج مغرب جتنوں اچاچیت دسیاوے

اندک تو رجو وقت گرہن دے سورج نیویں دسیوے ۔۔۔ ڈردے لوک خدا ہک منن بہ کوئی تائب تھیوے

توبہ کسے قبول نہ ہوسی بند ہوسی دروازہ ۔۔۔ ہن ہے اوہ دروازہ کھلا نت توبہ کر تازہ

اوہ دروازہ ستر سالاں راہ فراخ ایہائی ۔۔۔ مغرب طرف کشادہ دائم توبہ کر ہو بھائی

اس دن بند ہوسی دروازہ توبہ نفع نہ کرسی ۔۔۔ نے نامقبول ایمان جو کافر دیکھ علامت ڈرسی

سوا پہر لگ اچا آوے سورج مغرب داؤں ۔۔۔ فر ہٹ کر وانگ ہمیشہ لہسی مغرب حکم خداؤں

فرا تھیں پچھے جویں ہمیشہ سورج جویں نورانی ۔۔۔ فر ہک دابہ ظاہر ہوسی صورت ہفت حیوانی

بیان خروج دابۃ الارض و کیفیت آن

صفا پہاڑی پاس مکہ دے پاٹ بھونچالوں جاوے ۔۔۔ اوہ نادر شکل اچنبا صورت زمینوں باہر آوے

ہکواری اس اوّل چرچا اندر یمن سنیوے ۔۔۔ تے ہکواری وچ نجد دے ظاہر ہو کر غائب تھیوی

فر بجی وار صفا تھیں نکلے کامل صورت ساری ۔۔۔ آدمیاں دا چہرہ ہو وس بولی مٹھی پیاری

گردن جیداں گھوڑیاں وانگوں پوچھل جیونکر گائیں ۔۔۔ اٹھاں پیر تے ہرناں پٹھا گوہن سنگ استائیں

باندروانگوں ہتھ ہوون اس سبھ ملکیں پھر جاوے ۔۔۔ اتھیں نس نسکے کوئی نا پچھوں مل پاوے

ہک ہتھ وچ انگوٹھی ہووس شاہ سلیمان والی
رل کافروں نوں تک یا گردن مُہر کرے وہ کالی

مُنہ کالا شرمندہ کافر اس مُہر دل ہو جاوے
سیہ کوئی اُسنوں کافر جانے مُنہ کالا دسیا وے

تے دوجے ہتھ کلیم اللہ دا پکڑیا ہویا عاصا
اس دی نال کرے خط متھے مومن ملے جو خاصا

منہ روشن پر برکت اُنھیں ہر کسے نظری آوے
مومن کافر ظاہر دسن کوئی شک نہ پاوے

فارغ ہو کر غائب ہوسی دابہ فیر کتھائیں
اُسنتھیں تے پچھے سال چھ دیہاں تیک قیامت تائیں

بہت حیوان کریسن گلاں خبر دیون انساناں
انہویں کرن جماد بھی گلاں جیہا نوں وچ نہ جاناں

بیان مردن جملہ اہل ایمان و خراب نمودن حبشہ کعبہ را و برداشتہ شدن قرآن

فردا ہویوں پچھے وا دُکھلے ہک خوب جنوبی داؤں
ہر مومن نوں تلے بغلدی درد اُٹھے اس واؤں

جیوں جیوں نیک تیویں جھب مرسن افضل مرن اگیرے
وت فاضل وت ناقص مرسن وت ناقص نفراں گھیرے

جد اہل ایمان نہ رہسی کوئی ہرگز وچ جہاناں
تا حبشی غلبہ کرن زمین وچ ہوسن شاہ زماناں

کعبہ ڈھاہ خراب کریسن حج موقوف ہو جاوے
دلاں زباناں ورقاں اتوں اٹھ قرآن سدھاوے

حق پرستی حق شناسی لوکاں تھیں اُٹھ جاسی
خوف قیامت کجھ نہ رہسی خلقت شرم ونجاسی

راہاں وچ جماع کریسن وانگوں سگاں حماراں
ظلم تعدی جہل زیادہ ہوسی وچ اشراراں

ہک دوجے تے ظلم تعدی کرسن شہر گرائیں
غارت لٹ لیے اوڑک ہوسی جھب جھب قحط وبائیں

اجڑ شہر ہوون جو قصبے قصبے وانگ دیہاتاں
پنڈ گراں ویران تمامی ہوسن نال آفاتاں

لوک جماع کریسن بہتا ہوسن گھٹ اولاداں
اللہ اللہ کہے نہ کوئی شامت جہل فساداں

وچ شام ولایت ہمن زیادہ بہت ہوسی ارزانی
خلقت کوچ اوسی ول کرسی سن اسباب روانی

وچیں ملکیں سختی ہوسی شام آرام زیادہ — ہر ہر ملکوں خلقت نسے کرکے شام ارادہ

بیان آمدن آتش از جانب جنوب

فر کجھ مدت تھیں پچھے آتش طرف جنوبوں آوے — سخت عذاب ہوسی اوہ آتش خلقت مار بھجاوے
خلقت ڈردی اگے دوڑے پچھے آتش دھاوے — وقت دوپہراں تھکن ڈگن آتش بھی تھم جاوے
پچھلے پہر کری فر حملہ نسن لوگ اگیرے — رات پوے تاں آتش ٹھہری لوک بھی کرسن ڈیرے
فجری مڑ اٹھ اگے دوڑن آتش پچھے دوڑے — انیویں پہنچن شام ولایت تا فر مگر اچھوڑے
آتش ہٹ کر غائب ہووے لوک سنبھالن گھر نوں — ملک آباد ہووے فر جاون اپنے ملک شہر نوں
اس تھیں پچھے خلقت رہسی سال آخر یا چارے — بارش بہت تے نعمت وافر غفلت نال گذارے

بیان نفخہ صور بار اوّل و احوال قیامت

اچاچیت صبح دویلے سسن نفخہ صورے — روز جمعہ دا ہوسی نالے ہوال وزعاشورے
آپو آپنیاں کماں اندر شاغل ہوسن سارے — کوئی ویچے کوئی لیوے سودا بھی کوئی ڈنگر چارے
کوئی پانی کوئی طعام پکاون لگا کرن تیاری — ہک ریک ورا نزرا زہ سنسی خلقت ساری
ہر جا ہکو جیہا سنیوے ہوسی خلق حیرانی — ہر دم سخت ہووے فر کڑکے جون بجلی آسمانی
ہول عظیم پوے وچ خلقت ہر جا شہر گرائیں — چھوڑن شہر جنگل نوں دوڑن سنکر دھم کہائیں
وحشی جنگل شہریں آون دہشت دے برلائے — ہیبت ہولوں خلقت مرسی زمین بھونچال ہلاوے
دھرتی انبر پاٹن لگن جھڑ جھڑ پوسن تارے — کندھیاں ڈھ ولسن دریاواں پانی ٹھاٹھاں مارے
پربت ہوسن ٹکڑے ٹکڑے ریت غبار ہو جاون — قہر انہیرا وہی گھلن ریت غبار اوڈاون

بدل اوہ چو فیروں چلن دہندو کار انہیرا — جو دم گذرے سختی بکڑے اوہ آواز ودھیرا
پھوک ہکی دی قوت رہسی چھیاں مہینیاں تائیں — جو اسرافیل فرشتہ ولیسی پھوک اندر کرنائیں
دھرتی امبر کجھ نہ رہسی سورج چن ستارے — نہ دریا نہ پربت رہسن فانی ہوسن سارے
آدم جن فرشتے ڈنگر کجھ نہ رہسی بھائی — ملک الموت ابلیسے ہونڈی نسّے جان بچائی
آتش گرزاں پکڑ فرشتے مارن اس لٹاون — سخت عذاب نزع دا کرسن گرزاں مار رنجاون
جتنا درد نزع دا ہویا ساریاں آدمیاں نوں — اتنا درد ابلیس ملکلے حکم ہوسی ملکاں نوں
فر ملک الموت بھی فانی ہوسی سبہ ملائک نالے — اسرافیل بھی فانی ہوسی کرنا عرش حوالے
جنت دوزخ لوح قلم ہور صور ارواح جو سارے — کرسی عرش بھی کل نہ فانی ہوسن اس فی ماڑے
بعضے کہن ہک لحظہ فانی ہو کر تھیسن سارے — ہک آکھن کجھ اثر فنا دا ظاہر ہوسی پیارے
لمن الملک الیوم کہے رب اج کس دی بادشاہی — کتھے گئے شے عویا نوالے چاوڑ کوڑی آہی
آپے فیر جواب کہے رب ہے اہی ملک اللہ دا — جیہڑا واحد سبہ پر غالب ملک اس شاہنشاہ دا
کتنی مدت اللہ باجھوں ہور نہ ہوسی کوئی — وت فر نویں سرے پیدائش خواہش بدی ہوئی

بیان اعادہ زمین و آسمان و خلائق و آغاز روز محشر

فر اسمان ملائک پیدا زمین بھی ہوسی پوری — زمین میدان نہ اثر علامت نا کجھ گھاہ انگوری
پربت کوہ دریا نہ ہوسن حد حدود نہ کائی — ٹبا ٹویا کجھ نہ دسے ہوسی صاف صفائی
عجب الذنب ہک ہڈی چھوٹی ہے نزدیک کمر دے — اوہ بھرے نہ ہرگز ثابت رہسی بدن نال امر دے
روز قیامت نال اسیدے جڑسن جزاں تمامی — ہر بندے دی ثابت رہسی ہڈی اوہ گرامی

جان نہدیاں جوڑ مرتب کرسن حکمی نال فرشتے
مینہہ رحمت دے عرشوں آون وانگوں منی سرشتے

بحر حیات جو تلے عرش دے تھیں پانی آوے
چالی روز برابر وسّے بارہ گز چڑھ جاوے

تا گوشت پوست رگ ریشے قالب ہوسن پورے
اسرافیل ارواح تمامی داخل کرسی صوری

حکم ہوسی پھر پھوکے اس وچ قوت نال تمامی
اوڈ ارواح ہوسن سب داخل آپو آپ اندامی

جتنے روح سوراخ بھی اتنے ایہن اس قرناؤں
ہر سوراخوں روح اک نکل اوڈن سبھ ہواؤں

نور ایمان تھاں پر چمکے روح جو اہل ایماناں
روح کفاراں کالے ہوسن چلسن طرف ابداناں

ڈھونڈھ جیانوں داخل ہوسن بندے تھیں سارے
دھرتی پاٹے نکل دوڑن دہشت نفخے مارے

فرق دوہاں نفخیاں وچ ہوسی لکھیا سالاں چالی
جیونکر شکم ماؤ تھیں جمیں اٹھسن اسی حالی،

پچھے عیب جو دنیا ہویا اٹھسی ہو کر پورا
اندھا کانا کوئی نہ ہوسی نا کوئی لنگ ادھورا

ختنے باجھوں ہوسن سارے داڑھی مچھ نکائی
وال سر تیے ہوسن سبنہاں ند بھی ہوسن بھائی،

سر پیروں سبھ ننگے ہوسن جیسے کفن نکوئی
اول کفن ہوسی فیر پھسی ہک روایت ہوئی

نال شہیداں جامے ہوسن ننگی ہور لوکائی
بعض روایت جامے ملسن عمل موافق بھائی

جس عمراں کوئی مویا ہوسی اوسے عمر اوٹھیسی
جوان جوان تے بڈھا بڈھا لڑکا لڑکا تھیسی،

سبھ تھیں اول قبروں اٹھسی حضرت ختم نبیاں
فر حضرت عیسیٰ فیر نبی سب فر صدیق ولیاں

فیر شہید تے صالح بندے مومن فیر جو عامی
بعد انہاں تھیں کافر فاسق اٹھسن جھب تمامی

چارے قبراں روضے اندر حضرت نبی سہارے
ابوبکر ہور عمر تے عیسیٰ رل کر اٹھسن چارے

اٹھسن مومن حمد ثنائیں کردے شکر الٰہی
دیہہ خوف ہوسی دل سبنہاں بدی بے پرواہی

قَالَ اللّٰهُ تعالیٰ وَنُفِخَ فِی الصُّوْرِ فَاِذَا هُمْ مِّنَ الْاَجْدَاثِ اِلٰی رَبِّهِمْ يَنْسِلُوْنَ ۝ قَالُوْا يٰوَيْلَنَا مَنْۢ بَعَثَنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُوْنَ ۝

کافر کہن ڈردے ہے ہے ساڈوں کس اٹھایا — کہن فرشتے وعدہ رب دا نبیاں سچ فرمایا
جس حالت وچ مردا کوئی اسے حال اٹھیوے — جاری خون شہیداں مہکے مشک معطر تھیوے
حاجی پڑھ لبیک اٹھیسن جو مرے حج کریندے — علم قرآن جو پڑھدے مردے اوٹھسن اوہ پڑھیندے
وچ نماز مرے جیکوئی اوٹھسی پوری کردا — مارو مار کریندا اوٹھسی جو وچ جنگاں مردا
عورت دنیا نوالی اوٹھسی رو روین کریندی — منہ گتے داہوسی او سدا روندی دوزخ ویندی

بیان روانہ شدن خلائق از جانب حشرگاہ

سبھے قبراں تھیں نکل ہوسن محشر طرف روانہ — ہو اسوار براقے چلسی سرور دوہاں جہاناں
حسن حسینؓ اٹھاں تے ہوسن زینت ناگ کاری — مومن نیک سوار ہوسن سبز زین مہار سنہری
عاصی پیر پیادے چلسن زینت زیب نہ کوئی — ٹنگوں پکڑ گھسیٹن کافر سخت خواری ہوئی
ہک صورت نیک قبر تے حاضر ہووے نیکاں تائیں — آکھے نہ ڈھ پچھا تا میں نوں مومن آکھے نائیں
آکھے میں ہاں عمل تیرا اٹھ میں پر کر اسواری — کندھے چا ہٹر لیجاواں سنوں جنہے خلقت ساری
تے ہک بد صورت دیو بیڈا اووے کافر تائیں — آکھے نہ ڈھ پچھا تا میں نوں کافر آکھے نائیں
اوہ آکھے میں بد عمل تیرا ہاں جھٹ کافرے او تے — محشر طرف لیجاوے چڑھ کے بھاروں کافر ٹٹے

قَالَ اللّٰهُ تعالیٰ اِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ ۝ نَحْنُ اَوْلِيٰٓؤُكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَشْتَهِيْٓ اَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَدَّعُوْنَ ۝ نُزُلًا مِّنْ غَفُوْرٍ رَّحِيْمٍ ۝

ہر بندے دے نال فرشتے عملاں لکھن والے
اہل ایماناں تائیں دیہن تسلی آکھن تسیں نہ ڈر ہو
خوشخبری تساں جنت ملسی وعدے سچ الٰہی
جیہڑے مومن پڑھن نمازاں بہت ہوسی خوشبوئی
وضو عضو جتھوں تائیں بندہ مومن دھووے
فرق سیتی نور ہوسی اوہ ہکناں وانگ ستارے
ایہ فرق موافق ایماں قوت ہوسی ون سوایا
روزے داراں منہ خوشبوئی ہوسی مشکوں فائق
جو صدقہ ذکر خدا دیکارن ذنبا باجھ ریاؤں
حفظ قرآن جو کردا مومن اس دا باپ تے مائی
حافظ نوں خوش شان جو ملسی وچ بیان نہ آوے
جے عمل قرآن تاں نال نبیاں اعلیٰ درجہ پاوے
جس کلمہ تمجید جو پڑھیاں تس ڈھال جو فیروں ہوسی
الا اللہ دا اجر اگوں تے اکبر پچھلے داؤں
صورت شکل عمل غالب تے ہوسی روز حشر دے
اہل نمازاں ہو علامت سنجیاں ہور نشانی
انہویں بد عملاں دی صورت زانی ہور شرابی
جد محشر نوں خلقت جاسی اوہ بھی جاسن نالے
اسیں گواہ ایمان تساڈے ہرگز خوف نہ کر ہو
اوہ سبھے وعدے پورے کرسی ہوسی بے پرواہی
جیونکر زخم شہیداں خوشبو مشک معطر ہوئی
اُتھوں تائیں ہر ہر عضوا نوروں روشن ہووے
ہکناں چن یا سورج وانگوں نور دیوے چمکارے
جیوں جیوں صدق یقین زیادہ تیوں تیوں نور ودھایا
رب کیہا میں اجر روزے دا دیساں جیونکر لائق
ڈھال جو فیروں دیون والی کرسی امن بلاؤں
ملسی تاج جڑاؤ سر پر سورج ودھ روشنائی
شان قرآن بیان نہ ہووے شرط جو عمل کمائے۔
جے عمل خلاف قرآنوں اسنوں دوزخ دھک لیجاوے
سُبحان اللہ دا اجر سنجے ول کھبے حمد کھلوسی
اجر لاحول اتوں کنج لیسی ہوسی امن بلاؤں
غالب عمل جو چنگا مندا اشکل اجیہی کر دے
غازیاں ہو تے حلیاں وچ ذاکر ہو نورانی
جھلاں ہو تے ظالم وچ ٹھگاں جد اخرابی

خوکاں شکل ہوسن جو ظالم منن نہ قرآنے
چھل نمیمت والے جیہڑے باندر شکل ہویانے

جہاں یتیماں کھاون ظلموں آتش کھلن اگھیارے
آندا وچہ تے منہ سنگھ اونہاں آتش دوزخ ساڑے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی اِنَّ الَّذِیْنَ یَاْکُلُوْنَ اَمْوَالَ الْیَتٰمٰی ظُلْمًا اِنَّمَا یَاْکُلُوْنَ
فِیْ بُطُوْنِہِمْ نَارًا وَسَیَصْلَوْنَ سَعِیْرًا ۝ (سورہ النساء س ۴ پ ۴)

جو کھاون بیاج اوہ روز حشر دے اٹھسن ڈگدے ہوسن
سر اونہاں دے ہیٹھ تے پیر اوتاہاں الٹے کیتے ہوسن

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی اَلَّذِیْنَ یَاْکُلُوْنَ الرِّبٰوا لَا یَقُوْمُوْنَ اِلَّا کَمَا یَقُوْمُ
الَّذِیْ یَتَخَبَّطُہُ الشَّیْطٰنُ مِنَ الْمَسِّ (سورۃ البقرہ س ۲ پ ۳)

پیسے بیاج بہا ہودے ہوسن ٹکر اوس لیسن
پوست گوشت چوہی ہوسی ثابت فیر کرسن

جو کرن تکبر قد اونہاں دے کیڑیاں نوں ہنگ چھیسن
وچہ حشر دے خوار تے عاجز پیراں ہیٹھ ملیسن

حاجت باجہ سوال جو کردے منہ کسب بناون
انہاں گوشت منہ تے کجھ نہ ہوسی ہڈ ڈرو سیاون

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَمَنْ یَّقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُہٗ جَہَنَّمُ خٰلِدًا فِیْہَا وَ
غَضِبَ اللّٰهُ عَلَیْہِ وَلَعَنَہٗ وَاَعَدَّ لَہٗ عَذَابًا عَظِیْمًا ۝ (سورہ النساء س ۴ پ ۵)

جو بندے خون کرن بن حقوں تنہاں غضب خدائی
لعنت وسے دوزخ دائم خبر قرآنوں آئی

تے جیہڑے دین صلاح انہاں نوں اوہ بھی قتل الایا
نا امید ایہ رحمت کولوں متھے اوس لکھایا

ٹھگ سٹے کوئی منہ کر قبلے آیا وچہ خبر دے
ٹھک اوہنا منہ اسدے اوپر ہوسی روز حشر دے

جو وچہ نماز دے ناں رکھے عمل کریندا نائیں
الدھا بدن ہوسی اتراپیت ادھا گلسی جائیں

جو شخص وگلا منہ نے ہو دے پچھے ہو سنا وے
آتش دیاں دو جیباں ملسن سیخ نوں اگ جلاوے

جو زمیں پرائی کھووے بھاویں ہک گٹھ دباوے
ایہ اتناں قدر زمیناں سٹے گردن اپر چاوے

جو دنیا اتے لوٹیا گھوڑا بکری کسی چراوے
روز حشر دے گردن اتے اوہ حیوان اٹھاوے

گھوڑا ہنکے اٹھ اڑاوے بکری بھیڈ ممکاوے
مالک تائیں فریب کھلیندا لے لے نام بلاوے

جو چاوڑ نال محل ہمارے حاجت مول بناوے
تاں اوہ محل حشر دے ویلے گردن اپر چاچے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَالَّذِیْنَ یَکْنِزُوْنَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا یُنْفِقُوْنَهَا فِیْ سَبِیْلِ اللّٰهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِیْمٍ ۝ یَّوْمَ یُحْمٰی عَلَیْهَا فِیْ نَارِ جَهَنَّمَ فَتُکْوٰی بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوْبُهُمْ وَظُهُوْرُهُمْ هٰذَا مَا کَنَزْتُمْ لِاَنْفُسِکُمْ فَذُوْقُوْا مَا کُنْتُمْ تَکْنِزُوْنَ ۝ سورہ توبہ رن ۱ - پ ۳

جو دنیا اندر سونے روپے فرض زکوٰۃ نہ دیندے
اوہ سونا روپا روز حشر دے سیخاں ملک کریندے

دوزخ وچہ گرم کریسن تتی سرخ ہوسی جد باؤں
متھے وچہ دیسن اوسنوں کڈھسن کہاٹی لوں

جو دیکھ سوالی عاجز تائیں وٹ متھے تے پایا
سونا روپا پیارا کیتوس دا بدلہ آیا

دوجی سیخ مریسن وکھی کڈھسن پار وپارل
ویکھ غریباں پاسا کردا اوچہ مال پیاروں

تیجی سیخ مریسن کنڈ وچہ پار دو سلو جاسی
ویکھ غریباں کنڈ کریندا مارا ایویں نت کھاسی

مڑ مڑ سیخاں گرم کریسن مڑ مڑ داغ لائیسن
سال پنجاہ ہزاراں اوہ دن ایہو حال کریسن

جو ڈنگر فرض زکوٰۃ نہ دیندا اٹھ مجھیں ہم گائیں
بکریاں ہور بھیڈاں دنبے اسدا حال سنائیں

چھوٹے وڈے ڈنگر اسدے سارے جمع کریسن
سائیں ہیٹھ اوہناندے سٹھ اتے کل کھڑیسن

کھریاں سنگ غولا دون رکھے گابن جیویں کھوتے
ایہو حال ہے اس دا ایہ اندر حشر دیہاڑے

دنیا اندر وچ جنہاں جو سردار سداوے
گردن اتے ہتھ بنھا کر حاضر کیتا جاوے

جیکر عدل چھوڑ کے اوسنوں تاں الٹی ہکیں خلاصی
جے ظالم تاں بہت سزا ملسی بدلہ لے معاصی

عن ابی ہریرۃ وانس رض قال قال رسول اللہ صلعم من سئل عن علم علمہ ثم کتمہ الجم بلجام من نار

جو عالم مسئلہ جانن نہ دسے لوگ پچھن اس تائیں
آتش والی لگام منہ اس دے پاسن ملک سزائیں

جو جاہل علم قرآنے معنے اٹکل نال کریندے
آتش والی لگام ویکر دوزخ ملک چلیندے

قدر پنجاہ ہزار ورہیاں ہوسی لمبا حشر دا
نیکاں اندک معلم جیویں گھڑی پچھلی سنہ عصر دا

تے بعضیاں استھیں بہی گھٹ علم ہوسی وہ محشر دا
جتنے چر وچ بندا مومن ادا دوگانہ کردا

ہر امت پیغمبر اپنی دے لکر پاس کھلوسی
جدا جدا ہر امت صورت شکل علیحدہ ہوسی

ہر ہر عمل والیاں دے تھیں فرق ہوسی انہاں
جیوں لشکر ہر ہر ٹولے ہوندا فرق لباساں

بھلے برے سب حاضر ہوسن بخشن وال آسمانی
ننگ وگھاڑ نہ لکھ وجھدا ہوسی نظر دھیانی

بجلی کڑک اسماں دی سنسن وحشتناک آوازے
سمجھ نہ پڑے سر کے ہوسی قدر اک گھڑی نیوے

گرمی دھپ تکھا ہو سی ہر اک قدر اعمالاں
کفیراں تر ہوسی زمیاں ہوسن نیک خصالاں

عاماں لڈیاں گٹیاں تائیں گھناں تیاں انوں
گھناں لک سیاں سینے تائیں پہنچے بعض گلانوں

کفاراں نوں منہ دیاں تائیں پہنچے وانگ لگاماں
بعضیاں کناں تائیں ہوسی بعض غرق تماماں

بھکھ تریہ تہیں عاجز ہوسی خلقت حشر دیہاڑے
کفاراں نوں کجھ نہ لبھسی بھکھ تریہ تن ساڑے

اہل ایمان زمین دوچوں کھاسن میدہ مٹھا
تے پیسن حوض نبی دا پانی دنیا وچ نہ ڈٹھا

بیان حوض کوثر در حشر گاہ

عن عبد اللہ بن عمرو رض قال قال رسول اللہ صلعم حوضی مسیرۃ شہر و زوایاہ سواء ماءہ ابیض من اللبن و ریحہ اطیب من المسک و کیزانہ کنجوم السماء من یشرب منہا فلا یظمأ ابدا

میرا حوض نبی فرمایا بہت فراخ ایہا ای
لماں چوڑا اکو جیہا پندہ مہینے بھائی

پانی اُسدا شہدوں مٹھا برفوں سرد گھنیرا
دودھوں چٹا مشکوں عطروں خوشبوناک وڈیرا

سونے روپے بھانڈے اسپر جیوں تارے آسماناں
دو نہراں اس طرف بہشتوں ہن ہمیش روانہ

حضرت آپ ہو اوتھے اسنہیں امت اپنی تائیں
نبی اصحاب تے نیک بندے سب پیاون حق بجائیں

مثل خیر امت دے لوک ہٹیساں خود حضرت فرمایا
جیونکر بھیڑو پانی آپنیوں چلکے اٹھ پر آیا

یاراں تچھیا امت اپنی کیونکر تسیں پچھانوں
لاکھ کروڑاں خلقت اندر اپنا کیونکر جانوں

حضرت آکھیا امت میری ہوسی ایہ نشانی
اوہناں منہ ہتھ پیر وضو دے اثروں چمکن بہت تجلی

جیونکر مشکیاں گھوڑیاں نوں پج کلیان سجانی
ایہوئیں ہوسن امت میری سوجھیاں اندر جانی

جو بٹھیا بانہوں گالیں دیوان کوثر ملے نہ پانی
جو پیون خمر ہوا وتواے سب محروم پچھانی

جو کد لعن خمر حقو تولن اسنوں جیہڑے حکیں بجاون
جو بیچن ہتھ خریدن اسنوں کوثر میں نہ پاون

وچہ بخاری مسلم لکھیا خود حضرت فرمایا
ہکواری جو پیوے حوضوں کدی نہ مڑ تریا یا

عَنْ سَہْلِ بْنِ سَعْدٍ رضہ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمَ اِنِّیْ فَرَطُکُمْ عَلَی الْحَوْضِ مَنْ مَرَّ عَلَیَّ شَرِبَ وَمَنْ شَرِبَ لَمْ یَظْمَأْ اَبَدًا لَیَرِدَنَّ عَلَیَّ اَقْوَامٌ اَعْرِفُہُمْ وَیَعْرِفُوْنَنِیْ ثُمَّ یُحَالُ بَیْنِیْ وَبَیْنَہُمْ فَاَقُوْلُ اِنَّہُمْ مِنِّیْ فَیُقَالُ اِنَّکَ لَا تَدْرِیْ مَا اَحْدَثُوْا بَعْدَکَ فَاَقُوْلُ سُحْقًا سُحْقًا لِّمَنْ غَیَّرَ بَعْدِیْ ۔ متفق علیہ مشکوٰۃ

حوض میرے تے بعضیاں نوں ماراں آن کھلوسن
اوہنوں جانن میں اپنا جاناں فرشتے آکھ دیسن

میں کہساں اوہ میرے اگوں کہن فرشتے
تانہ خبر جو پچھے تیرے پکڑے انہاں رستے

میں کہساں دھکا انہانوں دین جنہاں بدلایا
رحمت تھیں اوہ وانجے ہوئے غضب الٰہی آیا

یعنی جنہاں دین اندر کجھ بدعت راہ نکالی
حوض لئے اوہناں ملے نہ ڈھوئی جو بدعت والے

جویں بعض ہوئے خوارج معتزلے گمراہاں ‏ جبری قدری مرجی جہمی بدعت دے ہمراہاں

اینویں ہر ہر بدعت مذہب کافر مشرک سارے ‏ اسدن سبھ ترہاسے ہوسن توبہ باجھ بیچارے

جو اہل کبائر دوزخ رہسن تو یہ جنہاں نہ کیتی ‏ جد دوزخ تھیں جنت وسین جاسن جھوں بیتی

ہر پیغمبر حوض ہوسی ہکو وچہ میدان حشر دے ‏ ہر خود امت تائیں پیاون تل نہیں کوثر دے

وقت حشر دے ہانڈیوانگوں گرمی مغز ابالے ‏ کجھ نہ سجھے لوکاں تائیں ہیبت دہشت گالے

شکلاں ہیبتناک دسیون دہشتناک آوازے ‏ سال ہزار کھلوتیاں گذرن باجھل سال اندازے

بیان شفاعت کبریٰ ختم المرسلین صلی اللہ علیہ وسلم

مومن نیک اکٹھے ہوسن رل مصلحت کرسن ‏ کہسن کوئی شفیع بنایئے اس ایہا کوں وہسن

حضرت آدم آگے جاکے کرسن عرض بیچارے ‏ جو سبھنا انداں وڈا حضرت تیرے سبھ پیارے

تینوں رب خلیفہ کیتا قدرت نال اوپایا ‏ ملکاں تھیں کرایا سجدہ جنت وچہ وسایا

چلو شفاعت کرو ساڈی آس تیری کر آئے ‏ اس سختی تھیں اللہ کڈھے ہیبت ہول وہائے

حضرت آدم اگوں کہسی میرا اج طاقت نائیں ‏ غضب الٰہی جو اج ظاہر ڈٹھا ناہ کدائیں

میتھوں ہک تقصیر جو ہوئی تہیں شفاعت کیہڑا ‏ بن حکموں ہک دانہ کھادا اس خوفوں دل ڈردا

کہسن اسیں جواہیں کتول وداوا جھو رتسا دل ‏ کہسی نوح نبی ول جاہو کرو سوال انہاں نوں

کہسن نوح نبی نوں جاکے تو ہیں عبد شکورا ‏ پہلا مرسل ہیں توں حضرت آدم ثانی پورا

کرو شفاعت خلقت ساری عرض عاجز آئی ‏ نوح کہسی اج غضب الٰہی لوڑک حد کائی

میں ہک سوال بمرضی کیتا حق اندر کنعانی ‏ ایہ بیٹا اہل میری تھیں یا رب غرق نہ کر طوفانی

حکم ہویا ایہ دشمن میرا اہل نہیں ایہ تیرا
جا ہو طرف خلیل اللہ دی سوال کرو ستا میر
تینوں رب خلیل پکاریا آتش ٹھنڈ ہو بنائی
حضرت ابراہیم کہے اج ڈاڈھا غضب الٰہی
اوہ ترک جھوٹھ صریح نہ آہے رکھدے کجھ تاویلاں
قوم انہاں دی بت پوجے سیہ اینت منع کریندے
ہک دینہ عید کفاراں آئی کھانے خوب پکائے
بتخانے نا قفل لگا کر جنگل چلے سارے
دیکھ ستاریاں حضرت آکھیا ہاں اج انداری
حضرت سر حسن نے بیٹوں جھوٹن کہیا ڈنج بتانیوں
جو نعمت بہت ستاؤ آگے کیوں تسیں کھاندا نا میر
سارے بھن خراب کیتیونے ڈاڈھا ہک چھوڑیونے
فر باہر آئے قفل لگایا بیٹھے وچ گھر دے
آکھن ابراہیم بناں ایہ کون کرے بربائی
اوس وڈے ماریا ہوسی پچھو انہاں تائیں
جد حضرت ابراہیم وطنوں ہجرت کر کے آیا
انہوں بھی پھر ہجرت کیتی پہنچے مصر کنارے

جہلوں سوال نہ کرتوں ہرگز بن دل کہنے میرا
جا کر کہیں ودست بدے توں کر عرض دعائیں
کر شفاعت پیغمبر کولوں خلقت جبر آئی
تیتھوں جھوٹھ ہوئے تینے ظاہر سدا بر آہی
اندک قصہ آکھ سناواں سنتوں سمجھ دلیلاں
خویشاں یاراں نال لگایاں جھگڑا نت مہندے
بھی مٹھیایاں بتاں نے گئیا کر ڈھیر لگائے
ابراہیم نوں آکھیا انہاں توں بھی چل بہارے
اونہاں جانا دیکھ نجوموں دیندا خبر بیماری
کھول قفل نوں تبرا ہتھ آکھیا سخن انہانوں
کیوں تسیں سخن جواب نہ دیندے مار تبر دامیں
تک نے کن کیتیونے آسد موڈھے تبر رکھیونے
کافر دیکھیا حوال بتاں نا غصے چڑھے قہر دے
سد پچھیونے حضرت تائیں حضرت گل بنائی
اس قصے وچ جھوٹھ آہے دو تریجا آکھ سنائیں
چلے پاس گیا اس ویہی سلہ حقد بڑھا یا
مصر اندر یک ظالم حاکم ظلم کریندا بھاری

عورت خوب شکل حسن دیکھے لیند اکھس بھنگائی
تے جیکوئی وارث ہووس لیجا ول دیوے ستائی
اچا چیت سپاہی ہدے پہنچے حضرت کئے
حضرت آکھیا بھین میری ایہہ عورت جھوٹھ بنائی
قصہ کوتاہ سارہ نوں اوہ لے گئے لوک سپاہی
اٹھ دوڑ گئے سبہ پرسلے سارا حال دکھایا
موت قریب ہویا اوہ ظالم مار ٹنگاں باہاں
تریواری اس قصد کیتا برا اتری اینویں ہوئی
اسدن ابراہیم بہانہ ایہہ ترے جھوٹھ لیاوے
حضرت موسیٰ تائیں جا کر آکھے خلقت ساری
کرو شفاعت لوکاں حضرت اگوں اوہ فرماوے
میتھوں اج سوال نہ ہووے قہر بیہ مسیبوے
جا کر کہس عیسیٰ تائیں تینوں رب وڈیایا
معجزے بہت دتے رب تینوں ہی انجیل سکھائی
ہے کہسی غضب الٰہی ڈرک امت کوئی
امت میری مینوں جہوں لیں میتا رب بنایا
اس گلوں دل ڈردا میرا عرض کیتا جاوے

جے نال اس خصم تاں قتل کریندا مدعی اسنوں جانے
حضرت بہت حیران ہوئے ویکھیاں ظالم کہائیں
آکھیا عورت نال جے تیرے ایہہ کیا تیری لگے
جا پچھے بیٹی بھین ایہی ہور موسن بہتان لگائی
حضرت ابراہیم خدا تھیں مدد اسدی چاہی
بند ہویا ساہ اس ظالم دا سارہ پاس جان آیا
تائب ہویا کرے دعائیں بچ گیا پچھتا ہاں
آکھیس فیر توں ہا پہنچا ہو اس تھیں ہے جادوگر کوئی
بہتر موسیٰ ویلے جا ہو لوکاں لوں فرماد
جو تیر پناں کام کیتی رب بھی تورات اوتاری
میں قتل کیتا بن حکم قبطی بل تھیں ہو سنجا دسے
جا ہر طرف عیسیٰ روح اللہ اسنوں عرض کریوے
باجھ پیوں تمہ پیدا کیتس روح اللہ فرمایا
کرو شفاعت خلقت سختی ہو لوں عاجز آئی
سختی غضب نہ کدی اجیہی اگے پچھے ہوئی
بھی مینوں لئے مال بیٹوں نہاں رب ٹھیرایا
تسیں جا ہو طرف حبیب محمد جنہوں عرض سنائے

جا کر کہن محمد حضرت پاک حبیب الٰہی
توں محبوب خدا اندے بخشے کل تقصیر جو آہی

سب خلقت نوں تھہجے گھیرے تینوں عرض نکوئی
توں ختم رسولاں تیرے اتے ختم نبوت ہوئی

ہن تیرے باہجھ شفیع نکوئی جس ول اسیں جواہیں
کرو شفاعت سختی اندر سب اسیں عاجز آہیں

آکے کہسی پاک محمد ایہ کم لایق مینوں
ایہ کل خلقت دیکارن کہن شفاعت کری جنہوں

حضرت نبی ہوسی متوجہ طرف جناب الٰہی
اللہ پاک براق گھلے اس جبرائیل ہمراہی

اگلی پچھلی کل خلائق ویکھے کرن سواری
یک وچہ اسمان مکان نورانی ویکھے خلقت ساری

قَالَ اللّٰہُ تعو مِنَ اللَّیْلِ فَتَهَجَّدْ بِہٖ نَافِلَةً لَّکَ عَسٰی اَنْ یَّبْعَثَکَ رَبُّکَ مَقَامًا مَّحْمُوْدًا

اس نوں مقام محمود اہی جو مذکور ہویا قرآنوں
حضرت تھیں ہوسی اسو جہ لوگ تعجب شانوں

بہت کرن تعریف نبی دی اگلے پچھلے سارے
واہ واہ شان جلال محمد دا حبیب سہارے

وچہ اس مقام تجلی رب دا حضرت نظری آوے
اوپر عرش جمال الٰہی دیکھے سجدے جاوے

ست دیہاڑے سجدے اندر کہسی حمد ثنائیں
فر حکم کرے رب دوست میرے سجدے بخشیں جاتیں

توں جو کہسیں منساں پیارے جو منگیں سو دیساں
جو کجھ کریں شفاعت تحقیں اوہ قبول کریساں

سر سجدیوں فر چاکر حضرت کرسی صفت الٰہی
کسے اگلے پچھلے نال نہ کیتی صفت ثنا ایہی

فر کہسی یا رب وعدہ تیرا جبرائیل لیایا
وَلَسَوْفَ یُعْطِیْکَ رَبُّکَ فَتَرْضٰی ایہہ قرآن سنایا

یعنی جھب دیسی رب تینوں فر توں ہوسیں راضی
وعدہ پورا کر یا رب ہن ہے ایہو وقت فیاضی

حکم ہوسی جبریل بھی سجدہ کرے بھی بیچ حضیرے
ہن اج تینوں راضی کرساں عرض منساں سب تیری

نال جبریل جھبدے میں بھی زیر تجلی کراں
دوں حساب بندیاں تھیں اوتھے تیری کاران تسلے

فر اوپر زمین دی حضرت آوے پچھن وگ تمامی — کیا کجھ حکم ہویا درگاہوں کہو تُوں نبی گرامی

حضرت کہسی زمین اُتے ہن رب تجلی کردا — سب حساب خلایق لیسی بدلہ دیسی ہردا

بیان آمدن عرشی از عرشہائی خدا تعالیٰ بر زمین و تجلی الٰہی بر آن و ما یتعلق بذالک

اچا چھیت اسمان وِچوں ہک نور عظیم دسیاوے — نال آواز انہاں ہتھناں کاں طرف زمین دی آوے

تسبیح ملائک سنی خلایق بھی سمجھی اس نوروں — ہے اس نور اندر رب ساڈا بچھسی خلقت وِروں

کہن ملائک پاک رب تُوں اسیں فرشتے آہیں — پہلے وِچ اسمان اساڈے جاہگ جتھ رہائیں

گرد خلق دے وہ صف کرسن اپر زمین کنارے — فر اس تھیں وڈا نور آوازہ ویکھن سنن سہارے

نازل ہوسن اُپر زمین دے ملک دوجھے آسمانی — پچھسن لوگ تجلی اس وِچ ہے خالق رحمانی

کہن ملائک پاک رب تُوں آہیں اسیں فرشتے — آون ملک ستاں آسماناں انیویں طور سُر فرشتے

ہکدوجے تھیں نور زیادہ سخت آوازہ ہووے — اگلی صف دا پاس صفاں کر ہر صف جدا کھلووے

فر کرسی عرش فرشتے آون انیویں شوکت شانوں — اگلیاں پاس کھلوون اوہ بھی حکم ہوسی رحمانوں

اسرافیل کرے فر نفخہ خلق بے ہوش ہو جاسی — ہک جہتر ہوسی ہوش رہے دچہ دنیا دوڈھاسی

فر اللہ پاک تجلی کرسی اُپر عرش نورانی — چار پائے اوس ہر پاوا دو چاون ملک ربانے

اوپر زمین جو بیت مقدس عرش منور لیاون — اگلا پاوا اپتھر اُتے وِچ ہوا لٹکاون

اس عرش دی آون دی کیفیت اللہ مالک جانے — بندیاں سمجھ نہ اندر میوین ناکوئی خوب پچھانے

ستاں فرقیاں جاہگ ملسی تلے عرش دے سائے — پہلا فرقہ شاہ جو عادل وچہ حدیثاں آئے

دوجا اوہ جو عمر جوانی طاعت وچہ گذارے — تریجا جو دل جب مسیتاں ذکر نماز پیارے

چوتھا خوف خدا ہو شوقوں بیٹھ ہر کلا روّوے
پنجواں دہین پوشیدہ صدقہ لوکاں خبر نہ ہووے

چھیواں دو مومن کرن محبت خاصہ جہت خدائی
حاضر غائب ہکو جیہے دنیا غرض نہ کائی

ستواں مرد جو عورت اسنوں صاحب حسن بلاوے
کارن نا اوہ رب تھیں ڈردا نیڑے اس نہ جاوے

انہاں باجھوں ہور بھی بعضے چھ حدیثاں آئے
جو اس سختی گرمی وچ بہسن عرشے تلے سائے

جو رحمت کنوں غریب یتیماں ہر رجوب تھیندے دے
جو پڑھن قرآن ہمیش پڑھاون فکر خدا نت کردے

جو خوشخیدی عادت رکھن خویشیاں کرن پیوندی
سبھناں تلے عرشدے جاہگ اندر حشر بلندی

وچ مشکوٰۃ رسول کیہا جس تنگ ہووے قرضائی
جے مہلت کرے مہینہ بخشے سایہ ملسی بھائی

فر تینوں پردے عرش دوالے طور جو شاہنشاہی
سب اسباب تب ہوسی عزت شان الٰہی

حکم ہوسی فر اسرافیلے نفخہ صور وجاوے
اس نفخے تھیں سب خلقت نوں ہوش ٹکانے آوے

چیزاں غائب دسن لگن حاضر لوکاں تائیں
جن ملائک صورت عملاں قول فعل سب جائیں

جنت دوزخ عرش دسیوے رب دا نور تجلّے
چند سورج دا نور نہ کوئی بانفکر لیسی اللہ

قال اللہ تعالیٰ وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُوْرِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتٰبُ وَجِایْٓءَ بِالنَّبِیّٖنَ وَالشُّهَدَآءِ وَقُضِیَ بَیْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا یُظْلَمُوْنَ ۝ سورہ زمر س ۲۴ پ

نور الٰہی روشن کرسی کل زمین آسمانے
ظاہر باطن روشن کرسی حکم ہوسی رحمانی

اول حکم فرشتیاں ہوسی لوکاں چپ کراؤ
جاں چپ کرسن سب فر پیسی ہاتف سنو دل لاؤ

ہیں اللہ ظلم نہ کردا ہرگز ہک کس دے تائیں
ہیں عمل تساڈے لکھے دے ویکھو لہو جزائیں

جو نیکی دیکھے شکر کرے سب جس نے دتی یاری
جو بدی ویکھے کسے برا نہ آکھے بن خود نفس نکاری

بیان حاضر کردن جنت و دوزخ در حشر گاہ و شور کردن آتش و ما یتعلق بہا

حکم ہوسی فرشتیاں تائیں دوزخ جنت لیا ہو	دوہاں حقیقت لوکاں تائیں حاضر آن دکھاوو
فر جنت زینت زیب کماوں نعمت نال ہزاراں	سجی طرف عرشے دے رکھن وسن باغ بہاراں
فر دوزخ نال ہزاراں ہیبت دہشتناک الغنبے	کھبی طرف عرشے دے رکھن خلقت تھر تھر کنبے
سنگل گھت فرشتے لیاون دوزخ ستر ہزاراں	ہر ہر سنگل نال فرشتے ستر ہزار شماراں
جھڑکاں مار فرشتے آتش کر کے تیز لیاون	گجے کڑکے لاٹاں مارے شعلے بہت ڈراون

قال اللہ تعالیٰ اِنَّهَا تَرْمِيْ بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ۝ كَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ صُفْرٌ ۝ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ۝ پ ۲۹ سورہ مرسلات

بہت اڈاندے اتوں تنی وڈے وانگ محلاں	چلن جوں قطاراں اٹھاں کیہ دسیے گلاں
حملے کر کر آتش آوے طعنے جھڑکاں مارے	آکھے کتھے جنہاں نہ منیا حکم خدا جبارے
کتھے جنہاں زکوٰۃ نہ دتی ترک نمازاں کردے	فرق حلال حرام نہ کیتا کنوں نصیحت ڈردے
کتھے کافر ہور منافق ظالم بدعت والے	سب بدکار جوراک جواسدی لے لے نام سمھالے
سے برساں دے راہ کنوں اس کڑک آواز سنیوی	بھی تسبیح الٰہی اس آوازوں ظاہر تھیوے
دہشت ہیبت ویکھ قہاری خلقت تھر تھر کنبے	ہر کوئی گوڈیاں بھنے ڈگے ہولوں ویکھ الغنبے
جے ستر نبیاں عمل کسے دے دھرتے کجھ پھر اسا	جانے عمل نہیں کجھ ہرگز دوزخ آیا واسا
ستاں زمیناں ہیٹھ جہنم اوپر آن رکھیسی	تے ست اسماناں اتے جنت اس دن تلے انیسی
آتش جوش کریسی قہروں غضبوں لاٹاں مارے	کافر مشرک بدکاراں نوں لے لے نام پکارے

قال اللہ تعالیٰ اِلَّا الْمُصَلِّيْنَ ۝ الَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ دَآئِمُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ فِيْٓ اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُوْمٌ ۝ لِّلسَّآئِلِ وَالْمَحْرُوْمِ ۝ وَالَّذِيْنَ يُصَدِّقُوْنَ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ۝

وَالَّذِيْنَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُوْنَ ۝ اِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَاْمُوْنٍ ۝
وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حَافِظُوْنَ ۝ اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ
غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ ۝ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْعٰدُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ هُمْ
لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ ۝ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُوْنَ ۝
وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ۝ اُولٰٓئِكَ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ ۝ سورہ معارج س ۲۹ پ ۲

نو فرقیاں دا نام نہ لیسی آتش اوہ کھڑی — ہک جو پڑھن نماز ہمیشہ موسم گرمی سردی
ہور جو دیہن زکوٰۃ ہمیشہ خفیہ بھی اظہاری — ہو جو روز قیامت منن بریایوں بیزاری
اینویں فرج نگاہ جو رکھن ترک حراموں کر دے — جو لین حلال حرام نہ لیون خوف خدا تھیں ڈر دے
امانت وچ نہ کرن خیانت سچ گواہی بھر دے — جو قول قرار کیتا ہن پورا ول خلاف نہ کر دے
جو کوشش کرن نمازاں اندر ترک کرن گذائیں — انہاں فرقیاں توں دوزخ اسدن مول پکارناہیں
دوزخیوں سر گردن آکہیں منہ بھی ہوسی بھارے — ستر سالاں راہ چو فیروں گرمی بد بو مارے
فر حکم ہوسی ہک دوزخیاں تھیں لیا ول شخص او یہا — جو وچ آرام اسایش نعمت ہو نہیں اس جیہا
جس عمر ساری وچ غم دلگیری ڈٹھی مول نکائی — بھی ہک بہشتی لیاون جس نے دیکھیں عمر لنگھائی
جس فاقہ فقر بیماری سختی زنگار نگ خواری — وچ غم دلگیری گوناگونی ساری عمر گذاری
فر ہوسی حکم بہشتی تائیں در جنت لے جاؤ — ہک ساعت اوتھے کھلا کر و فر محشر وچ لیاؤ
تے اس دوجے نوں ہک گھڑی کھلیاؤ اگ کنارے — فر حشر اندر کھڑ دو ہاں پچھن نال حکم جیارے
کہن بہشتی توں کجھ تنگی سختی پایا او کھیائی — عمر اندر سب جو کجھ ڈٹھے دس اساں نوں بھائی

له صحیح مسلم میں انس کی روایت ہے کہ رسول خدا صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا۔ قیامت کے دن اہل دوزخ میں سے ایک ایسا شخص پیش کیا جائے گا جو دنیا میں سب سے زیادہ ناز و نعمت میں رہتا تھا پھر اسکو دوزخ میں ایک غوطہ دیکر پوچھینگے کہ اے آدم زاد آسائش کی بھلائی تم نے کبھی دیکھی کبھی کوئی نعمت تم پر وارد ہوئی کہے گا اے رب ہرگز نہیں پھر اہل جنت میں سے ایک شخص پیش کیا جاویگا جو دنیا میں سب سے زیادہ مصیبت زدہ

تھا پھر اس کو جنت میں ایک غوطہ دیکر پوچھینگے اے آدم کے بیٹے تکلیف کی سختی بھی تم نے کبھی دیکھی کوئی رنج دیکھا کہے گا اے رب مجھ پر کبھی کوئی رنج وارد ہوا نہ کبھی کوئی سختی دیکھی ۔ باب الصفۃ النار و ربیع الدین مضمون مولینا شاہ رفیع الدین صاحب رحمۃ کے رسالہ میں بھی مرقوم ہے ۱۲ منہ

اوہ آکھے سختی خیال تصور میرے وچ نہ آئے ‎ ‎ ہر رگ ریشہ لذت بھریا راحت خوشی ودھائے

دوزخ والے تائیں بھن کیا کجھ وچ عمر دے ‎ ‎ لذت نعمت راحت ڈٹھی سچو سچ خبر دے

اوہ آکھے خوشی آرام نہ جاناں میرے وہم نہ آوے ‎ ‎ ہر رگ ریشہ دردوں بھریا سختی دکھ سماوے

صورت عملاں حاضر ہوسی صوم صلوٰۃ جو آہی ‎ ‎ حج زکوٰۃ جہاد تلاوت صدقہ ذکر الٰہی

حکم ہوسی تسیں نیک اعمالو ٹھیرو پھر خود جائیں ‎ ‎ نفع کرو خود وقتو وقتی کرنیوالیاں تائیں

صورت اسلام دی حاضر آکھے بار خدایا ‎ ‎ تہ نام سلام تے نام میرا اسلام اسی تھیں آیا

حکم ہوسی ہو نیڑے حاضر تینوں عزت دیساں ‎ ‎ اہل اسلام کریسیاں رحمت کفاراں پکڑیسیاں

بیان منتشر شدن نامہاء اعمال و دادن آنہا بدست راست یا چپ و از پشت

حکم ہوسی فرشتیاں صحیفے نامے عمل اوڈاوے ‎ ‎ عرش تلے سب خلق رکھے ہتھوں وچ لباوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَاِنَّ عَلَیْکُمْ لَحٰفِظِیْنَ کِرَامًا کَاتِبِیْنَ یَعْلَمُوْنَ مَا تَفْعَلُوْنَ ۵ سورہ انفطرت س ۸۲ پ ۱

ہر نیک بد دے نال فرشتے دو دو لکھن والے ‎ ‎ دو راتیں دو دینہ ہمیشہ لکھدے رہندے نالے

صاحب دینہ دے دیگر جاون صاحب رات فجر نوں ‎ ‎ نیکی بدی جو چھوٹی وڈی لکھ لیجاون ہر نوں

عرش تلے اوہ سب صحیفے رکھے اللہ سائیں ‎ ‎ روز حشر دے ہتھ وچ ملسن نیکاں بریاں تائیں

نیکاں نوں ہتھ سجے ملسن کھبے ہتھ بریاتوں ‎ ‎ حکم ہوسی سب پڑھو وچارو کافی ایہ تساں نوں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ کِتٰبَہٗ بِیَمِیْنِہٖ فَیَقُوْلُ ھَآؤُمُ اقْرَءُوْا کِتٰبِیَہْ ۵ اِنِّیْ
ظَنَنْتُ اَنِّیْ مُلٰقٍ حِسَابِیَہْ ۵ فَھُوَ فِیْ عِیْشَۃٍ رَّاضِیَۃٍ فِیْ جَنَّۃٍ عَالِیَۃٍ قُطُوْفُھَا دَانِیَۃٌ
کُلُوْا وَاشْرَبُوْا ھَنِیْٓئًا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِی الْاَیَّامِ الْخَالِیَۃِ ط وَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ کِتٰبَہٗ

بِشِمَالِهٖ فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ ۝ وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ۝ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ۝ مَا اَغْنٰى عَنِّيْ مَالِيَهْ ۝ هَلَكَ عَنِّيْ سُلْطٰنِيَهْ ۝ خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ ۝ ثُمَّ الْجَحِيْمَ صَلُّوْهُ ۝ ثُمَّ فِيْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ ۝ اِنَّهٗ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ ۝ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ۝ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيْمٌ ۝ وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ ۝ لَّا يَاْكُلُهٗٓ اِلَّا الْخٰطِئُوْنَ ۝ سورۃ الحاقہ س ۲۹ پ ۲

سجے ہتھ جنہاں نوں ملسی خوشی انہانوں ہوئی ‍ ‍ کہسی پڑھو کتاب میری ہن خطرہ مول نہ کوئی
اس لیکھے دا فکر رہیا ول میرے عمراں ساری ‍ ‍ ہن تاہیں صاف حساب کہیا وچہ فکراں عمر گذاری
اوہ عیش خوشی وچ جنت عالی میوہ حد نکائی ‍ ‍ ایہ کھاؤ ہیو ہضم مبارک بدلہ نیک کمائی
تے کھبے ہتھ جنہاں نوں ملسی کہسی ہائے ہائے مینوں ‍ ‍ ایہ کتاب نہ ملدی میں ہتھ خیال نہ رکھدا جینوں
ایہ لیکھا خواب خیال نہ میری دنیا اندر آیا ‍ ‍ ہائے ہائے موت کیوں نہ ہی دائم کیوں ہیں فیر اٹھایا
اوہ دولت مال تے قوت لشکر میرے کم نہ آئے ‍ ‍ اس پکڑو گردن باہاں جکڑو ملکاں رب فرمائے
فر دوزخ وچ وگاؤ اس فر سنگل وچ پروو ‍ ‍ اوہ ستر گز ملکاں دے لمّاں سنگل وچ اس ڈھوو
ایہ اللہ نال ایمان نہ لیا یا نہ مسکین کھوایا ‍ ‍ اج نہ اس خویش نہ یار نہ کھانا بن غسلینوں آیا

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَوُضِعَ الْكِتٰبُ فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا فِيْهِ وَيَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ لَا يُغَادِرُ صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً اِلَّآ اَحْصٰهَا ۚ وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا ۭ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا سورۃ کہف پ ۱۵

جد ہتھ کفاراں نامے ملسن ویکھ اعمالاں ڈرسن ‍ ‍ جیوں جیوں ہتھسن تیوں تیوں ویکھسن لکھ لکھ حسرت کرسن
کہسن ہائے ایہ کی نامہ کائی گل نہ چھوڑے ‍ ‍ جو چھوٹے وڈے عمل عمر دے سارے اس وچ جوڑے

اوہ سب کمائی حاضر پاون ظلم نہیں کسی رائی ۔ فر کافر کھیتہ ہتھ نہ کرسن جد ویکھن رسوائی ۔

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَاَمَّا مَنْ اُوْتِیَ کِتٰبَهٗ وَرَآءَ ظَهْرِهٖ ۙ فَسَوْفَ یَدْعُوْا ثُبُوْرًا ۙ وَّ یَصْلٰی سَعِیْرًا ؕ اِنَّهٗ کَانَ فِیْۤ اَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ؕ اِنَّهٗ ظَنَّ اَنْ لَّنْ یَّحُوْرَ ۚ بَلٰۤی ۚ اِنَّ رَبَّهٗ کَانَ بِهٖ بَصِیْرًا ؕ سورہ انشقت ۳۰ پ

نالے سینے چیر فرشتے کڈھن کھبا ہتھ کفاراں ۔ گندی طرف مروڑن گردن ویہن صحیفے خواراں

واویلا افسوس پکارن کافر مارن آہیں ۔ ہے ہے موت ہلاکت آکھن روندے جاسن بھاہیں

ایہہ دنیا وچ گھر اندے فردے چاوڑ نال وڈیائی ۔ دلوچ ظن رجوع نہ ہرگز طرف جناب الٰہی

اوہ ظن انہاندا کوڑا آہا آئے سب بلائے ۔ اللہ مالک دانا بینا حاضر سب کرائے

ہکسی نظرے عمر ساری دی نیکی بدی دسیوے ۔ اِنَّ اللّٰهَ سَرِیْعُ الْحِسَابِ جو وچہ قرآن پڑھیوے

شیشے وانگ دسیوے جو سبہ نیکی ہور برائی ۔ یَوْمَئِذٍ یَّتَذَکَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰی آوے یاد کمائی

پر حکمت خاص الٰہی چاہے ظاہر حال کرایا ۔ وہین اختیار نہ دیا توں جیونکر دنیا اندر آیا

اول سوال کفاراں ہوسی شرکوں کفر ایمانوں ۔ کافر صاف انکار شرک تھیں کرسن سب زبانوں

جہت الزام کفاراں اللہ زمین اسمان بلائے ۔ تکڑا زمین گواہی دیوے جتھے شرک کمائے

فر دسیں وقت گواہی جس وچہ کیتی شرک برائی ۔ دینہ ہور رات ہمیشے دسن سب کرتوت کمائی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَجَآءَتْ کُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآئِقٌ وَّشَهِیْدٌ ۝ سورہ ق ۲۶ پ

جو لکھن قول تے فعل نہ دیا ند دینہ تے رات فرشتے ۔ اوہ بھی آکر دیہن گواہی دس طور فرشتے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَیَوْمَ یُحْشَرُ اَعْدَآءُ اللّٰهِ اِلَی النَّارِ فَهُمْ یُوْزَعُوْنَ ۝ حَتّٰۤی اِذَا مَا جَآءُوْهَا شَهِدَ عَلَیْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُوْدُهُمْ بِمَا کَانُوْا یَعْمَلُوْنَ ۝ وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ

لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

پھر کافر سخت کمال انکاروں کرن قبول نہ کائی ۔ بند زبان انہاندی ہوسی تد مہر لگائی

بولن ہتھ تے پیر انہاندے دسے بدن جو ہوئی ۔ اکھیں کن بھی دین گواہی باقی عذر نہ کوئی

طعنے جھڑکاں جھڑکاں ہون کافر غصے پائن ناہیں ۔ آکھن ساڈیوں کوڑیاں کرکے ہسیو تسیں سزائیں

منکر ہویاں تمامی بچدے بیتی تساں تباہی ۔ عضوے کہن بلایا سانوں قدرت نال الٰہی

رکھیا جس تساڈے تابع دنیا وچ اسانوں ۔ ہن اسے قدرت نال بلایا آکھیا سچ تسانوں

تیں مالک نال مخالف ہوئے نعمت شکر بھلایا ۔ ظلم کیتا تساں اوپر اپنے سانوں نال مرایا

تد کافر شرمندے ہوسن چلے واہ نہ کائی ۔ سب اقرار کریسن منکن کفر شرک برائی

فر ترلے لیسن ہور کریسن کوڑے عذر بہانے ۔ کہسن خبر نہ ہوئی اسانوں دنیا وچ جہانے

تیرے حکم نہ پہنچے سانوں نہ کسے گل سنائی ۔ رب کہسی ہیں بھیج پیغمبر خبر تساں پہنچائی

اونہاں پیغام تمام پہنچائے تسیں ایمان نہ لیائے ۔ کافر کہسن کسے پیغمبر نہیں پیغام پہنچائے

بیان مخاصمہ کردن کفار با انبیاء و گواہی دادن امت محمدیہ بتصدیق انبیاء

حکم ہوسی فر نبیاں تائیں حاضر ہوون سارے ۔ اول نوح کریسی جھگڑا نال امت بدکارے

ہیں ساڈھے نو سے سال تساں نوں حکم الٰہی ۔ ظاہر باطن کوشش کرکے جتنی قوت آہی

بھی وچ پھریاں ہو کے دتے گوشے پہ سمجھایا ۔ نال دلائل واضح کرکے ظاہر کر بتلایا

روز فلانے وقت فلانے مجلس وچ فلانی ۔ ہیں ایہ کہیا تساں ایہ کجھ آکھیا دسے پتہ نشانی

کافر صاف انکار کریسن نوں کجھ ناہ پہنچایا ۔ تیری اساں صورت ڈٹھی نا منہ کدی دکھایا

حکم ہوسی فر نوح نبی نوں شاہد تیرا کوئی — آکھے امت ختم نبیاں شاہد میری ہوئی۔

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَکَذٰلِکَ جَعَلْنٰکُمْ اُمَّۃً وَّسَطًا لِّتَکُوْنُوْا شُھَدَآءَ عَلَی النَّاسِ وَیَکُوْنَ الرَّسُوْلُ عَلَیْکُمْ شَھِیْدًا

فر اس امت دے عالم فاضل شاہد رب بلاوے — ہے کجھ خبر تساں نوں معلم سچو سچ فرماوے

آکھن یا رب ہاں اسیں شاہد نوح پیغام پہنچائے — سب احکام تیری اس دتے کافر صدق نہ لیائے

کافر کہسن باہجھ ڈٹھے تسیں کیونکر شاہد ہوئے — تساں حال نہ ڈٹھا سخن نہ سنیا اسیں اگے سب موئے

فر ختم نبیاں ہسی میری امت سچ گواہی — انہاں دنیا اندر خبر محقق پڑھی کلام الٰہی

ڈٹھیوں وہ یقین انہاں نوں حاصل ہویا قرآنوں — تد تر مندے ہوسن کافر کرسن چپ زبانوں

فر امت ہود پیغمبر صالح ابراہیم نبی دی۔ — بھی حضرت لوط شعیب موسیٰ دی انیوین کرن پلیدی

اویں وانگوں نال نبیاں جھگڑا کرسن سارے — امت احمد شاہد ہوسن کرسن رد انکاری

فر کافر عذر لیاون آکھن ساہنوں سمجھ نہ آئی — دنیا تے فر بھیج اساں نوں کرئے نیک کمائی

بھل اساڈی بخش خدایا لوکاں اسیں بھلائے — مار انہاں توں ساڈے بدلے کریں عذاب سوائے

حکم ہوسی ہن عذر تساڈا سنیاں مول نہ جاوے — دنیا فیر نہ جاسی کوئی جو کیتا سو پاوے۔

مدت بہت تساں توں فرصت دنیا اندر ہوئی — حق سمجھاون ادا رکیتا اسیں فرق نہ رکھیا کوئی

بیان برباد رفتن جزائے اعمال کفار و رفتن ایشاں ہمراہ معبودان خود بدرکات نار

سب نابود کریسی اللہ نیک اعمال کفاراں — جد غیر اللہ دے کارن کیتے نیک عمل بدکاراں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَقَدِمْنَآ اِلٰی مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰہُ ھَبَآءً مَّنْثُوْرًا ۱۳ سورہ فرقان س ۱۹ پ

تے جیہڑے اللہ کارن کیتے دنیا بدلہ پاون — اگے کجھ ثواب نہ ملسی کافر چھوتاون

فر آدم تائیں حکم کریسی رب اہل النار نکالے
آدم عرض کریسی کتواں حصہ دوزخ والے

فر حکم کریسی رب اوہ سے وچوں ہک بہشتی ہووے
رہندے سب جہنم جاسن سن کر سب کوئی رووے

فر حکم ہوسی جس عمل کیتا کجھ غیر اللہ دے تائیں
اوہ اپنے معبوداں ڈھونڈھے بدلا عمل جزائیں

ہر فرقہ معبوداں اپنیاں ڈھونڈن طلب کریسن
بت آہا یا دیو پری یا سورج چن جھلیسن

بعضے پوجن حضرت عیسیٰ بعضے ہور نبیاں
بعضے پوجا کرن فرشتے بعضے ہور ولیاں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا يَسْتَجِيْبُ لَهٗٓ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ ۝ وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ اَعْدَآءً وَّكَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ ۝ سورہ حم احقاف ۲۶ پ

اوہ بندے نیک بیزار انہاں تھیں اندر دوہاں جہاناں
ایہ وچ حقیقت پوجا کردے دنیا وچ شیطاناں

انہاں دنیا وچ شیطان دسیندا اندر خواب بیداری
گوناگون کرشمے ظاہر دسدا راہ بدکاری

کفر شرک دی رغبت دیندا کوڑی بھلوی پاوے
جے ترک شرک دا قصد کری کوئی اندر خواب ڈراوے

تعزیے پوجن والیاں تائیں بنی حسین دساوے
تے پیر پرستاں گور پرستاں بن کر پیر ڈراوے

ہک سلطان سخی دی چوکی رکھن ترک نہ کردے
جے ترک کرن تاں جکڑی جاون دکھ ہزاراں جردے

بعضے رکھ پیر اندا پوجن بہت آداب کریندے
جے اوتھوں لکڑ لٹے کوئی شیطوں دکھ دیندے

جے تابع خاص شریعت ہوون ثابت صدق ایماناں
تاں ہرگز خواب خیال نہ آوے ناں خطرہ شیطاناں

انہویں ہو شیطانی بھلوی اور کرامت نہ کوئی
دسواسا ندیناں شیطاناں خلقت بہت پھسائی

سمجھن لوک کرامت والیاں پوجا کرن ودھیرے
جے دنیا وچ نہ تائب ہوون کرسن دوزخ ڈیرے

نبی ولی بیزار انہاں تھیں بندے نیک جو سارے
ایہ وچ حقیقت شیطوں پوجن انہاں فن پیارے

تا اسدن تنہاں شیطاناں صورت انہاں حاضر تھیسی ... ایہ معبود تساڈے ایہن اوہناں کنوں پچھیسی

کہن ایہ معبود اساڈے سب اقرار کریسن ... جا ہو نال انہاندے ایہ تساں اجرا عمالاں ڈیسن

مشرک مگر انہاندے لگن تریہ انہاں غالب آوے ... اوہ معبوداں تھیں پانی منگن ڈورن بھکھ ودیاوے

بمکہ سراب جو رکڑ چمکے پانی بھلوا پاوے ... اُس ول چلن جا کر ویکھن آتش سخت جلاوے

اوہ آتش لاٹاں نال انہاتوں جھک اوپر کھاوے ... بعضیاں کارن دوزخ تھیں ہک گردن باہر آوے

جیویں جناور والے چگے چگسی اوہ کفاراں ... تے بعضے پہنچ کنارے دوزخ روسن زارزاراں

واویلا کر ترلے لیسن رون کھلے کنارے ... ملک عذاب پکڑ کر سٹسن آتش اندر سارے

کسے دھرہن منہ دے پرنے آتش وچ گاون ... تے ہکناں وال متھے ہو پیراں جکڑن پیر چلاون

بیان احوال صالحین مومنین در حشرگاہ و جزائے اعمال صالح ایشان در آنجا

ایہ حال کفار بیان ہویا ہن اگے اہل ایمانان ... اہل ایمان حشر وچ ہوسن بہت مراتب شاناں

جو دنیا وچ محبت کردے ہک دوجے ملاقاتاں ... صرف اللہ دے کارن ملدے غرض نہ دنیا باتاں

اوہ کارن رب ملاپ کرن بھی کارن رب جدائی ... اوہ سبھی طرف عرش دے بہسن منبر نوری بھائی

جو کرن کمال توکل رب تے ہر کم دنیا دینوں ... سبہ کمانو چہ نظر خدا دل رکھن صدق یقینوں

چھوڑ دیہویں جنہوں منہ انہاں دشمن نا کجھ خبر عذابوں ... سبہ تھیں اول جنت ویل جاسن باجھ حسابوں

جو راتیں کرن قیام نوافل نال آداب حضوری ... اوہ باجھ حسابوں جنت جاسن عزت ملسی پوری

جو ہر دم طاعت وچ عبادت غافل کدھی نہ رہندے ... بھی ہر حالت وچ سختی نرمی شکر الٰہی کہندے

اشرف ناس خطاب انہاں توں ملسی بہت وڈیائی ... ایہ سبھے فرقے جنت لایق جدا کھلوسن بھائی

بھی نیکاں اہل ایماناں کرسن فرقے رنگ رنگی	بھی اہل نفاق جو باطن گندے ظاہر دسن چنگے
فرقہ وکھ نمازاں والے دو جا روزیاں والے	تریجا صدقے والے چوتھا حاجی عمرے والے
پنجواں فرقہ غازیاں والا چھیواں خدمتگاراں	ستواں اہل تواضع اٹھواں خوش خو نیکو کاراں
ناواں ذاکر دردا نوالی دسواں خوف جو کردے	بھی اہل عدل انصاف شہیداں ٹولے ہوسن ہر دے
بھی جیہڑے سچے قول اقراروں بولن سچ زبانوں	اینویں عالم فاضل زاہد فرقے جدا ابیانوں
جاہل عام علیحدہ فرقہ حال اینویں بدکاراں	ظالم جدا تے خونی زانی چور جدا اکڑیاراں
جدا لوٹیری عاق علیحدہ پیاں چور نجیندی	بھی جیہڑے خویشاں نیں فرزنداں حق نہ ادا کریندے
خمری وکھ تے جدا بیاجی ٹولے رشوت خوراں	جو مال یتیماں کھاون ظلموں جدا حیل مکاراں
بے نماز علیحدہ فرقہ تارک وکھ زکوتاں	جو کرن امانت وچ خیانت توڑن عہد جو باتاں
اینویں وانگ ہزاراں فرقے ہوسن تنگ برنگی	ایہ سبھے اہل ایمان سداون کئی مندے کئی چنگے
تے جنہاں دے وچ دو دو صفتاں اوہ وکھ فرقے ہوسن	اینویں جو تریہی صفتاں والے فرقے جدا کھلوسن
نیکاں حال حشر وچ چنگا بریاں نوں اوکھیایاں	اندر حشر سزا ایہیں لیسن تو یہ باجھ بریایاں

عَنْ اَبِیْ سَعِیْدٍ رض عَنِ النَّبِیِّ ﷺ قَالَ لِکُلِّ غَادِرٍ لِوَاءٌ عِنْدَ اِسْتِہٖ یَوْمَ الْقِیٰمَۃِ رواہ مسلم

وچ مشکوٰۃ نبی فرمایا ہوسی روز حشر دے	ہر ہر ٹھگ فریبی کارن جھنڈا پاس دبر دے
اس جھنڈیاں سنجھاپے دوروں ہوسی بہت خواری	مکر فریبوں تائب ہو وچھوڑ راہ بدکاری
جو صاحبزادے پیر سداون دنیا وچ مکاراں	ایہ لٹن کھوہن کارن لوکاں کرن فریب ہزاراں
گدھاں گرگ کھڈین بندے لٹن ہر ہر چیلے	ایہ ٹھگن کارن ویس وٹاون ہک ساوے ہک پیلے

جے زور چلے تاں بدتر گرگوں مار مریداں کھلدے ‏ کن مروڑن گھنڈ چواوں لیتے باجھ نہ ہلدی

جے زور نہ چلے بکریاں جیوں ہیں ہیں کرن نمانے ‏ تاں بھی لیتے باجھ نہ چھٹن کیندے مل وگانے

گھر گھر مسلے لوں بناون شرع خلاف قرآنوں ‏ جاہل سنکر دلوچہ لاوں آکھیا پیر زبانوں

اکثر پڑہن نماز نہ روزہ پیون بھنگ شراباں ‏ نال محبت جو انہاں دیون لائق ہون عذاباں

دتیاں خوش ہو کہن مرید وجھنڈی بیٹھ کھلوسو ‏ نادتیاں ہو غصے آکھن جھنڈی کسدے ہوسو

ایہ اوسے جھنڈے دی شان کرن جو حضرت آکھ سنایا ‏ جو ہر ہر ٹھگ فریبی جھنڈا پاس ڈیرے آیا

اوس جھنڈے کنوں پناہ الٰہی منگو اہل ایمانوں ‏ بھی پڑہو اعوذ اونہاندے شر وں جیونکر شر شیطانوں

انہویں پیر مشائخ ہور سداون وڈے گھرانے ‏ بدعت شرک سکھاون لوکاں صورت نیک سیانے

ہک سازاں نال سرود سکھاون کنجن نال لیاون ‏ تے اسنوں وانجاں عبادت جانن لاکھاں لوک پٹھاون

تے بعضے ورد وظیفہ دسن الٹ حدیث قرآنوں ‏ بدعت شرکیں لوکاں پاون رغبت دیہن زبانوں

جاہل ویکھ انہاں دی شوکت شیخی پیر مریدی ‏ سُنن قرآن حدیث نہ ہرگز کرن قبول ہلیدی

جانن لوک جو کم جو ایہ کیوں فرماون دانے ‏ پر ایہ نہ جانن چٹیاں قبراں مُردے باجھ ایمانے

پیراں غرض کماون دنیا لٹن نذر نیازاں ‏ دین ایمان اوہناں ہور اپنی غرض نہیں ٹھگبازاں

ایہ سارے ٹھگ فریبی اسدن ہوسن جھنڈیاں والے ‏ جھنڈیاں پاس وڈیرے ڈٹھاں بدصورت منہ کالے

بیان رفتن اہل ایمان کے سوے صراط بہمراہ نور ایمان و محرومی اہل نفاق ازاں و حیرانی آں

جو کافر سے دوزخ تھیں جاسن محشر ہوسی خالی ‏ اہل اسلام اکٹھے ہوسن جا ہک محشر والی

اللہ پاک تجلی کرسی اہل ایماناں تائیں ‏ کہسی لوک گئے خود جائیں تسیں کیوں ہے اتھائیں

مومن کہسن لوگ گئے خود معبوداں ہمراہی ۔ سانوں جد معبود لیجاسی تداں ہوسائیں راہی
کہسی ہیں معبود تساڈا اناں ہمبر نسیں آہو ۔ مومن سب انکار کریسن کہسی ہور کی چاہو
تساں ڈٹھا معبو دکدا ہیں مومن کہسن ناہیں ۔ ایپر اسیں پچھان کواں ہیں جد اوہ ملی تداہیں
فر باجھوں مثل مانند تجلی کرسی رب انہاں نوں ۔ جیونکر اہل ایماناں منیاں دنیا وچ خدا نوں
ساق برہنہ دیکھ پچھاݨن سبہ اقرار کریسن ۔ توں معبو اساڈا سچا مومن سجدے پیسن
اہل نفاق نصیب نہ ہوسی قوت سجدہ کرنے ۔ کنڈ انہاندی آکڑ جاسی ڈگسن کنڈی پرنے
فر اہل ایماناں اگے پچھے ہوسی نور سوانہ ۔ ہوسی حکم بہشت لیا ہو دوزخ دھر و میانہ
ملک آہی حاضر کرسن جنت اہل ایماناں ۔ جنت محشر سنہ وچالے دوزخ دھرن میانہ
اہل ایمان شتابی چلسن جنت طرف روانہ ۔ ہر امت خود نال نبیدے چلسن عالیشاناں
راہ وچہ ہاسا ندھیر املسی ڈاڈھا دہند کاری ۔ جنہوں نور ملے سو دیکھے باجھوں نور خواری

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی یَوْمَ تَرَی الْمُؤْمِنِیْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ یَسْعٰی نُوْرُھُمْ بَیْنَ اَیْدِیْھِمْ وَبِاَیْمَانِھِمْ بُشْرٰکُمُ الْیَوْمَ جَنّٰتٌ تَجْرِیْ مِنْ تَحْتِھَا الْاَنْھٰرُ خٰلِدِیْنَ فِیْھَا ذٰلِکَ ھُوَ الْفَوْزُ الْعَظِیْمُ ۔ سورہ حدید

ہر مومن دو مشعل نوروں دیسی پاک آہی ۔ ہک اگے ہک سجے پاسے چلسن اوہ ہمراہی
تے جیہڑے گھٹ انہاں تھیں ہوسن ہک مشعل اگے ۔ جو انہاں تھیں گھٹ اوہ ہک مشعل ہتھ اپنی پھڑ دگے
جو مومن ناقص نور انگوٹھے ناخن ملسی بھائی ۔ اس ایہو نور کری روشنائی مشعل ملے نکائی
جو اس تھیں ناقص نور انگوٹھی انہاں بھی دیسیاوے ۔ وانگ ٹٹانے رہے نہ ثابت چمکے تے بجھ جاوے
اہل نفاقاں نور نہ ہرگز رہسن وچ انھیرے ۔ جاسن پوچے اہل ایماناں ہوسن چل اگیرے

قال اللّٰہ تعالیٰ یَوْمَ یَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالْمُنٰفِقٰتُ لِلَّذِیْنَ اٰمَنُوا انْظُرُوْنَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُّوْرِکُمْ قِیْلَ ارْجِعُوْا وَرَآءَکُمْ فَالْتَمِسُوْا نُوْرًا ط فَضُرِبَ بَیْنَهُمْ بِسُوْرٍ لَّهٗ بَابٌ ط بَاطِنُهٗ فِیْهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهٗ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ط یُنَادُوْنَهُمْ اَلَمْ نَکُنْ مَّعَکُمْ قَالُوْا بَلٰی ط وَلٰکِنَّکُمْ فَتَنْتُمْ اَنْفُسَکُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْکُمُ الْاَمَانِیُّ حَتّٰی جَآءَ اَمْرُ اللّٰهِ وَغَرَّکُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ ط فَالْیَوْمَ لَا یُؤْخَذُ مِنْکُمْ فِدْیَةٌ وَّلَا مِنَ الَّذِیْنَ کَفَرُوْا مَاْوٰکُمُ النَّارُ ط هِیَ مَوْلٰکُمْ وَبِئْسَ الْمَصِیْرُ ۃ سورہ حدید س ۲۷ پ ۴

بعض منافق نور ہوسی کجھ جھسی نور اتھائیں ۔ کہن پکار منافق سارے اہل ایماناں تائیں

ایس بھی نال تساڈے آہے دنیا اندر سارے ۔ صوم صلوٰۃ جہاد بھی کردے ہکدو جینوں پیارے

جے تیں نال لیچلو سانوں پل تہیں لنگھ چلائیں ۔ تیں بنا ہوتاں ایس پہدے نہیں تانہ بنہاہیں

مومن کہن نور دو جیدا ایتھے کم نہ آوے ۔ جا ہو پچھاں لیا ہوا وتھوں نور جتھے ہتھ آوے

یعنی نور ایہ نیک اعمال جو کر اخلاص کمائے ۔ ایتھے منگیاں تساں نہ ملدا جاوتھوں نال لیائے

جدا یہ بات منافق سنسن جاسن پچھاں بھلیندے ۔ دیکھ ہنیرا مڑ ہٹ آون ہکدو جینوں کہندے

بچوا یہ سب لوک اساں نوں ٹالن چلو مگر انہاندی ۔ غیبوں کندہ ہوسی ہک پیدا فرقیاں وچ دوہاندی

ہک دروازہ ہوسی اس وچ مومن داخل ہوسن ۔ اہل نفاق نہ وڑ سکن وچہ ہو حیران کھلوسن

اندر اس دیوار دوں رحمت طرف بہشت الٰہی ۔ باہر اسدے سخت عذابوں دوزخ دی گرمائی

کہن منافق اہل ایماناں سانوں چھوڑ نہ جاؤ ۔ ایس بھی نال تساڈے آہے دنیا وچہ بھراؤ

مومن کہن نال آہے پر تساں نفاق کمایا ۔ خالص دلوں ایمان نہ آندا شک شبہ وچہ پایا

بے عقیدے دل وچ رکھے بد اعمال کمائے — حکم خدا پر صدق نہ دہریا مگر شیطان بھلائے
وچ ساڈے حق نہ پایاں کرے طلب فتح کفاراں — تسیں لج انہاندے ساتھی رہو طلب کرو وچ یاراں
بد اعمال نفاق نہ چھوڑیا ہرگز مردیاں تائیں — ہن پچھتایاں کجھ نہ حاصل حکمو وچ سزائیں
دل وچ صدق ایمان جو ہوندا کردا اوہ روشنائی — منہ دی گل تساڈی اتنی ایتھے کم نہ آئی
تاں آتش لاٹاں ہر آون انہاں پکڑ لیجاون — تھلے دوزخ اہل نفاقاں اوہ لاٹاں پہنچاون
جو وچ ہنیرے مسجد جاون طلب جماعت کرے — اسدن نور انہاتوں ملسی وچ میدان حشر دے
جے مومن نیک نابینا ہویا دنیا اندر کوئی — نور ملے اس روز قیامت جیں روشنائی ہوئی۔
جو اللہ کارن نیر چلاون جنگ کرن کفاراں — جو سورۃ کہف جمعہ دن پڑھدے ملسی نور بہاراں
ہر مومن توحید جو کلمہ پڑھدا وچ بازاراں — تے ظلموں کری پرہیز جو مومن نور ملن گلزاراں
جو سختی دور کری مومن تھیں دنیا اندر کائی۔ — اس مشعل نور قیامت ملسی خلقت کری روشنائی

صفت پلصراط و گذشتن خلائق بر آن و تفاوت حال مومنین در وقت تجاوز آن

جد پہنچن لوک کنارے دوزخ ہر کوئی دہشت کھاوے — کھلا نہ رہسی ہرگز کوئی آتش سخت ڈراوے
نفسی نفسی نبی پکارن ہیبت سخت اوہی — ہک پاک محمد امتی کہسی سختی وچ جیہی
پلصراط دوزخ تے چھکی تار وانگوں دسیاوے — والوں نکی تیغوں تکھی بیھدیاں جی جاوے
دہ سے سالاں راہ چڑھائی وچ روایت آئی — دہ سے سالاں راہ برابر دہ سے سال لہائی
حکم ہوسی چڑھ لنگھو اس پر طرف بہشت سدھاؤ — کہن فرشتے اکھیں میٹو لہنے مکھ بھواؤ
فاطمہ بنت محمد لنگھن اہل البیت پیارے — اتھیں پچھے مومن لنگھن عمل موافق سارے

۶۴

بعضے تیز جو بجلی وانگوں بعضے وانگ ہوائیں ۔ بعضے وانگ پکھیر واوڈن لنگھسن پل دیتا ئیں
بعضے اوٹھ سواراں وانگوں بعضے تیز جو گھوڑے ۔ بعضے جیونکر پیر پیادہ لنگھسن دوڑی دوڑے
بعضے سست پیادے وانگوں بعضے اٹھدے بہندے ۔ تے کافر ہو منافق سارے دوزخ اندر ڈھہندے
جو مومن کم غریباں دن پاس امیراں جاوے ۔ اس دا قدم نہ ڈولے پل تھیں ثابت لنگھ سدھاوے
جو سنت راہ نبی دا پکڑے سنت خلق سکھاوے ۔ اوہ بہت شتابی صحیح سلامت پلوں اتوں جاوے
جو حکم الٰہی راضی ہوکے منے دلوں بجاوں ۔ اوہ صحیح سلامت پل تھیں لنگھے ثابت صدق ایماوں
پیٹے جو قربانی کرسے مومن ڈیٹے بکر گائیں ۔ اوہ سواری پل پر ہوسی ذبح کریندیاں تائیں
جو کوئی نال رباناں ایتھے رکھسن جاری ۔ اوہ سب تھیں تیز پلوں لنگھ جاسن نال اللہ دی یاری
ہیکاں لوں پل چوڑی ہوسی جنگل وانگ کشادہ ۔ جیوں جیوں نیک اعمال زیادہ تویں فراخ زیادہ
تے چہرہ واویا بجلی وانگوں پل تھیں لنگھ سدھائے ۔ کہیں دنیا وچ اسانوں وعدے رب سنائے
جو رہ جنت وچ دوزخ ہوسی پل تھیں لنگھ سوسارے ۔ اوہ تاں اساں دوزخ نہ پل ڈٹھی پہنچے آدربارے
حکم ہوسی جد تساں لنگھایا دوزخ سرد کرایا ۔ توں انہاں نال لنگھاویں سانوں فضلوں یار خدایا
تے بعضے مومن جاں پل چڑھسن دوزخ کہسی بھائی ۔ توں چھیدے لنگھ جو نور تیرے میری اگ بجھائی
جس مومن دے دوتری بالک دنیا اندر مردے ۔ اوہ پل تھیں سوکھا تو تیوں لنگھی جیسے اجر صبر دے
جو مومن شخص کفاراں کولوں مسلم کسے چھوڑاوے ۔ اوہ دوزخ چہ نہ داخل ہوسی پل تھیں سوکھا جاوے

بیان حساب محشر و وزن اعمال و کیفیت ترازو وقولہ تعالیٰ وَالْوَزْنُ یَوْمَئِذٍ الْحَقُّ

ہے برحق حساب قیامت وچ میدان حشر دے ۔ ذرہ موافق اسدے پل تھیں لنگھسن بعض روایت کردے

تے بعضے روایت اندر آیا لکھاپل نہ ہوسی
ست جائیں پل اُتے جنگل جنہیں خلق کھلوسی

بہت فراخ ہوسی ہر جنگل خلقت سب سماوے
ہر ہر جنگل وچ ترازو نیکی بدی تلاوے

بعضے کہن ترازو ہکو پل بھی ہک ایہائی
سب خلقت ہک پل نہیں لنگھسے زن بھی ہو جاوے

تے بعضے کہن ترازو بہتے جو اللہ فرمایا
وَنَضَعُ الْمَوَازِيْنَ الْقِسْطَ لفظ جمع دا آیا

ہر فرقے دا جدا ترازو پل بھی جدا ایہائی
یا ہر ہر شخص ترازو تے پل ہوسی جدا جدائی

نال ترازو ملک تلیسن سب نیکی برپائی
وچ سجے پلے نیکی پوسی کھبے بدی پوائی

قَالَ اللہُ تَعَالٰی فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ۝ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ
فَاُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فِيْ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ ۝ سورہ مومنون س ۱۸ پ

جس نیکی پلہ بھارا ہوسی اسنوں خوف نہ کوئی
تے جیدا پلہ بدیاں بھارا اسنوں خوف اڑی ہوئی

تے جیدی نیکی بدی برابر اوہ بھی بچے عذابوں
تے جیدی ہک نیکی گھٹ ہوسی وس حکم جنابوں

تو جے ہک نیکی ہو لیاویں تا وچ جنت جاسیں
نہیں تاں قید گناہاں شر سیں کچھی باہر آسیں

اوہ خویشاں اُستاداں تھیں ہک نیکی طلب کریسی
نا امید ہوسی ہر طرفوں نیکی کوئی نہ دیسی

جے فضل کرم ربّ یاں بخشی تاں اوہ بخشیا جاسی
جے عدل کرے تاں قید گناہاں دوزخ وچ جاوسی

بعضے مومن اس ویلے بھی رکھسن ہمت عالی
عملاں اُتے نظر نہ دھرسن آس رکھن ربّ والی

محتاجاں نوں نیکی دیسن بدلہ لین نہ کوئی
فضل الٰہی فرماں ملسی رحمت ربدی ہوئی

دو شخصاں ندے عمل تلیسن ہک روایت ہوئی
ہک دی ہک نیکی گھٹ ہوسی دوجے دی ہک برپائی

تے باہم دو جیدے ہر کا نیکی ہور سبھے برابر پایاں
اوہ پہلا طلب کریسی نیکی پل اُستاداں بھایاں

نیکی ہک نہ دیوس کوئی خالی مڑے نراسا
اوہ وچا شخص ملس فراگوں اہنوں حال سناوے
اوہ نیکی ہیں تینوں بخشی مینوں سونپ خدانوں
درجہ دوہاں برابر ملسی جنت اندر پایہ
وچہ ترازو وزن کچیسن دفتر عملاں والے
جو ہیں کو پانی غسل وضو دا خون شہیداں بھارا
بھی گوہا ول تے گھاہ پانی اس نیکیاں وچہ تلسین
بھی تسبیح تحمید جو کلمے سب تعریف الٰہی
جو جو صدق یقین زیادہ نیت خاص حضوروں
ہک مومن دا نو ہور لوکے دفتر بدیاں ہوسی
نا امید ہوسی اوہ مومن دیکھ دفتر بربائی
حکم ہوسی اس حاضر کرو ہو دفتر نیکی سندا
جو یارب ایہ چٹھی کیا تلسی نال انہاں طوماراں
چٹھے چاہیں بھیج اٹھائیں توں مالک ہیں مجرہ
ایہ چٹھی نال طوماراں تولو ملکاں رب فرماوے
اس چٹھی تلیں بندہ مومن جنت لائق ہووے
ادہا پلہ بھری ترازو پڑھناں سبحان اللہ

دلوچ آکھے داہ لگائی دوزخ آیا واسا
اوہ آکھے ہک نیکی میری مینوں نہ بخشاوے
فضل الٰہی شامل ہووے بخشے رب دوہانوں
بخش کرم دو دو ہیں جہانیں تہ دون سوایا
تے جو کجھ وچہ عبادت خرچیا وہی تلسی نالے
بھی قربانی گوشت پوست خون تلیسی سارا
بھی گھوڑیاں غازیاں دا ایہ سبھ کجھ نیکیاں وچہ پائین
وزن انہاں دا حد زیادہ ربدی بے پرواہی
نیتوں نیوں عملاں وزن زیادہ برکت رونق نوروں
ہر ہر دفتر بہت درازی نظر جتھوں لگ پوسی
دیکھ طومار گناہاں ڈرسی نیکی یاد نہ کائی
ہک چھوٹی چٹھی ملک لیاون عرض کرے اوہ بندہ
مینوں خوار نہ کرتوں یا رب جے ہیں لائق ناراں
رب فرماوے پاکی مینوں ظلم نہیں میں کردا
چٹھی پلہ مول نہ ہلے دوجا پرجاوے
کلمہ پاک خلاصوں ہر دو یاں سب تقصیراں دھووے
سارا پلہ پر کر دیسی لفظ الحمد للہ

لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللہُ ایہ بھی پلہ بھردا
جو بہت درود نبی پر بھیجے نیکی پلہ بھارا
بعضے مومن نیکی تھوڑی ہوسی اس دہاڑے
اوہ پلے نیکیاں والے پوسی کرسی پلہ بھارا
انہویں اجر نماز جماعت شان عظیم دسیاوے
ایہ عملاں وزن جو ذکر ہویا سبہ قصہ اہل ایماناں
کفر تے شرک نفاق انہاندے نیکی سبہ گوائی
اوہ شے جنگل جو پل اتے لیکھا ہر ہر جائیں
بھی سبھے قسم عبادت بدنی جو وچ عمر کمایا
بھی انہاں آداب جو ظاہر باطن کیتے ادا نائیں
سبہ نمازاں حاضر ہوسن بن صورت انسانی
جو ذکر آداباں بھی تسبیحاں نال درود دعائیں
تے ناقص وچ جے پڑھیاں ہوسن صورت بھی نقصانی
جے تقصیر ہوسی وچ فرضاں نفلوں کرسن پورے
فر دوجے جنگل اندر ہوسی لیکھا مال زکوتاں
بھی نفلی خیر خیرات خدمت جو وچ دنیا ہوئی
فر تیجی وچ مرکب طاعت جو بدنوں ہو مالوں

بھی صبر مصیبت پلہ بھرسی جے کسے بیٹا مردا
وزن سیاہی اہل علم دے خون شہیداں نیارا
اچا چیت آوے ہک بدل بھارا وانگ پہاڑے
دینی علم پڑھاون دا اوہ اجر ہوسی اشکارا
جے دوجی طرف آسمان زمیناں تاں بھی غالب آوے
کافر ہو منافق عملاں وزن نہ رائی دانہ
ہک پر مچھر دا تول نہ نیکی ثابت سبہ بربائی
پہلے وچ حساب نمازاں روزہ ذکر دعائیں
جو کیتا کجھ ادا کیتا وچ دنیا کیا کر ضائع آیا
تے کتنے نفل نمازاں روزے کیتے ذکر دعائیں
جو کامل پڑھیاں ہن سلامت ثابت شکل نورانی
پڑھیاں ہوسن زینت زیور ہوسی انہاں تائیں
انہویں حال روزہ دا انہویں ہر طاعت ابدانی
ستر نفل برابر ہوسن بلکی فرض ضروری
صدقہ فطر نذر قربانی کل مالی طاعاتاں
بدنی قسم حساب جو گذرا یا مالی اندر سوئی
عمرہ حج جہاد جو ہین بھی ہوسی انہاں سوالوں

فرقوں تیجے جنگل جال دلاندے جیہڑے وَل نیک خصالوں — زہد یا اخلاص نیت بھی حرص قناعت حالوں

بھی کبر تواضع حال بھیسی کینہ حسد عداوت — ہور علوم جو دنیا دینی انہویں بخل سخاوت

فرقہ پنجویں وچ خیانت لیکھا جو نقصان بدن دے — قتل جراحت ہکدوجے دا سبہ حساب کرینکے

فرقہ چھیویں جنگل نقصان جو مالاں کھویا کسے چرایا — مکر فریب خیانت ٹھگی فاسد عقدوں آیا

فرقہ ستویں وچ حقوق ہمیریاں ندی ماپیوں فرزنداں — حق ہمسائے بھی استاداں خصماں خویشاوندان

بھی حق خواجے ہور غلاماں ہور حقوق حیواناں — ہور حقوق جو ہکدوجے دا ساریاں مسلماناں

ہر جنگل وچ لیکھا کرکے کاغذ ٹھیک بنیسن — داد ہا گھاٹا پورا کرکے رخصت اگاں کریسن

ہر جنگل وچ لیکھا ہوسی ہر ہر بندے تائیں — جس دا پاک حساب ہووانھ پہنچے دوجی نہائیں

نے جیہڑا لیکھا پاک ہوسی دوزخ وچ وگیسن — کوئی ہک کوئی دوجے تریجی جنت فاسر تتھہ وہسن

جس نے فضل الٰہی ہوسی اسنوں پار اتارے — لیکھے نال چھٹے کوئی یا چھوں فضل غفاری

ہکناں بہت چھیتی کردیسن اجر اعمالاں دونے — ہکناں چیط کریسن ضائع ہوسن عمل جیہوں نے

ہکناں عمل بیگانے ملسن آپ ہوں کمائے — جیوں نیکی یا علم سکھایا اجر انہاں ہتھ آئے

یا کسے نیک دلالت کیتی یا دل پوچھ رضائیں — جتنا اجر کریندیاں ملیا ملسی اسدے تائیں

یا احسان کیتا کیئنے اپڑیتاں اوس دعائیں — نال دعائیں اجر ملے احسان کریندے تائیں

پل اپر ست گھاٹیاں اہن بعض روایت آئی — پہلی گھاٹی سوال ایمانوں شرک توحید ایہائی

دوجی گھاٹی سوال اعمالاں تریجی فرض نمازاں — چوتھی گھاٹی سوال وے روزہ ماہ رمضان نیازاں

پنجویں گھاٹی مِٹھی پیو دا حق سنبھال کنوں پچھیوے — چھیویں زکوٰۃ بھی ستویں حج دولتمنداں تھیوے

جے لیکھا پاک ہووسیہ جاسن ہووین پار اوتارا
جس نقصان ہووے کسے جا ہک ڈگی تتھے وچارا

جو پھلی گھاٹی اندر ڈگا اُس امید نہ کائی
تے جتنے قدر گناہاں سٹر کر پاون سزائی

اُتھے نیک اعمال کریسن یاری صوم صلوۃ زکوٰتاں
ہو دردود خیرات کریسن پردہ آتش لاٹاں

دہشت ہول اوہا ہوسی کرہی آواز نہ کوئی
ہولی گھس گھس گلاں کرسے خبر قرآنوں ہوئی

ستّ پیغمبر امت دے حق کرسن کھلے دعائیں
یارب سلّم سلّم کہسن امت پار لنگھائیں

بیان حساب مظالم بندیاں از بعد پُل

جو کجھ وچ جے نے ظلم تعدی رب انصاف کریسی
مظلوماں نوں حق برابر ظالم نیکی دیسی

جے ظالم پاس رہی نیکی مظلوماں برپایاں
قدر انہاں دے حق انہاندے ظالم دے سر آیاں

اتنا قدر عذاب گناہاں ہوسی ظالم تائیں
مظلوماں تھیں ہولا کرسن اتنا قدر سزائیں

اٹھویں حکم جے قرض کسے دا دتا نہ قرضائی
دانگ اوہدے وچ بدلے اوسنوں ستّ سو نیکی آئی

اول حقاں بدلے دیسن نفل عبادت بھائی
پچھے فرض بھی دیسن جیکر نفل نہ پوری پائی

والدے عمل نہ حقاں بدلے ملسن ہور کسے نوں
ہتھ دا ایمان نہ ملسی دوجے شخصی نال اوسی نوں

بعضے عالی ہمت اپنا حق معاف کریسن
کئی حصے دوہ حقوں تھیں فضلوں لے بہیسن

جے کسے قرض ضرورت کارن دنیا اندر چایا
مر دیوندی نیت سچی ایسے وقت نہ پایا

اللہ فضل کرم کرلاسے سر اپنے تھیں بھارا
کہنے وانیاں فضلوں دیسی تس ہوسی چھٹکارا

قرض ضروری کڈھ نیت یا وچ جنگ تیاری
یا وچ نکاح یا بھکھا ننگا اوہناں کرم رب باری

ہک مومن نوں پکڑ لیا دن حشر اندر قرضائی
کہسن اس حق اساڈا کھادا کیتی نہ ادائی

توں کیہوں شہ وتا حق انہاندا جھیسی پاک آہی
ایسپر ملی نہ فرصت تینوں تے سر رہیا تداہیں
مینوں علم جو دیون نیت اسدل سچی آہی
حکم کرے رب نظر اُٹھاں وچ جنت نظری آوے
کہسن یارب قیمت اسدی سانتھی کتھوں آئی
جو اس مومن تے حق تساڈا بخش اسی نوں دیہو
سب کہسن اساں بخشیا یارب جنت کرسن ڈیرے
تے جیکر لہنے والا کافر جنت اس نہ آوے
تے فضل کرے رب مومن تائیں سب بدیاں بخشیسی
حضرت ﷺ آکھیا اصحاباں نوں جانوں مفلس تائیں
حضرت ﷺ آکھیا ایہ نہ مفلس مفلس اوہ ایمانی
روز قیامت آس کرے وچ جنت لیساں جائیں
کوئی آکھے اس مینوں لٹیا یا کجھ مال چرایا
کوئی آکھے اس مینوں ماریا کیتی بے ابروئی
حکم ہوسی جو نیکیاں اسدیاں حقداراں نوں دیہو
پہلے نیکیاں سب لیجاسن پچھلیاں دا بار اُٹھایاں
فریاداں نوں پچھیا حضرت جانوں لو تریا تھوں

اوہ کہسی یارب معلم تینوں نیت ویون آہی
رب کہسی قرضایاں تائیں دس اسدا کجھ ناہیں
اوہ کہسن اساں صبر آوے حق دیوا آہی
رب کہسی ہیں اسنوں وچیاں مل لوہی جس بھاوے
رب کہسی ہیں ارزاں وچیاں قیمت بہت لگائی
اسدے بدلے جنت لیہو مل اس جنت ایہو
لہنے دینے والیاں سینوں رحمت ربدی گھیرے
تے نیکی بھی اس اسی ناہیں یاں بھار جو آوے
جے عدل کرے تاں اسدیاں بدیاں بدلے دوزخ دیسی
یاراں آکھیا نقد نہ جس تھے مال اسباب بھی ناہیں
جس بہت نمازاں روزے صدقے نیکی بہت کمائی
اچا چلیتی حقاں والے گھیرن اسدے تائیں
کوئی آکھے اس مینوں کُٹھا جانوں مار ونجایا
کوئی آکھے اس مینوں گالیاں دے کر عزت کھوئی
جیونکر راضی ہوون اس پر راضی تویں کرہو
اسنوں وچ دوزخ ڈالن گالیاں سب کمایاں
یاراں آکھیا ہٹی بٹیا ناہیں مول جنہاں تھوں

حضرت آکھیا او نزادہ جس بالک ہول امر ہویا ۔ اندر حشر وسیلہ گھروا کارن اوس نہ ہویا

تے ترے قسم گناہ بریاں پہلا شرک اِلٰہی ۔ اسنوں بخشش ہول نہیں ہن تو بہ وقت آگے آئی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُّشْرَكَ بِهٖ وَيَغْفِرُ مَا دُوْنَ ذٰلِكَ لِمَنْ يَّشَآءُ مائدہ نساء پ

دوجا حق بندیاں دے ایہن گون گو ناچوسارے ۔ جان جاں اوہ نہ راضی ہوسن تاں نہ چھٹکارے

تیجا قسم حقوق الٰہی ترک نماز جو ہوئی ۔ بھی اوہ گناہ جو حق بندیاں اس وچہ پیر کوئی

جیوں شراب باجھو ٹھہاہی ایہ خواہش وچ آلٰہی ۔ چاہے بخشے چاہے پکڑے پڑے اس تباہی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّاٰتِهِمْ حَسَنٰتٍ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ۝ سورہ فرقان ن ۱۹ پ ۱

بعضے مومن کرن جو توبہ کرکے بہت بریاں ۔ دوں بہت گناہوں ویسے کر دینگ کمایاں

سبے بدیاں لے اللہ نیکیاں انہاں دیسی ۔ رب غفور رحیم اوہ جادو نافضل کریسی

ہک فریاد کریسی یارب شخص فلانے مینوں ۔ کیتا قتل گوایا جانوں سیہ کچھ علم تینوں

اللہ پرسش کرسی اسنوں تیں کیوں ہار و نجایا ۔ اوہ کہسی یارب تیرے کارن ہیسی قتل کرایا

رب کہسی توں سچ الایا چل کر جنت ڈیرا ۔ منہ روشن چمکارتے سورج جیں و دھیرا

ہک ہووے اینویں فریاد کریسی کچھ خوبی ناہیں ۔ توں کیوں اسنوں مار ونجایا کہسی جان انائیں

اوہ کہسی ایتھی عزت کارن اسنوں مار ونجایا ۔ حکم کرے رب پکڑ فرشتے دوزخ وچہ و گایا

بیان حساب محشر حسب اختلاف روایات باعتبار اختلاف احوال و مقامات و بعضے مسائل متفرقات

رحمت خال جنہاں دے شامل تنہاں حساب سکھالا
فر سب خلقت تھیں پڑھ کر سی ویکھے ہو نہ کوئی
نیکیاں نامہ جد پڑھ لیسی اللہ ایہ فرماوے
تے جد بدیاں دیواری آوی پرسش کر لیسی
ویکھ گناہاں وچ دوڑ سی کہسی تنہاں لکائی
تے ہن بھی تاہیں پڑہ کیتا جانے ہو نہ کوئی
فر راضی ہو کر سجدہ کر سی شکر بجا لیاوے
اس دا نام حساب لیسیرا رحمت فضل الٰہی
لیکھے نال نہ چھٹے کوئی نبی ولی سب ڈر دے
ہر ہر شے دی پرسش ہوسی اندر روز حشر دے
جو کیہڑی کہیں خرچ کیتی ایہ نعمت رب دی ساری
جو عمل کیتا یا حق تیا پایا کجھ کیتی چوری
ہکو مال اسباب حساب ہوسی جو کیونکر ایہ کمایا
ہکو زن فرزند غلاماں پرسش کیتی حق ادائی
اوّل سبھ نمازاں لیکھا بعد ایماناں ہوسی
ہکی فرض برابر ہوسن ستر نفل ثوابوں
جے فضل کرے اوہ لائق فضلاں جے کر عدل کریسی
بعضے مومن عرشوں نیڑے رکھسی رب تعالیٰ
حکم کرے پڑھ نامہ عملاں نیکی بدی جو ہوئی
ہیں سبھ قبولی نیکی تیری مومن سجدے جاوے
توں اوہ کم کیتا ایہ کم کیتا بندہ سب منیسی
رب کہسی ہیں دنیا اندر رکھی ستر پردائی
نا کر خوف ہیں بخشے تینوں کل تقصیر جو ہوئی
خلقت جانے شخص وڈا ایہ عزت نال جو آوے
تے جنہوں علوں لیکھا ہوسی سدا حال تباہی
تے رحمت فضلوں پار اوتارے سبھ امیداں کردے
اکھیں کن بھی صحت نعمت دا اچھیں ہردے
ایویں علموں پرسش ہوسی وڈی نعمت بھاری
جو نال خوشامد حق نہ آکھن جاسن دوزخ موری
بھی کتھے خرچیا حق اس بھریا یا توں حق دبایا
بھی دینی علم پڑھایا نہ بھی نیکی سکھلائی
جے فرضاں وچ قصور ہویا کجھ تاں نفل وچ پوسی
جے سنت نفلاں نال نہ ہوسی پورا فرض حسابوں
ہک نمازوں انتی حقبے دوزخ وچ سڑ لیسی

اول لکھیا ایہو بھاراجے ایتھے ہوئی خفائی
جو ایسے وچ خراب ہویا اس پچھلیاں حال نہ کوئی
جو نہے ۱۱ امام نمازاں اندر کرے جو خوب ادائی
جو کرے قصوا امامت اندر غفلت بھلوں کوئی
ترینہہ چیزاں اندر پرسش ناہیں خود حضرت فرماوے
اینویں جا منہ قدر ضروری جس تھیں تن کجیوے
بھی ویر پیار حساب ہے سی جو کس کس نال کیتوئی
جو ریہاں پیاریاں نال عداوت دنیا اندر رکھے
جو شہرتے حاکم قاضی اونہاں عدل پچھیسی
جنہاں عدل انصاف کمایا اونہاں خلل نہ کوئی
جو توبہ کرکے فیر نہ توڑے ایسی بخشش پاوے
مومن ناہیں چھیے جو کسنداخود حضرت فرماوے
سختی غم دلگیری تنگی جو دنیا وچ ساری
حضرت آکھیا روز قیامت مینوں رب سکھاوے
امت میری سب تھیں بہتی انت شمار نہ آوے
ستر ہزار اونہاں تھیں جنت باجھ حساب جاون
نا اوہ داغ جبھیں تے لیندے کرن توکل سائیں

تاں انشاء اللہ پچھلیاں لکھیاں اندر عزت پائی
مرد بہت تاکید نمازاں ایسے کارن ہوئی
تاساریاں پچھلیاں خبنا ایسی اجر اتے وڈیائی
تا مینہاں بھار اسید کے سر پر کوشش لازم ہوئی
کھانا پینا قدر ضروری جو تریہہ بھکھ بجھاوے
ہو مکان جو سردی گرمی کنوں خلاصی تھیوے
جس پر پیار اللہ دیکارن اسنوں رحمت ہوئی
تے دشمن رب دے دوست رکھے رحمت اوہ چکھے
بھی حال رعیت دی نگہبانی کنوں سوال پچھیسی
تے جنہاں ظلم تعدی کیتی تنہاں خواری ہوئی
ہو نا ہے تھیں پ محو کرے اتے شاہد کل بھلاوے
اس ہک گناہ معاف ہووے اتے نیکی بھی ہک پاوے
جھڑن گناہ اونہاں دے بدلے اینویں کہہ بیماری
سب نبیاں دی امت ہر ہر مینوں نظر کراوے
اونہاں نال کتاریاں ناہیں ہرتی پر ہو جاوے
پیہر پڑھن منتر جھاڑے شگن بھی نا پترا دن
حضرت آکھیا عرض کیتا میں یا رب ہووو داہیں

رب کیہا ایہہ ستر واری کیتے ستر ہزاراں
نبی کیہا کجھ ہور آکھی کروں وَدھ شماراں

رب فرمایا ستر ہزاراں واری ستر ہزاراں
نوّے کروڑ نے چار ارب ایہہ ہوئی وِچ شماراں

اِتنی امت جنت جاسی باجھ حساب عذابوں
جیونکر راضی ہوسیں پیارے کرساں تویں بن حسابوں

یاراں عرض کیتا اوہ ہوسن کیہڑے عملاں والے
حضرت آکھیا کئی فرقے اوہ پاک شہید نرالے

بھی جیہڑے سکھیاں دوکھاں اندر وِچ شکر الٰہی کردے
نِت جیہڑے ہوسن شوقوں جاگن راتیں نال ذکر دے

جو ظلم سہن ہر صبر کریہن بخشیدیوں بے پایاں
جو کرن تحمل لوکاں تھیں جو خلق کرن لڑایاں

جو دنیا دارا ہی کران محبت دنیا غرض نہ کائی
جو جاون حج با عمرے وِچ موت انہاں نوں آئی

بھی جو دل حاضر نال اللہ دی رکھدے سنج صباحیں
جو طلب علم دے وِچ ہمیشہ فرڈے دینی راہیں

جو عورت مرضی وِچ خصم دی حکموں باہر ناہیں
جو ماں پیاں تائیں راضی رکھن رنج نہ کرن کداہیں

جو مومن خوف اللہ دا رکھن رووَن کر کر زاری
جو دنیا نال نہ رغبت رکھن نا دل کرن پیاری

تا کھانا پینا دوستاں اندر رکھدے لذت کارن
نا دو دو جامے لہن پوشاکاں اندر فقر گذارن

اینہاں عملاں والے جنت باجھ حسابوں جاسن
گونا گوں نی نعمت خوشیاں جنت اندر پاسن

جو مومن صبر کرن وِچ سختی تنگی ہور بیماری
نہ کرن قضا نماز روزے وِچ رد وظیفہ جاری

راضی رہن اللہ تے ہر دم کرن بے ادبی ناہیں
تنگی فرحت نیں جانن شرک کرن کداہیں

روز قیامت پاون انہاں نوں بخشے باجھ حساباں
نا انہاں عمل ترازو تولن کھولن نہ کتاباں

جاں صحت ہو عافیت والے ویکھن انہاں نشاناں
تا چاہن دنیا وِچ ہزاراں دُکھ ہوون ابداناں

فر حکم ہوسی دو فرقے ہوون فرقہ پاک کفاراں
دوجا فرقہ اہل ایماناں نیکاں تے بدکاراں

۷۵

اہل ایماناں تھیں تری فرقے جنہاں خوف نہ کوئی
دوجا فرقہ عالم جنہاں خرچیا وچہ جہاناں
تیجے سخی جو خرچ کیتا انہاں مال اللہ دیکارن
تے جو انہاں نیت خاص نہ ریہی کھوٹی نیت آہی
وچہ صحیح مسلم دے لکھیا حضرت خود فرمایا
اول حکم شہیداں ہوسی جد حاضر ربدے آوے
رب کہسی اس نعمت اندر توں کیا عمل کمایا
رب فرماوے راہ میرے وچہ نہیں توں جان ونجائی
لوکاں وڈا بہادر آکھیا ہن تہ اجر نہ کوئی
حکم ہوویگا فر سخی لیاون نعمت رب گناوی
سخی کہے میں راہ تیرے وچہ مال اسباب لٹایا
رب کہسی توں میرے کارن دام نہ دتا کوئی
ہن ایتھے اجر نہیں کجھ تینوں دنیا وچہ لیوئی
فر عالم قاری تائیں لیاون نعمت رب گناوی
عالم کہے میں علم پڑھایا لوکاں نوں سکھلایا
تیرے کارن محنت کیتی دینہ تے رات خدایا
تیرا قصد جو آکھن مینوں لوگ عالم یا قاری

ہک شہید جو راہ خدا وچہ جان خرچ انہاندی ہوئی
عقل جو اس اللہ دے راہ وچہ آکھیں کس نہ باناں
ایہ آپ نچن ہو نال شفاعت خلق ہزاراں تاراں
نے سب تھیں سخت عذاب انہاں نوں کھ پناہ الٰہی
جو ایہ تری فرقے قصد تہاں دل ناہم یاؤں آیا
جو دنیا وچہ رب نعمت دتی سب اس یاد کراوے
اوہ کہسی میں راہ تیرے وچہ دتی جان خدایا
تیرا قصد جو کو شجاعت میری کرن وڈیائی
اس پکڑ فرشتے دوزخ سٹن محنت ضائع ہوئی
توں کیا کجھ عمل کمایا اس وچہ اسدا ایہ فرماوے
جتنے راہ نیکی دے آہے ہر وچ خرچ کرایا
سخی سداون کارن دتا لوکاں سدیا سوئی
اس پکڑ فرشتے دوزخ سٹن محنت ضائع ہوئی
اس نعمت وچہ توں کیا کجھ کیتا رب سچا فرماوے
قاری کہے قرآن میں پڑھیا لوکاں فیر پڑھایا
رب کہسی توں میرے کارن نا کجھ پڑھیا پڑھایا
سو لوکاں عالم قاری سدیا ناہیں اجر دو باری

پکڑ گھسیٹ فرشتے سٹن دوزخ وچہ عذاباں
بدنیت جو علم پڑھائیں نیاں فلانے جیہا
اتنا پڑھاں جو دھم نہ مارے کوئی اگے میرے
ایہ ترے نیتاں بریاں ایہن اللہ اساں بچاوے
تے نیت نیک علم دے اندر طلب رضا ربانی
آکھے مسئلہ دینی حق بناواں باجھوں ور یاداں
بے ظالم کولوں خوف کیہو جیہیں حق سنائیں
جو آکھے حق تے ماریا جاوے خود حضرت فرماوے
یاراں عرض نبی نوں کیتا جے اس حق بنایا
نبی کیہا اس اجر نہ گھٹدا جیوں آہا تیوں ہیا
جد لے فرمان لیے نمازاں حکم عذاباں آوے
حاکم قیدی لجوازاری چوتھا کول غلاماں
اساں نیا نوتیاس رعیت دیوچہ فرصت لیا ناہیں
سلیمانؑ نبی نوں حاضر کرکے کہسی رب انہانوں
اس کیوں قضا نماز نہ کیتی کوڑے عذر لیاوو
ایوبؑ قیدی عذر لیاول اساں مصیبت ہوئی
یونسؑ نوں رب حاضر کرکے انہانوں فرمائے
بدنیت دی بہت خرابی لکھیا وچہ کتاباں،
مجلس دے وچہ پرا اسدے بیٹھاں نیت ایہا،
یا سب کراں رجوع میرے ول دنیادار چنگیرے
بدنیت دی محنت ضائع الٹا دوزخ جاوے
بھی عمل کراں جو لوکاں دساں دھارا حقانی
نال خوشامد دنیاداراں دے گھٹ نہ بناواں
مینوں ظالم ہرل نچھوڑی کرسی جان اڑائیں
ایہ افضل اکبر وچہ شہیداں اعلی درجہ پاوے
ظالم قتل نہ کیتا اوسنوں بھی کجھ درجہ پایا
دیکر اجر نہ فیرے اللہ رب ذاکرم اوہا،
چار ایہ فرقے عذر لیاون ہر یک عرض سناوے
حاکم کہسن ملی نہ فرصت اندر کم عواماں
لاچار ہی تھیں قضا نمازاں ہو یا قصور تداہیں
شغل حکومت اس دے آہا یا سی دے تساتوں
ایہ عذر قبول نہ مول تساڈا دوزخ اندر جاوو
اندر قید نمازاں پڑھنی فرصت مول نہ پائی
ایہ پیٹ مچھی دے چہ قید رہے سب حکم بجالیائے

ص اپنی قدرت کاملہ سے انکی حفاظت اور پرورش کی ہو

تساں نہ ایسا عذر آہا پر جان قصور کیتو نے
فیر آزاری عذر بناؤں ظاہر قضا اساں نہ ہوئی،
ایوب صابر نوں حاضر کرکے آکھے پاک الٰہی
اس کیوں قضا نماز نہ کیتی نا کجھ حکم عدولی
ایہ عذر قبول نہ ہو تساڈا لائق دوزخ ہوئی
وس اساڈے کجھ ناہ آہا پئے گئے وس پرائے
یوسف نوں رب حاضر کرکے انہاں توں فرماوے
اس میرا حکم عدول نہ کیتا سختی سر تے جالی
قضا نماز نہ کیتی کائی سبھ بجا لیایا
تساں حکم میرا قدر نہ جاتا کوڑے عذر بناؤ
جو کر ہے نصیحت لوکاں تائیں رب دا راہ بتلاوے
اوہ منبر نوری اُپر ہوسی اندر روز حشر دے
جو دینی علم سکھاوے لوکاں ہوسی منبر سونے
سندس استبرق دا سوچ پردے فرش وچھاوے،
ہک گردن دوزخ وچوں نکل مندی شکل وراوے
دوجا اللہ باجھ جو پوجے مشرک شرک مناوے
ہک ہو بھی گردن دوزخ وچوں نکلے کرے پکاراں

عذر نہ مول قبول تساڈا دوزخ جا پیو ئے
لاچاری نہیں قضا نمازاں ہتھو قصور نہ کوئی،
سارے بدن پئے اُس کیڑے سخت بیماری آہی
ایسا عذر تساں کدا آہا کیتی جان فضولی
فر عذر غلام لیا دن کٹھن ایہ مصیبت ہوئی
پڑھی نماز نہ کماں دیوچہ نیک عمل کمائے
اسنوں قید زلیخا کیتا مندا کم بتاوے
اُسدی گل نہ منیں ہرگز اوہ بریائی والی
تساں نہ مالک ایسے آہے کیوں تساں فرض ونجایا
ایہ عذر قبول نہ مول تساڈا دوزخ اندر جاؤ
جے منے ایس نصیحت کوئی رب دا ولی ہو جاوے
نبی شہید کرن اس لیاں آیا وچہ خیر دے
جو گنبد روپے دیوچہ ڈہرما جڑے جواہر پٹے
ایہ دو دیں قسم یار یکائے گاہڑا دبے سندرے آئے
ترنیہ ٹولیاں نوں ڈھونڈ کے اول جو تصویر بناوے
تریجا کرے جو ظلم غریباں خونی پکڑ لیجاوے
کتھے اوہ جو ناہ نصیحت سندے نال ہکاراں

تے جیہڑے قول اقرار کریند گرے بیوفائی
جو کافر نال انکار کیجبر ناہ ایمان لیائے
تے جنہاں اللہ ہک پچھاتا نبی تے منیاں گوئی
جو بعضیاں منّن بعض نہ منّن حشر ہوسن ترہائی
اوہ باجھی کارن ترے لیسن دوزخ بوچہ ڈھہن
بک بڈھی بدشکل کریسن حاضر وچ حشر دے
حکم ہوسی تسیں اسنوں جانوں سارے کہن نائیں
جس کارن تسیں ہک دوجے تے خاطر رنج کریندے
بھی عداوت لگی چوری سب اس کارن آہے
دنیا عرض کریسی یارب دوست کتھے میرے
بھی خویشاں نال سکاوت ترٹی جنہیں کرکے پیاری
حکم ہوسی سب دوست اسدے نال اسیدے جاون
تے جنہاں دین پیارا کیتا دنیا پچھے لائی
صفت انہاندی آکھ سناواں دنیا پیار نہ کردے
کرن پرہیز حراموں ہمیشہ ڈاہڈے طلب حلالی
تے حسد عداوت مول نہ رکھن نہ چادر وڈیائی

تے دین اندر جو طعنے کردے چادر نال وڈیائی
بھی غفلت جہلوں رہے جو کافر جنہاں پکڑ لیجائے
یا بعضے منّے بعض نہ منّے دوزخ جاگاہ ہوئی
دوزخ بھکھو دسیا انہاں پانی بھلو اپائے
اوہ ایمان اونہاندا ہوکھا بدلہ بھکھ پائین
جے دنیا وچ دسیندے لوکاں ڈیکھیاں ہی مردے
رب کہیسی ایہ دنیا اوہا جس گھتے بدرا ہیں
بھی اسدے کارن خویشاں نال علیحدگی تسیں توڑ رہیندے
دوزخ اندر ڈالو اسنوں ہوسی حکم الٰہی
جنہاں میرا ساتھ نہ چھوڑیا حکم چھوڑیو نے تیرے
تنہاں جدا نہ کریں انہاتوں ہن اوڑک دیواری
جنہاں دنیا کارن دین ونجایا اس پچھے پچھتاوے
اوہ دنیا نال جاسن اسدے انہاں صفت ہنڈائی
جے دنیا وی کرن نہ شادی جاوے غم نہ دسدے
تے خویشاں نال توڑن خوشی ملک کرن نالے
تے حق الٰہی دے رکھن جیکر دنیا پائی

بیان شفاعت انبیا و اولیا و صلحا و اطفال

و ذکر موجبات شفاعت و اسباب حرمان آں

ہے برحق شفاعت نبیاں ولیاں بھی علماواں
ہور شفاعت عملاں نیکاں روزے ہور نمازاں
جنہوں رب اجازت دیسی کرسی اوہ شفاعت
پنجیں جائیں حق شفاعت اول وچ قبر دے
نبی ولی ہور صالح بندے کرن شفاعت عذاباں
دوجا وچ میدان حشر دے عام خلائق کارن
جاں سبھ پیغمبر مرسل ڈرسن مارے دم نہ کائی
تیجا عام شفاعت ہوسی بعد حساب سزائیں
سبھے علما اولیا کرسن انبیاں تابعداراں
ہک عاصی نوں پکڑ فرشتے دوزخ طرف سدھائے
اس دے پاس پچھلو مینوں کہے فرشتیاں تائیں
عاصی کہے میں وز خلانے تینوں طعام کھوایا
جاں اوہ نیک پچھانے اسنوں سنکر تیہ نشانی
حکم ہووے میں بخشیا اسنوں تدھ قبول دعائیں
چوتھا جاں وچ دوزخ ڈالن بدکاراں گنہگاراں
پنجواں جا نوں وچ جنت داخل ہوون مومن سارے

لڑکیاں حافظ ہور شہیداں بھی مومن صلحاواں
صدقہ ذکر تلاوت عمرہ حج جہادی سازاں
باجھوں اذن شفاعت ناہیں مذہب سنت جماعت
جو سورہ ملک بھی آیت کرسی ہور اعمال بھی کردے
نیکاں پاس پور کے میت اولیٰ وچ کتاباں
ختم نبیاں کرن شفاعت کبریٰ جس پکارن
تا حضرت ختم نبیاں کرسی پچھے ذکر جو ہوئی
ہر ہر نبی شفاعت کرسی امت اپنی تائیں
بھی مومن نیک شفاعت کرسن ہے جو نقصان کاراں
راہ وچہ ہک بہشتی ملسی عاصی اوس پچھانے
عاصی کہو توجا نامینوں کہے بہشتی ناہیں
یا مسواک دیا پانی دتا یا کوئی کم بنایا
تہجد پلے کے کری دعا ہیں رب کرے مہربانی
چھٹ عذابوں جنت اندر شیخ لوڑے وہ جائیں
ختم نبیاں کرے شفاعت نال کلی ابراراں
نال شفاعت اعلیٰ درجے پاون خویش پیارے

لکھیا وچ تکمیل شفاعت کتنی وجہیں ہووے ۔ اول ویکھ قیامت ہیبت خلقت کنبے رووے

نال شفاعت ختم نبیاں لوک آرام کریسن ۔ دوجہا وقت حساب کسی نوں جے تنگ پکڑ کریسن

چھوٹی وڈی بات پچھسن ہوسی سخت حیرانی ۔ کرے شفاعت شافع آکھے یارب کر آسانی

فضلوں کرن عنایت انہوں کرن حساب سکھالا ۔ تریجا جیہڑا غالب ہوسی وقت بدیاں والا

پکڑے چلسن دوزخ دیول کرے شفاعت کوئی ۔ رب قبولے بخشے انہوں رحمت شامل ہوئی

حضرتؐ کیہا شفاعت میری ہوسی بر یا تائیں ۔ نیک وبخن وچ جنت عملوں پایاں ہین بخشائیں

ہین جیہیاں بدکار انہوں امید شفاعت والی ۔ نیکاں آہن فضل دی ہوسی ساڈا حضر توالی

کرے پرہیز جو کفر شرک نہیں مومن گیا جہانوں ۔ اوہ نت نہ دوزخ وچ رہسی جس کلمہ پڑھیا بجانوں

بھانویں لکھ گناہ کبیرہ اوڑک جنت جائے ۔ جے بریاں بدلے ساڑن جد کد باہر آوے

کافر مشرک دایم سڑسن کرے شفاعت نہ کوئی ۔ جے سو کرن شفاعت اسدی بخشش مول نہ ہوئی

قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمَ لِکُلِّ نَبِیٍّ دَعْوَۃٌ مُّسْتَجَابَۃٌ فَتَعَجَّلَ کُلُّ نَبِیٍّ دَعْوَتَہٗ وَاِنِّیْ اخْتَبَاْتُ دَعْوَتِیْ شَفَاعَۃً لِّاُمَّتِیْ اِلٰی یَوْمِ الْقِیٰمَۃِ فَھِیَ نَائِلَۃٌ اِنْ شَآءَ اللّٰہُ تَعَالٰی مَنْ مَّاتَ مِنْ اُمَّتِیْ لَا یُشْرِكُ بِاللّٰہِ شَیْئًا ۔ مشکوٰۃ ص ۱۸۶

شرکوں کرو پرہیز بہاروں نیڑے مول نہ جاؤ ۔ تا ہکس کرن شفاعت حضرتؐ بخشش بدی پاؤ

ذکر اعمال موجبہ شفاعت کا

حضرتؐ کیہا جو کرے زیارت میری وچ حیاتی ۔ یا کرے زیارت قبر میری دی جیکوئی بعد مماتی

جو پڑھے دعا ایہ بانگوں پچھے جو مشہور ایہا ئی ۔ حق شفاعت انہاں کارن میرے اوپر آئی

اَللّٰھُمَّ رَبَّ ھٰذِہِ الدَّعْوَۃِ التَّامَّۃِ وَالصَّلٰوۃِ الْقَآئِمَۃِ اٰتِ مُحَمَّدَنِ الْوَسِیْلَۃَ وَالْفَضِیْلَۃَ وَابْعَثْہُ مَقَامًا مَّحْمُوْدَنِ الَّذِیْ وَعَدْتَّہٗ اِنَّکَ لَا تُخْلِفُ الْمِیْعَادَ ۃ

رَوَاہُ الْبَیْھَقِیُّ کَذَا فِی الْمِشْکٰوۃِ وَغَیْرِھَا ۃ

جو پڑھے درود صبح ہو مغرب مومن دس دس واری ۔ جو پنج نمازاں پچھے پڑھدا ایہ دعا کر پیاری

اَللّٰھُمَّ اٰتِ مُحَمَّدَنِ الْوَسِیْلَۃَ وَاجْعَلْہُ فِی الْمُصْطَفَیْنَ مَحَبَّۃً وَّفِی الْعٰلَمِیْنَ دَرَجَۃً وَّفِی الْمُقَرَّبِیْنَ دَارًا

بھی وچ مدینے رہے جیکوئی دکھ قضیئے جالے ۔ بھی سبھے مومن وچ مدینے مکی رہنے والے

بھی جیہڑے پڑھن درود جمعے نوں بنیہ قرانت ہیرے ۔ حضرت آکھیا انہاں شفاعت ہوئی ذمے میرے

ذکر افعال موجبہ محرومی شفاعت

جو منکر ہوئے شفاعت تھیں بد مذہب بد عنوالے ۔ اوہ سبہ محروم شفاعت کولوں رہسن تنگ منہ کالے

جو حاکم ظالم شرع موافق نیا نو نیاش کردے ۔ جو دلوچ آوے نیاؤ نبیڑن شرع خیال نہ دہردے

تے غیر شریعت سخن جو بولن ہٹکیاں مول نہ رہندے ۔ ایہ سبہ محروم شفاعت کولوں وچ کتاباں کہندے

ہک ہور روایت اول کرسن نبی شفاعت سارے ۔ بعد انہاں تھیں عالم کرسن جیہڑے رب دے پیارے

فیر شہید شفاعت کرسن فیر موذن ہوئی ۔ جو اللہ کارن بانگاں آکھن فی نیا طمع نہ کوئی

جاں عالم عابد حاضر ہوسن وچ جناب الٰہی ۔ عابد حکم ہوسی وچ جنت جو نہ حاجت آہی

حکم ہوسی علماواں تائیں ٹھیر دتیس انہائیں ۔ کرو شفاعت تابعداراں بھی شاگرداں تائیں

عالم اوہ جو رب دے کارن دینی علم پڑھیندے ۔ عابد اوہ جو سبہ کجھ چھوڑن رب نوں یاد کریندے

عابد ہمت دنیا اندر اپنا آپ بچاوے ۔ بدلہ اسدا روز حشر دے اول جنت جاوے
عالم ہمت آپ بچے ہور خلقت بہت بچاوے ۔ سوئی بدلہ آپ بچے ہور بہتی خلق چھڑاوے
کرے شہید شفاعت خویشاں ستر دو بدکاراں ۔ تے جو نہ جنیاندی حاجی کرسی جیہڑی لائق ناراں
جو دنیا اندر مومن کردا لعنت اہل ایماناں ۔ اس ہور شفاعت قبول نہ ہوسی کارن بے فرماناں
بھی مومن عالم بہشتی جیہڑے کرسن سبھ شفاعت ۔ کوئی اکے ہی کوئی جو نہ پہنچاندی کوئی وڈی جماعت
کوئی وستی کوئی شہر محلے کوئی وڈے قبیلے ۔ بدکاراندی کرن شفاعت بنسن نیک وسیلے
جو اہل ایماناں طفل نابالغ دنیا اتے مرے ۔ تلے عرش دے ماپیاں تائیں سبھ شفاعت کرے
جدن نابالغ لڑکے موئے دنیا تے ہوسن ۔ جنت دے دروازے اتے کارن عرض کھلوسن
حکم ہوسی وچ جنت جاہو لڑکے کہسن ناہیں ۔ جد ماں باپ اساڈے جاسن جاساں اسیں تداہیں
پھر پھر حکم انہوں ہی ہوسی ایہو عرض کریسن ۔ رب رحیم کریسی رحمت ماپیاں نال لے ویسن
بھی ماہ رمضان شفاعت کرسی صورت خوب بناوے ۔ جنہاں روزے رکھے اسو چا انہاں نوں بخشاوے
کہسی کھادن پیون شہوت میں انہاں بند کرایا ۔ اس دن کارن روزے رکھے ایہناں بخش خدایا
بھی انہوں کریسی قرآن شفاعت کہسی میں رات جگایا ۔ اس دن کارن پڑھیں مینوں اسنوں بخش خدایا
جو خویشاں نال پیوندی رکھدی رحم انہاں بخشاوے ۔ بھی کعبہ حجر شفاعت کرسی جو حج عمرے جاوے
کری امانت انہاں شفاعت جنہاں سنبھال پہنچاوے ۔ ایویں کلمہ پاک شفاعت وچ حدیثاں آئی

بیان شفاعت بعد از در آمدن در دوزخ وکیفیت آں بموجب احادیث صحیحہ معتبرہ

جو پل تھیں لنگھ سلامت چلسن وچہ میدان کھلوسن
امت احمد وچہ انہاندے ہوسی قدر چوتھائی ،
ہکدوجے تے راضی ہوسن کینہ بغض نہ کوئی -
فر حضرت احمد لے ہتھ کنجی در جنت دا کھولے -
حال امت دا کرن تلاش دیہن فرشتے سارے
سنکر خبر ہوسی دلگیری پاک نبی دے تائیں
فر حکم ہوسی سرچا پیارے تیری سوال قبولاں
حکم ہوسی کڈھ دوزخوچوں امت اپنی پیاری
نال نبی دے ہو پیغمبر کرن شفاعت سارے
نال فرشتے لیکر حضرت دوزخ جان کنارے
آپو اپنے دوست پیارے دیہو پتہ نشانی
بھی ہر اک کرے شہید شفاعت ستر شخصاں تائیں
سبہ علما اولیا شفاعت کرن موافق شاناں
بعضے سارا شہر چھڑاون بعضے سب قبیلہ
بھی مومن نیک شفاعت کرسن قدر موافق سارے
جد جو دا قدر ایمان والی سبہ خلقت باہر آئی
فر دوجی وار تلاش کرسی بدا خاص پیارا

پہلے پچھلیاں کھلے وڈیکن سبہ ہکٹھے ہوسن
ہکدوجے نوں ظلم تعدی بخشش کرن صفائی
وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ خبر قرآنوں ہوئی
امت نوں کر داخل جنت دوزخ فیر اگولے
جو دوزخ دیوچہ امت تیری سٹر دی لاکھ ہزاراں
سجدے پیکر ست وی پہاڑے کہسی حمد ثنائیں -
کرسی عرض جو یارب امت بخش ظلوم جہولاں
جید یوچہ ایمان ہووے ہک جو دانہ مقداری
ہر اک انبی امت کارن کرسن عرض نیارے
کہسی حضرت یارا نتائیں کرہو یاد پیارے
دوزخوچوں کڈھ لیاون انہاں ملک نورانی
وہ جنبیا ندہی کرہی شفاعت فقط اوہنہیں جائیں
بعضے بیساں ہزاراں کرسن بعضے لاکھ جواناں
تے چار بیساندہی کرے شفاعت حاجی تہجی دسیا
آپو اپنے یاراں خویشاں بھی اشنا پیارے
تاں امت احمد سبہ امتاں تھیں قدر رہوسی تہائی
جو سبہ امت ہن باہر آئی یا کوئی رہیا وچارا

کہن ملک جو دوزخ اندر باقی اجے ہزاراں فراونویں انگوں سجدیوں پچھی کرسن عرض نگاراں
کڈھ دوزخ تھیں امت اپنی حکم ہوسی رحمانوں جس دل اندر ہک رائی دا قدر اہی ایمانوں
پھر حضرت کہسی نبیاں ولیاں اصحاباں علماناں یاد کرو سب تابعداراں خویشاں یار ارشاداں
یاد کرن سب پنچ نیناون کڈھ کڈھ ملک لیاون اتھین پچھی امت احمد سب تھیں نصف ہووَن
فر تیجی واری کرنے نلایتش پاک حبیب الٰہی کہن ملک اجے وچہ دوزخ امت بہت تباہی
فر سجدیوں پچھے عرض کریسی اذن ہوسی رحمانوں کڈھو جس تے ادنٰے ذرہ ہے لوچہ ایمانوں
فر اگے وانگوں نال نبیاں یاراں تابعداراں کڈھ دوزخ تھیں باہر لیاون خلقت لکھ ہزاراں
اس شفاعتوں پچھے امت احمد دہ ترایاں ہک ترہائی بہ نبیاں دی امت خبراں آیاں
فر اہل ایماناں وچوں رہسی دوزخ وچہ نہ کوئی۔ اگراں قدر قلیل جنہاں نوں نبیاں خبر نہ ہوئی۔
اللہ پاک پچھاتا انہاں شرک نہ مول کیتو نے تابع کسے رسول نہ ہوئے خبر نہ مول ہویو نے
حضرت طلب اذن دی کرسی انہاں شفاعت تائیں حکم ہوسی ایہ حد نہ تیری ہن انہاں آپ چھوڑائیں
کافر مشرک طعنے کرسن دوزخ وچہ انہاں نوں جو اس توحید تساڈی کیا کجھ کیتا نفع تساں نوں
اوہ جھگڑا اجت ہوئی تساں ایہ وچہ توحید جو کردے ہن ایتھے تیس برابر سارے دوزخ وچہ سڑدے
جوش کرے فر غیرت بدی قسم کیے فرماوے جو مشرک نال برابر مومن مول نہ کیتا جاوے
فر قدرت دی مٹھ دوزخ وچوں بھر کے باہر نکالے ہک نہ چھوڑے دوزخ اندر لوک ایجاں والے
آخر روز حشر دے جو ہے سال پنجاہ ہزاراں اہل ایمان نہ رہسی کوئی دوزخ اندر ناراں
سب دوزخ تھیں نکل جیسے سڑ بل ہوئے کوئلا نہر حیات جو در جنت پر اسو چہ ڈالے مولے
ترت انہاں دے جیسے تابت تازے باہر آون۔ چن بدر جیوں بدل وچوں باہر ہو دسیاون

فر جنت اندر داخل کرسی غم اندوہ ونجاوے	داغ سیاہ ہک گرد ان اُتے مدت لگ دسیاوے
اہل بہشت انہاں دیتا ہیں کہن جہنم والے	فرشتے پچھے عرض کرن رب نام تیں داغ بھی ٹالے

ذکر شخصے کہ بعد از ہمہ مردمان از دوزخ رہائی یابد

جو بندہ کوکاں تھیں دوزخ چوں پچھے باہر آوے
جد ساعت گذرے راحت پہنچے عقل ٹکانے آیا
رب کہسی کجھ ہور نہ منگیں آکھی ہور نہ چاہاں
جنت کول درخت دسیاوس سایہ خوب ہوائیں
جے ایہ دتا توں ہور بھی منسیں اللہ اس فرماوے
قرار تھے ونج اگیرے ویکھے ہور عجائب جائیں
اویں ہولی ہولی پہنچے جنت دے دروازے
پہنے قول اقرار تمامی بہت کرے فریاداں
جنت وچ کر داخل مینوں رب رحیم کریماں
دلوچہ کہسی جنت لوکاں کیتی بہت آبادی
رب فرماوے جاہک ذرہ تینوں کمی نہ کائی
دلوچہ بار نہ آوے سنوں آکھے رب سبحاناں
اس بھولے سخنوں راضی ہو ظاہر ضحک کھاوے
جو کجھ ہوس مراداں دلوچہ سبھے آکھ سناوے

کدھے دوزخ تھیں لنگھے اتے مولا اس ہٹاوو
آکھے دوزخ تھیں منہ میرا موڑیں بار خدایا
قول قرار کریسی محکم مڑسی مکھ پچھاہاں
وت فریاد کرے یا اللہ مینوں اوتھ پہنچائیں
آکھے یا رب ہور نہ منگساں قول قرار سناوے
پھنے عہد کرے فریاداں یا رب اُتھ پہنچائیں
دیکھے رنگ محل عجائب باغ بہاراں تانے
جو یا رب کر محروم نہ مینوں فضلوں بخش مراداں
اوتھوں کرو رب داخل ہو وچہ جنت دیکھ نعیماں
مینوں ہا ہک گھتوں ملسی جنت وچہ کشادی
ہیں تیریکارن پہنیا تھیں جاہک دتھ کھائی
میرا خیال کریں تھیں ٹھٹھا توں ہیں رب جہاناں
آکھے خواہش کرے میتھیں جو تد دلوچہ آوے
تے جہڑیاں دلوچہ یاد نہ آون اللہ یاد کراوے

جان خواہش سوال تمام ہووے اُس رب سچا فرماوے	ایہ سب کجھ لے تے دس حصے ہو نعمت رب ودھاوے
جو دنیا وچہ نہ ڈٹھا سنیہاں نام نشان نہ جانے	ایہ ادنیٰ مومن نعمت قصہ اعلیٰ کون پچھانے

بیان رحمت حقتعالیٰ در دنیا و آخرت

سو حصہ رب رحمت کیتی حضرت خود فرمایا
اس ہک حصے تھیں پیار محبت خلقت وچہ پسارا
انساناں حیواناں ہر وچہ مہر محبت پائی
ہک گھٹ سو حصے جو رحمت ایہ حصہ بھی نالے
ربدی رحمت نال کی نسبت رحمت بندیاں تائیں
ماپیاں تے فرزنداں رحمت کویں قیاس کچھوے
لکھ کروڑاں نیل ہزاراں خلقت انت نہ کوئی
اوہ ارحم کل رحیماں اللہ سو حصے دا سائیں
بندیاں کتنوں مراد نہ منگو ربے نت پکارو
اے بندے ہیں حاضر اللہ ہر واری فریادے
بعد گناہوں بندہ مومن توبہ کرے جیکوئی
جو اس بندے دل تھیں جاتا ہے پیغمبرا کوئی
مسلم کری حدیث روایت اللہ ایہ فرمایا
نگران جس جائیں ہیں پہنائیں راہ دکھائیں

ہک حصہ وچہ دنیا ورتیا آخر تیک ونڈایا
ماواں پتراں بھیناں بھایاں پیار اسی تھیں سارا
بھلی پیار ہی محبت اس ہک حصے تھیں آئی
پورا سو کریگا رب روز قیامت والے
ہک حصے وچہ سیر نہ بندیاں اوہ سو حصے دا سائیں
آدم تھیں تا آخر تائیں حصہ ہک ونڈیوے
اوس ہک حصے تھیں دریوں ذرہ ہر ہک حاصل ہوئی
آس اسیدی ہر دم رکھو منگو نت دعائیں
بندہ جد آکھے یا اللہ حضرت آکھیا یارو
جواب بندا رب تھگی نائیں بندہ ہی تھک جاوے
شاہد کرے فرشتیاں نوں رب اسنوں بخشش ہوئی
نال گناہاں اوہ پکڑ بندا بھی بخشیند اسوئی
نیں بندے سب بھکھے ننگے سبھناں راہ بھلایا
ہر حاجت فرمیتھیں منگو کراں قبول دعائیں

تیں دینہ تے رات کرو تقصیراں ہن سبھ بخشنہارا
سبھے بخشش منتھیں منگو کرساں پار اوتارا

جاں تریجا حصہ رات رہے تاں حضرت خود فرمائے
تد پہلے اسمان اُتے رب رحمت گھیرا پاوے

آکھے ہے کوئی بخشش منگے میں بخشاں اس تائیں
تے ہے کوئی منتھیں حاجت منگے کراں قبول دعائیں

کتھوں تیک بیان کرے کوئی رحمت فضل الٰہی
دنیا وچہ نہ اوڑک آوے ہک حصہ جتنا آہے

جد سو حصہ لے ور حشر دے رحمت ٹھاٹھاں مارے
تد ابلیس بھی آس کرے دل رحمت چہ پیارے

بیان خوشبوئی بہشت کہ در محشر اہل ایمان را بیاید و کسانیکہ ازان بوئی خوش محروم مانند

پنج سے سالاں پینڈے اُتوں بو جنت دی آوے
کئی فرقے بدکاراں وچوں جنہاں بو نہ آوے

مومن نیک نصیب حشر وچہ کافر مول نہ پاوے
جو بڈھا ہو کرے زناہ جو مائی باپ رنجانے

جو دتی تائیں قتل کری بن حقوں ہاں رنجاوے
جو کوڑوں دعوی نسب کریں آکھے نسل فلانے

جو عیبت اُتے ظلم کرے یا خویشاں خویشی توڑے
جو پیوے خمر یا مرد گئے نہیں نیویں جا چھوڑے

جو کلف کریں چوہیں کیہ کبوتر والاں ہنگ بناوے
جو ظالم گا دم جا یک رکھے ہاں غریب رنجاوے

جو عورت زینت زینت بنا کر ہر تھاں وچہ سدھاوے
مر دبیگانے ویکھن اسنوں ریجھے آپ ریجھاوے

جو بہت باریک پوشاک نوں زنچہ چوں ان دیسیوے
جو دینی علم پڑھے دل نیت دنیا حاصل آوے

ایہہ سبھو فرقے وچہ حشر دے جنت بو نہ پاون
قدر گناہاں جھلیہ سزائیں اوڑک جنت جاون

بیان اعراف کہ نام جایہاست بلند درمیان دوزخ و بہشت

کافر دوزخ سڑن ہمیشہ کدی نجات نہ پاون
تے اہل ایمان ہوون ترے فرقے ہک سلامت جاون

فر بعضے پل تھیں دوزخ ڈگن شامت نال گناہاں
جنت دوزخ سنے موضع نام اعراف ایہا ئی۔

اہل جنت ہو دوزخیاں دا حال اُتھوں دسیا وے
دوزخیاں دا حال جے ویکھن دہشت خوف سکا وے

ایسپر ایہ تسلی دل نوں دوزخ جاسن ناہیں
دوزخیاں ہو جنتیاں دے نال کریسن باتاں

کہسن سلام بہشتیاں نوں ہو دیہن مبارکباداں
جاں دوزخیاں نوں ویکھ پچھانن کہن پکار انہاں نوں

فر جنتیاں نوں کرن اشارت بہت غریب جو آہے
جو انہاں رحمت کدی نہ ہوسی ہو یا حکم انہاں نوں

جنہاں نیکیاں غالب ہوسن جنت جاسن سارے
نیکی بدی برابر جنہاں وچ اعراف کھلوسن

نا اونہاں شرک نہ کفر کمایا نا نیکی بر یائی
تے جنہاں ہوش نہ عقل نہ آہا مستانے دیوانے

بعض روایت اندر فرقے ہور ترے بھی آئے
یا نال کفاراں جنگ کری کو ماپیو یا چھ رضائیں

ماپیو وچ خرابی چھوڑے موئے انہاں ترسانے
تے بعضے وچ اعراف کھلوسن سنوں بیان تنہاں

نا اوتھے نعمت جنت کائی نا دوزخ بریائی
پنجاہ ہزار ورہیاں دا او دن اوتھے انہاں نبھاوے

جنتیاں ول ویکھن ترسن صبر آرام نہ آوے
پک امید جو جنت جاسن اوڑک جداں کداہیں

دو ہاں فرقیاں او پچھانن ہر یک دات صفاتاں
دوزخیاں نوں طعنے مارن کفر نفاق فساداں

جو لشکر مال ہنکار نہ کیتا ہرگز نفع تساں نوں
اوہ ویکھو تسیں حق جنہاں دے قسماں کر دسا ہے

وچ بہشتیں نعمت لٹو نہ غم خوف تساں نوں
تے جنہاں بد یاں غالب ہوسن دوزخ جان وچارے

تے جنہاں خبر نہ پہنچی نبیاں اوہ بھی اوتھے ہوسن
وانگ حیواناں کھاون پیون شہوت عمر ونجائی

باطل حق نہ کجھ پچھاتا ہوسن اوس مکانے
ہک ماپیاں تائیں غصے کر کے علم پڑھن جو جائے

یا حج ونجے کرنج انہاں نوں گھیر موت او دائیں
ایہ ترے وچ اعراف کھلوسن جنت وچ نہ جاندے

برکت علم تے حج شہادت زخو چہ نہ سڑسن — ماپیاں ہاجہ صفاؤں ہرگز جنت وچہ نہ وڑسن
جو چھوٹے لڑکے مرن کفاراں وچہ اعراف کھلوسن — فرناں شفاعت ختم نبیاں جنت داخل ہوسن
حضرت عرض کریسی رب برا نہ انہاں کمایا — بریاندی اولادا ہی ایہ مینوں بخش خدایا
عرض قبول خداوند کرسی جنت اندر جاون — خادم اہل ایماناں ہوسن جو غلمان سداون
وچہ اعراف ہمیش نہ رہسی ہرگز فرقہ کوئی — اوڑک جنت داخل ہوسن بدی بخشش ہوئی

بیان کسانیکہ بحد عقل و بلوغ نہ رسیدند یا خبر انبیا بایشان نرسید و ہیچ نفہمیدند

بعضے لوگ جو عاقل بالغ دنیا وچہ نہ ہووے — حق باطل وچہ فرق نہ جاتا ہوشوں اگے موئی
یا ہوش آئی پر خبر نہ ہوئی نبیاں ہور رسولاں — بھی معجز یاندی خبر نہ پائی ہرگز انہاں جھلاں
نہ ڈٹھا نبی نہ سنیاں تا انہاں خبر کہی علماواں — نہ اونہاں حکم الٰہی پہنچے عقل ہو یا دنیاواں
ہک اگ کنارے جا ہک اوتھے جمع کری رب ساری — اگھے میں ہاں رب تساڈا سبھے آکھن آوے
توہیں خالق رازق ساڈا مالک دوہیں جہانی — میں امر کراں تسیں ہک قبولو حکم ہووے رحمانی
سبے کہسن اسیں حاضر آہیں رب سچا فرماوے — جو اس آتش وچہ ہر کوئی آپے ڈگے چھال لگاوے
ہر فرقہ سن حکم الٰہی ذرہ ڈھل نہ لاون — اہل لاٹاں والی آتش اندر چھال نہ لگاون
اوہ آتش ٹھنڈھ آرام سلامت تھیوے باغ بہاری — تے دوجا فرقہ کرن بہانے عذر زبانوں جاری
آکھن یا رب اساں نہ طاقت آتش لاٹاں مارے — دکھ معذور اسانوں کر موں عاجز اسیں بیچارے
رب کہسی اوہ پہلا فرقہ ہے فرمانبرداراں — جے حکم میرا وچہ نیا سندگر دے شکر ہزاراں

میں اس تھیں بہت اسان حکم وچ دنیا بھیجے آہے
جو وحدانیت میری منّوں شرک نہ مول کریا ہے

ایہ انس پوند مول نہ سنگے ڈگے لوں ہجانوں
اوہ حکم سکھا دنیا والے کردے صدق ایمانوں

تے دوجا فرقہ دنیا اندر جیکر حکم سنیدے
ایہ حکم قبول نہ کردے ہرگز کوڑے عذر بنیدے

نفس شیطاں دے ہی تابع ہوندے رسم رسوم بلائیں
لکھ حاجت ہا شہوت آفت دنیا نوں الیا نائیں

انہاں میرا حکم نہ حاضر منیاں لیا کے عذر بہانے
تا دنیا اندر کیونکر منّدے حکم میرا غائبانے

اوہ پہلا فرقہ مخلص بندے جنت جاون سارے
تے دوجا فرقہ بے فرماناں داخل ہون نارے

بیان حساب جنیاں پریاں و حیوانات و کیفیت ثواب جنیاں اہل ایمان

جن پری بھی آدم وانگوں مثل حیواناں ناہیں
بعضے مومن بعضے کافر بے فرمان گناہیں

وچ سورۃ رحمٰن اللہ نے وچ ثواب عذاباں
آدم جن برابر رکھے ساریاں وچ خطاباں

جو کافر جن سو وچ جہنم سڑسن شک نہ کوئی
جو مومن جن ثواب انہاں نوں وچ بہشت اماں ہوئی

بعضے کہن بہشت نہ پوسن مومن خاک ہو جاسن
بعضے کہن ثواب ہمیشہ لذت خوشیاں پاسن

پھر مالک ہل نہ ہوسن جنت دا لیاں جائیں
جو جنت بخشیا خاص اللہ نے حضرت آدم تائیں

اوہ مومن جن سکونت کرسن جنت گرد نواحی
آدم جاون جنت اندر پکڑن نفع مباحی

وانگ رعیت جو رد شاہاں نعمت بچ لیاون
کھاون پیون حوراں ویکھن لذت راحت پاون

بعضے آکھن مالک ہوسن جنت اندر جائیں
آدم وانگوں کھاسن پیسن ناکجھ فرق جزائیں

جو آدم جناں باجھ خلائق جانور ال حیواناں
انہاں ہکدوجے تے ظلم جو کیتا یا کجھ ظلم انساناں

اوہ ہکدوجے تھیں بدلہ لیسن وچ روایت آیا
جو سنگاں والی نے گھوٹی نوں وچ دنیا سنگ لگایا

91

گھونی نوں سنگ ملسن اتنا سنگ والی نوں مارے ۔ یا ڈاہڈی مار یا لسے نوں وچ دنیا سمجھ پیارے
اس لسے نوں قوت ملسی ڈاہڈا رستہ تھیسی ۔ اوہ لسا مار کریسی اتنی ایویں عدل کچیسی
تے جے انسان ناحق بموجب کیتا ظلم حیواناں ۔ تاں اوہ حیوان بھی لیسی بدلہ ظلم کنوں انساناں
جان بدلہ لیکر فارغ ہوسن ڈنگر پنکھی سارے ۔ جنت دوزخ حکم نہ انہاں ہوسن خاک دو باری
جو راہ خدا وچ دنیا کٹھے خاک جنت دی ہوسن ۔ ہو کر خاک مراتب اعلیٰ جنت والے پاسن
جو آدمیاں دے کھاون کارن کٹھے نام خداؤں ۔ اوہ خاک جنت دی وچ ملکر ہوسن ادنیٰ درجہ داؤں
خاک درخت بھی جنت والی خالی نہیں شعوروں ۔ اوہ لذت تھیں محروم نہ ہوسن ملیا قرب حضوروں
رہندی خاک زمین وچ ملکر ہوسن محو تمامی ۔ زمین آسمان بھی ہوسن فانی آدم جن ہامی

بیان فنا شدن آسمان زمین و کیفیت فنا زمین و ختم روز محشر و شروع روز خلود

جد پلصراطوں لنگھسی خلقت کافر گلسن سارے ۔ تے مومن پار صراطوں جا کر ہوسن جمع پیارے
ہک میدان فراخ ہوسی اوتھے کرسن بہت صفائی ۔ حق حقوق جو ہک دوجے دا بخشن ہر اک بھائی
خالی زمین رہی اس ویلے خاکوں میدہ تھیسی ۔ اوہ جنتیاں دے کھانے اندر میدہ خرچ کچیسی
ہک گاؤ مچھی اوتھے حاضر ہوسن لٹکر دوویں بین ۔ جگر کباب مچھی دا کرکے اول قسمت کرسن
فر گوشت سارا گاؤ مچھی دا کرن کباب تمامی ۔ تے میدیوں نال رلا کر کھاتاں جنتیاں انعامی
اوہ خاک زمین ہو خاک حیواناں خرچ ہوسی اس راہی ۔ کجھ چیزاں رہ جاسن باقی جیہڑیاں اللہ چاہے
ہک تنبہ حضرت اسمٰعیل ڈاچی صالح والی ۔ سگ اصحاب کہف دا تریجا جنت جاسن عالی

کعبہ تے کوہ طور بھی پھر مسجد اقصیٰ والا — بھی روضے منبر حضرت دے سنہ ٹکڑا زمیں کمالا
بھی تھماں مسجد نبوی جس تے حضرت تکیہ کردے — صورت خوب جنت وچ دائم ہوسی کارن ہردے
جاں روز حشر دا پورا ہوسی سال پنجاہ ہزاراں — تا روز خلود دوام شروع نا تیس عدد شماراں
اس لکھ کروڑیں پدمیں نیلیں مول شمار نکوئی — جنتیاں نوں نعمت ہر دم دوں سوائی ہوئی
تے دوزخیاں نوں دکھ عذاباں ہر دم دون سوایا — وچ قرآن حدیثاں اوویں ہرگز شک نہ آیا

مناجات درجناب رب البریات

اساں فضل تیرے دی آس الٰہی عملاں آس نکائی — خالص عمل نہ جیتے آوے ہوش حدوں کی آئی
دینے کے رات گناہاں اندر ساری عمر وہانی — ہو کسی تے عمل ہوسی کجھ منیوں آس ربانی
توں واحد لا شریک الٰہی منیم دلوں زبانوں — تے حق رسول محمدؐ جاتا سچے صدق ایمانوں
ایہ توں ہی فضل کرم تھیں تا ہیں وچ خوبی نا ہیں — بھی تو ہی فضل کرم تھیں اینوں میرے پیاں بناہیں
بخش منیوں ہو ماپیو خویشاں یار آشنا تمامی — بھی امت احمدؐ بھی ہر مومن کل خواص عوامی
دوزخ کنوں امان کریں اس صورت ناہ دکھائیں — بھی ڈھوں گرمی بدبو اسدی تھیں کر کی فضل بچائیں

بیان صفت دوزخ و نام طبقات آن و موجبات درکات آن

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

یارب بخش بھلیائی نیکی سانوں دوہیں جہانی — تے رکھ پناہ عذاب آتش تھیں بخشیں امن امانی
ہک دن پاس نبی دے آیا جبرائیل فرشتہ — رنگ تغیر خوفوں ہویا پچھیا نبی فرشتہ
آکھیس حضرت دیکھ آیا ہاں دوزخ قہر الٰہی — خوفوں رنگ ہویا متغیر اسدی ویکھ تباہی

حضرت آکھیا دس حقیقت سیانوں اسدی ساری
سال ہزار فرشتیاں تایا قوت ساری لائی۔
وت فر سال ہزار تپایا سرخ ہویا رنگ لالی
دوزخ وچہ نہ جانن ہرگز دھندوکار ہنیرا
اوڑک دوزخ شکوہ کیتا وچہ درگاہ الٰہی
حکم ہویا لے یکدم ٹھنڈا یکدم گرمی والا
جے چمکیت ہی ڈے جتنا رستہ دوزخول کھلیجاوے
جو مالک غضبانا دوزخ اندر ہک تکہ دکھاوے
دوزخ ویکھ فرشتے روندے اٹھیں پہر سکانے
دوزخ طبقے ست الٰہی رب تہیں منگ بنائیں
اُتے اُپر ڈھکن اوہی خلق کہن جس تائیں۔
عاصی امت احمد اس وچہ کرسن کجھ وسیرا
بھی مشرک جنہاں نال شرک دے نیکی کجھ رلائی
اوہ ڈونگھا بہت عمیق اوہ ہا جے کجھ وچہ سٹیوے
اس دے تھلے ہک گوشہ وچہ دوجہیا دروازہ
پہلے طبقیوں گرم زیادہ سخت عذاب جو سارے
ڈونگھا پہلے کنوں زیادہ اوڑک انت نہ آوے

آکھیس حضرت ہیاوہ جگہ رہدی غضب قہاری
تا اس آتش غضب قہر دی رنگ سفیدی آئی
وت فر سال ہزار تپایا آتش ہوئی کالی
دینہہ تے رات بلے نت آتش ہر دم گرم وہیرا
یا رب آتش میری کیتا میرا حال تباہی
گرموں ہاڑ ہویا وچہ دنیا سڑوں تھیا سیالا
خلق مر سب گرمی کولوں فر ٹھل نہ لاوے
مشکل پری ہیدا اسدی تھیں سب خلقت مرجاوے
جان آدم ہویا فرشتیاں آکھیا اللہ سیں بچاوے
پہلے طبقے نام جہنم رب دے کھاوے تاہیں۔
بھی پلصراط اوسی تے رہن لنگھن لوگ اتھائیں
فرناں شفاعت فضل الٰہی جنت کرسن ڈیرا
جویں نبی نوں رہی کیتی یا اس کیتی بہت سخائی
سے برسانڈے چلیا جاوے اوڑک تاہ لبہیوے
اوہو دوجا طبقہ نام لظی اس آتش سخت آوازہ
مشرک عرب اسی وچہ ہوسن بھی کفار نصارے
تھلے اسدے ہے دروازہ حطمہ سخت ڈراوے

ایہ تریجا طبقہ دوجے کولوں سخت عذاب زیادہ
تھلے اس دے ہے دروازہ نام سعیر ایہا ئی
بھی مشرک سارے اسوچہ رہسن آتش قہر الٰہی
اسوچہ رہسن گبر ہمیشہ آتش پوجن والے
تھلے اسدے ہے دروازہ نام جحیم سداوے
اسدے تھلے وچہ دروازہ ستویں طبقے ایہی
اسوچہ رہن ہمیش منافق سخت عذاب الیماں
جن اللسان پائیسن آتش ہوبہاراں تائیں
دوزخ کہسی ہو جی ہے کجھ قدم ہمیشہ الٰہی
اُتی ملک موکل اہن دوزخ اُوپر بہائی ،،
ایہ اُتی سب سردار اہن تے تابعدار ہزاراں
ہر دم قوت بدن زیادہ وڈی قدا و نہانے
رحمت لاں انہاندیاں اندر خالق مول نہ پائی
اوہ بےفرمانی کرن نہ ہرگز جو کجھ رب فرماوے
جتنی خلقت دوزخ اندر بعض روایت کرے
ویل الٰہی ہک دوزخ اندر جنگل قہر الٰہی
اس وچہ ہوسن بےفرمان جو ترک نماز کریندے

جو منکر نبیاں ہے یہوداں کارن ہویا آمادہ
جو مال یتیماں کھاون ظلموں اونہاں جاہگ آئی
تھلے اسدے سقر ایہائی سخت عذاب تباہی
ہک دوجے تھیں ڈونگھا ہر ہر سخت عذاب نرالے
جو کسی پیغمبر دین نہ منّے جاہک اس وچہ پاوے
ہاویہ نام ایہائی اسدا آتش سخت اجیہی
توں رکھ پناہ اسانوں اِتھوں رب رحیم کریماں
رب فرمیسی دوزخ توں تھیں بھر لوں یا ناہیں
رہسی وچہ کجھ بس آتش ایہا خواہش آہی
جو سنبھانو چہ سردار ایہی تس مالک نام ایہائی
رب بہشت دوزخ تھیں پیدا کیتے سال ہزاراں
ہک موڈھے تھیں دوجے تائیں پینڈے سے برساندے
صورت بری طبیعت کڑی مہر نہ دل وچہ آئی
اوہ ذرہ فرق نہ ہرگز کرے حکم جہر چہ آوے
انگلیاں ہین انگشتاں مالک پکڑن کارن ہر دے
لو ماں گورن عذابیاں اس وچہ سٹن لوک تباہی
جو قول اللہ دے سچ نہ جانن مال زکوٰۃ نہ دیندے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَیْلٌ لِّلْمُطَفِّفِیْنَ الَّذِیْنَ اِذَا اکْتَالُوْا عَلَی النَّاسِ یَسْتَوْفُوْنَ ۝ وَاِذَا کَالُوْهُمْ اَوْ وَّزَنُوْهُمْ یُخْسِرُوْنَ ۝ اَلَا یَظُنُّ اُولٰٓئِکَ اَنَّهُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ لِیَوْمٍ عَظِیْمٍ یَوْمَ یَقُوْمُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعٰلَمِیْنَ ۝ سورۃ التطفیف س ۳۰ ر ۲

جو وہ گھٹ تولن سودے اندر دیندے گھٹ تولیندے ۔ لیندے پورا یا وہ تولن اندر ویل جلیندے

جو لوگ وہ گلے منہ تے ہور تے پچھے ہاں کھوالاون ۔ بھی خلنجواراں نوں ملک الٰہی اندر ویل وگاون

دو نگھاویل ایہا ای ایڈا اپھر دلے کوئی ۔ چالی سال ہتھاں جاوے تھلے پہنچے سوئی

پون لہو زرد آب جو گسی جباں کنوں کفاراں ۔ تتا سخت نہایت گندہ چلسن ندیاں نہراں

ہکدا نام غساق ایہا ای ہک غسلین سدا وے ۔ ہک آشام تے غی ہکیدا اللہ نام تا وے

جے ہک پیالہ اس پانی تہیں دنیا پر آوے ۔ سب خلقت بدبو اسدی ہوگرمی تھیں مرجاوے

ہو بہت تلاونے چشمے کھوہے دوزخ اندر ٹوے ۔ جُبّ الحزن ہی نام ہکی دا یعنی کھوہ اندر ہے

ہک طینۃ الخبال ایہی ہور نام حمیم ایہا ای ۔ آتش تھیں وہ پانی تتا جبر حد نہیں آئی

جاں ہو تھاں ہاں لیاون انہوں کافر رہے سارے ۔ سڑ ول ہوٹھ سبھ ڈھوں دسن وانگ پہاڑے

او تلا ہوٹھ لوے کچ آہیں تلواں دہنی سینہ ۔ تُسج زبان کرسی تنگ منہ نوں دسے بہت کمینہ

سگھوں ہیٹھ جاں ڈنجے پانی آندر اوجہ جلاوے ۔ اوجھ آندر کر ٹکڑے ٹکڑے مخرج کنوں چلاوے

ہک عذاب بائیں سر پر کافرے اوہ پانی ۔ گل کر آندر اوجھ جوڑوں نکلے مخرج تہانی

ہو زمہریر ایہی ہک جا ہک سڑی حد لگائی ۔ برفوں وہ ایہی اس سڑی سخت عذاب ایہا ای

ہک دوزخ وچہ پہاڑ ایہی اوہ نام صعود سداوے ۔ ستر سال چڑھے کوئی کافر تا اس اُپر جاوے

کفاراں نوں مار فرشتے اُپر اس چڑھاون
پھیر چڑھاون پھیر لوڑھاون ایہو حال وہاوو

پھر وتھوں دِہک لوڑھاون نیچے پہڑ دڑھڑے آون
اوہ تتا سخت جو ہتھ دھرے کوئی رہیدا نہی گلجاوے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى سَرَابِيْلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَّتَغْشٰى وُجُوْهَهُمُ النَّارُ ؕ سورہ ابراہیم س ۱۳ پ ۴

دوجہ دوزخ دی پوشاک جو اُسنتھیں تنگ بھلاوڑی
گندھک رال ملالے

تے جیون تھیں لکھ واری بہتر مرنا وکھ خواری
بھڑکے اگ نہ بجھے کداہیں جتہ سارے گالے

فرش فروش وی آتش دی آتش چھت دیوار ال
جے ہک بہاراں اتے رکھن گالے ترت پہاڑاں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا اَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّوْمِ ؕ اِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِيْنَ ؕ
اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِيْٓ اَصْلِ الْجَحِيْمِ ؕ طَلْعُهَا كَاَنَّهٗ رُءُوْسُ الشَّيٰطِيْنِ ؕ فَاِنَّهُمْ
لَاٰكِلُوْنَ مِنْهَا فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا الْبُطُوْنَ ؕ ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيْمٍ ؕ
ثُمَّ اِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَاِلَى الْجَحِيْمِ ؕ اِنَّهُمْ اَلْفَوْا اٰبَآءَهُمْ ضَآلِّيْنَ ؕ
فَهُمْ عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ يُهْرَعُوْنَ ؕ سورہ والصافات س ۲۳ پ ۲

دوزخ اندر کھانا تھوہر ہور ضریع ایہا ہی
اوہ تھوہر اصل جحیم اندر رب قدرت نال اُگائی
اوہ کوڑی سخت زہر تھیں جو تن اندر پوویائیں
بھکھے مردے کھاسن اسنوں بھرسن پیٹ ہنجارو

پیٹ اندر جس کھاویں اندر ہر گز رہے نہ کائی
اس دیوا اندر انگوں جوشے جیوں قراں نوں آئی
سینہ دریا خراب ہووسن اوہ کھانا کافر تائیں
وندریاں لباں جھڑ پوسن آندر اوجھ وساروں

قَالَ اللّٰهُ اِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّوْمِ ؕ طَعَامُ الْاَثِيْمِ ؕ كَالْمُهْلِ يَغْلِيْ فِي الْبُطُوْنِ ؕ كَغَلْيِ
الْحَمِيْمِ ؕ خُذُوْهُ فَاعْتِلُوْهُ اِلٰى سَوَآءِ الْجَحِيْمِ ؕ ثُمَّ صُبُّوْا فَوْقَ رَاْسِهٖ

مِنْ عَذَابِ الْجَحِيْمِ ذُقْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْكَرِيْمُ سورۃ حم الدخان س ۲۵ پ

اوہ ترلے گالے وانگ تیل چہ کرسی جوش قہر دا — اتوں پانی آتش جیہا پین سخت زہر دا

جو کوڑا اگھاہ ضریع سداوے سخت کنڈے ہو خاردل — آتش تھیں وہ گرم زیادہ گندا ہے مُرداردل

کوڑا ایلوے کولوں زیادہ بھکھے مردے کھاسن — حلقوں ہیٹھ نہ لنگھے پھلنے پانی اُنہاں لاسن

پانی منگسن کوہیں لیے اوہ ملک لیاون پانی — آتش سڑدا پین سبھ کجھ دیہہ مخرج تھائیں

کفر شرک جو دنیا کردے ہو شراب جو پیندے — ایہ عذاب قیامت اُنہاں وچ لِکھی حدیث سعید دے

ہک مَغی مقام غضب دا ہی اوتھے رہسن بیجازی — ہو زنا لواطت کرن تو بہ رہسن اسے وچہ پازی

جو پین شراب حرام جو کھاون دیون کوڑ گواہی — ہو عاق بھی اسے وچہ پوسن سبب کرن ترک تباہی

جو ربدے قول نہ سچے جانن کرن نہ فکر حساباں — پین حمیم غساق شراباں رہسن وچہ عذاباں

سپ اٹھوئیں بہت بلائیں دوزخ وچہ خواری — بعضے گردن اُٹھاں جیڈی بعضے جوین پہاڑی

ڈنگ اٹھوئیں بعضے ایڈا دکھ کجھ رمتالاں — زہری سخت جو درد ہکی وچہ اکھی چالی سالاں

بعض لقاراں جیہی وڈے وانگوں احد پہاڑے — چمڑہ موٹا ترے منزل تک آتش پلو وچہ ساڑے

ظاہر باطن پلوچہ ساڑے تھیوے جیوں انگیارے — پلوچہ سڑ بل ہوون انگیاری پلوچہ مڑ فیر سارے

ایہو حال ہمیشہ گذرے کدی نہ کمی عذاباں — ستر ہزاراں واری بدلے ہک دینہ رات حساباں

جو مشرک سچ قرآن متن مشرکوں زنجیر آون — دیروں گھت زنجیر اوہناں توں منہ تھیں باہر لیاون

ستر گزاں زنجیر ہوسی اوہ ہر گز بہت درازی — جے ہک کڑی پہاڑاں رکھن گل کر سون پازی

ہو کنڈے بہت زہر دے مارے تیز جویں تلواراں — بھی گُتے شیر درندے گدڑ دوزخ وچہ ہزاراں

کٹ کٹ ماس انہاندا کھاسن تس داؤ نہ کائی   منگی موت نہ ملسی ہرگز سخت ہوئی رسوائی

بیان سوال کردن کافراں ملائک زبانیہ را و مالک را وعرض کردن ایشان بدرگاہ پروردگار عز و جل

قَالَ اللهُ تَعَالیٰ وَقَالَ الَّذِيْنَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوْا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ قَالُوْآ اَوَلَمْ تَكُ تَاْتِيْكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ قَالُوْا بَلٰى قَالُوْا فَادْعُوْا وَمَا دُعٰٓؤُا الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ۝ سورہ حم مومن س ۲۴ پ ۳

کافر وچ عذاباں مرسن وسن سال ہزاراں   عاجز ہو کر ملکاں تائیں کرسن عرض پکاراں

جو کر دعا خداوند سانوں ہکدن کرے آسانی   ہکدن کر تخفیف عذابوں فضل کرے رحمانی

کہن فرشتے نبی تساں نوں نیا وچ نہ آئے   انہاں کفر شرک تہیں منع نہ کیتا خوف عذاب سنائے

قَالَ اللهُ تَعَالیٰ كُلَّمَآ اُلْقِيَ فِيْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَذِيْرٌ ۝ قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَآءَنَا نَذِيْرٌ ۵ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللهُ مِنْ شَيْءٍ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ كَبِيْرٍ ۝ وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِيْٓ اَصْحٰبِ السَّعِيْرِ ۝ فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْۢبِهِمْ فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِيْرِ ۝ سورہ ملک س ۲۹ پ ۱

کافر کہسن نبی آئے نے تہروں بہت ڈرایا   پر شامت نفسوں اساں نہ منیاں جو کجھ انہاں سنایا

اساں کیہا کجھ رب نہ بھیجا تساں طوفان بنایا   دلوں بنا کر مسئلے کوڑے ریدے فتوے لایا

تسیں آپ وڈے گمراہی اندر لائق سخت سزائیں   بہ اقرار کفر دا کرسن بد اعمال ادائیں

جے اوتھے بات رسولاں سنکر سمجھ قبول کریندے   چنگے بخت اساڈے ہندے دوزخ اچ نہ پوندے

99

کہن ملک نفع تساں ہن ہے سو کرو پکاراں ۔ ہرگز مطلق سو نفع نہ کرسی مول دعا گفتاراں

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادَوْا یٰمٰلِکُ لِیَقْضِ عَلَیْنَا رَبُّکَ قَالَ اِنَّکُمْ مّٰکِثُوْنَ ۝ سورہ حم زخرف پ

فرما امید انہاں تھیں ہو کر ہن مالک تائیں ۔ آکھ رب موت اسانوں دیوے دسن وچ وریلائیں

سال ہزار پکارن کوکن کجھ جواب نہ آوے ۔ اوڑک کہسی مول نہ مرسو ایہا حال وہاوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی قَالُوْا رَبَّنَآ اَمَتَّنَا اثْنَتَیْنِ وَاَحْیَیْتَنَا اثْنَتَیْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوْبِنَا فَهَلْ اِلٰی خُرُوْجٍ مِّنْ سَبِیْلٍ ۝ ذٰلِکُمْ بِاَنَّهٗۤ اِذَا دُعِیَ اللّٰہُ وَحْدَهٗ کَفَرْتُمْ وَاِنْ یُّشْرَکْ بِهٖ تُؤْمِنُوْا ط فَالْحُکْمُ لِلّٰہِ الْعَلِیِّ الْکَبِیْرِ ۝ سورہ مومن س ۲۴ پ ۲

فر ہنجارین وچ دوزخ کرسن رب اگے فریاداں ۔ اول ہن اقرار کیتا اسان رب کفر فساداں

ہے کوئی راہ جو نکل اتھوں پائیے کویں رہائی ۔ رب فرسی نت اتھائیں لیسو عوض کمائی

دنیا وچہ جد ہک اللہ نتیں کردے لوک دعائیں ۔ شرکوں توبہ تساں نہ کیتی رکھیاں کفر ادائیں

جد شرک غیر پکارن پوجن تسیں امنا کردے ۔ ہن دوزخ وچ ہمیشہ رہسو بدلے اس کفر دے

فر دوجی وار ہن کہسی یا رب جو کیتا سو پایا ۔ جو تیرے وعدے سنے آہے سب سچ دسایا

اسیں اگلے ودیاں تھیں لگ ساؤں انہاں بھلایا ۔ ہن تیرے حکم امنا کرئے دنیا بھیج خدایا

رب کہسی تسیں دنیا اندر نبیاں تائیں کہندے ۔ جو سانوں رب ہن قبول اتھائیں جتھی اگلے رہندے

اگلے مشرک نال تساڈے دوزخ اندر سارے ۔ ہن انہاں ساتھ کیوں چھٹوں چاہو ہانو اوہ پلار

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی رَبَّنَآ اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوْقِنُوْنَ ۝ اِلٰی قَوْلِهٖ تَعَالٰی فَذُوْقُوْا بِمَا نَسِیْتُمْ لِقَآءَ یَوْمِکُمْ هٰذَا اِنَّا نَسِیْنٰکُمْ

فرقہ یجی ماری کہسن جو اسیں بھلے یار خدایا	بھل اساڈی بخش الٰہی بھلیاں بخش خدایا
ہن دنیا وچہ بھیج اسانوں کریئے نیک کمائی	اساں جنتر نشر الٰہیں ڈٹھا ٹھیک یقین صفائی
تیں وچہ عذاب ہمیشہ رہسو ایہناں فرماوے	جیہڑا پڑھ کرا یہ دن تساں بھلایا اویں تسیں بھلائے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَهُمْ يَصْطَرِخُوْنَ فِيْهَا رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِیْ كُنَّا نَعْمَلُ ؕ اَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَّا يَتَذَكَّرُ فِيْهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ النَّذِيْرُ ؕ فَذُوْقُوْا فَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ نَّصِيْرٍ ؕ سورہ فاطر س ۲۲ پ ۲

فرقہ جھی واریں کہسن یارب کر فریاد پکاراں	دوزخ چوں کڈھ اسانوں دنیا بھیج پکواراں
نیک اعمال کمائیے جیونکر لائق تدھ رضائیں	مندے عمل جو اگے کیتے ہرگز کریئے نائیں
رب کہسی ہیں عمر تسانوں دنیا وچہ ودھائی	جیکر تسیں نصیحت سُنے ہُن اوہ بانت وہائی
بھیجے نبی تسانوں اپنے دوزخ خوف کسنائے	چکھو ہُنڑ عذاب اتھائیں جیونکر ظلم کمائے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی قَالُوْا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّيْنَ ۝ رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا مِنْهَا فَاِنْ عُدْنَا فَاِنَّا ظٰلِمُوْنَ ۝ قَالَ اخْسَئُوْا فِيْهَا وَلَا تُكَلِّمُوْنِ ۝ اِنَّهٗ كَانَ فَرِيْقٌ مِّنْ عِبَادِیْ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اٰمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَاَنْتَ خَيْرُ الرّٰحِمِيْنَ ۝ فَاتَّخَذْتُمُوْهُمْ سِخْرِيًّا حَتّٰۤى اَنْسَوْكُمْ ذِكْرِیْ وَكُنْتُمْ مِّنْهُمْ تَضْحَكُوْنَ ۝ اِنِّیْ جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوْۤا اَنَّهُمْ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ ۝

سورہ مومنون س ۱۸ پ ۲

پنجویں وار پکارن کافر کر اقرار گناہاں	غالب اساں ہوئی بدبختی قوم رلے گمراہاں

یارب کڈھ اسانوں اتھوں فیر نہ برا کرائیں — جے فیر برا کرائیں انویں ظالم وڈے ہوائیں

سال ہزار کرن فریاداں اوڑک جھڑکی آوے — دور ہووو چپ ہو کر سڑ ہو بولیا تساں نہ بھاوے

فر انہاں امید نہ ہوسی ہرگز ہوون سخت نراسے — رب کہسی ہک فرقہ آہے بندے میرے خاصے

جو کہندے آہے بار خدایا اسیں ایمان لیائے — بخش گناہ اساں کر رحمت رحم تیرا وڈا آہے

تسیں انہاں نوں ٹھٹھے کردے میرا ذکر بھلایا — تسیں انہاں نوں ہسدے آہے ہن انہاں مل پایا

اج انہاں نوں جنت ملیا بدلے اس صبر دے — سبھ مراداں حاصل ہویاں عیش بہشتیں کردے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی قٰلَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِی الْاَرْضِ عَدَدَ سِنِیْنَ ۝ قَالُوْا لَبِثْنَا یَوْمًا اَوْ بَعْضَ یَوْمٍ فَسْـَٔلِ الْعَآدِّیْنَ ۝ قٰلَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِیْلًا لَّوْ اَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝ اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا خَلَقْنٰكُمْ عَبَثًا وَّ اَنَّكُمْ اِلَیْنَا لَا تُرْجَعُوْنَ الخ سورہ مومنون پس ۱۸ پ ۲ -

رب کہسی تساں دنیا اندر کچرک عمراں پائی — کہن ہک دینہ یا کم دینہ تھیں اندک مدت آہی

ساتوں یاد نہیں کجھ پچھو جنہاں گنتی آوے — رب کہسی ہیں سبھ کجھ معلم مینوں کون بتاوے

مدت عمر نہایت اندک دنیا وچ تساں آہی — ایہہ پر تساں اندک جانی خوشی تھائیں چاہی

دوزخ وچ نہ عمر نہایت اوڑک انت نہ کوئی — اسدی نسبت ساری دنیا اندک مدت ہوئی

سمجھے تسیں جو اساں ہے ہو بازی نال اپائے — روز قیامت حاضر ہوون وچ ظن نہ لیائے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی وَبَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِیْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِیْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ

شَیْئٍ ط قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَیْنٰكُمْ سَوَآءٌ عَلَیْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِیْصٍ ۝ سورہ ابراہیم س ۱۳ پ

فر آپس وچ کریسن جھگڑا تابعدار جو سارے ۔ متبوعاں سرداراں گوڑاں طعنے کرن وچارے
جو اسیں تساڈے پچھے لگے لوڑ سمجھ سیانے ۔ ہن کجھ حیلہ کرو ہٹاؤ قہر عذاب ربانے
اوہ کہسن اسیں آپ جو بھلے کیہا دسن اسانوں ۔ جے رب ہدایت سانوں کردا کردے اسیں تساں توں
ہن اسیں تسیں سب دوزخ اندر لسن جانکاہی ۔ جزع فزع یا صبر کراہیں نفع نہ ہرگز راہی

بیان نزاع اہل دوزخ با شیطان و گفتگوئے الشان در دوزخ

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَقَالَ الشَّیْطٰنُ لَمَّا قُضِیَ الْاَمْرُ اِنَّ اللّٰهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ فَاَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِیَ عَلَیْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ اِلَّآ اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِیْ فَلَا تَلُوْمُوْنِیْ وَلُوْمُوْٓا اَنْفُسَكُمْ مَآ اَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُصْرِخِیَّ اِنِّیْ كَفَرْتُ بِمَآ اَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ قَبْلُ ط اِنَّ الظّٰلِمِیْنَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِیْمٌ ط

جمع ہوسن وچ دوزخ کافر انہاں شیطان بولاوے ۔ ہک اُچے تے آتش والے چڑھ کر سد سناوے
کافر سارے اس دل آون لوچ ظلن بھلیائی ۔ جو ہے سر دار اساڈا کر سی کجھ تدبیر رہائی
کہسن لوگ دنیا اندر سانوں تدھ بھلایا ۔ ہن کجھ حیلہ دس خلاصی سختی گھیرا پایا
کہے ابلیس جو اللہ کیتے وعدے سچ تمامی ۔ ونے بھیج قرآن کتاباں کل بیان احکامی
نبی رسول تساں نوں بھیجے جنت راہ دکھایا ۔ تے ہی شیطان تساڈا دشمن ظاہر آکھ سنایا

پیش خط نہ چٹھی گھلی نہ پیغمبر کوئی
نا کسے باہوں پکڑ میں کیہا کر توں ایہ برائی
میں وسواس دلاں وچ پایا [illegible] دتی آ بد راہی
پیو دادے دی رسم نہ چھوڑو سڑ دنیاں نال نباہو
حال قیامت کسے ڈٹھا نا کوئی اوتھوں آیا
تساں رسول قرآن نہ منیا صدق یقین نہ کیتا
ہن مینوں نہ کجھ کرو ملامت کرہو اپنے تائیں
ناں میں قوت تساں چھوڑاون وچ نہ آس رکھو
جدا ایہہ سنن جواب شیطانوں تد ایہہ سب کفاراں
تابعدار کریسن لعنت گرداں تے سرداراں
پر اس جھگڑیوں نفع نہ کوئی نا کجھ راہ خلاصی
دوزخ قہر خدایاں کولوں منگو مت پناہاں
جو ایتھے خوف خدا دیوں رووے اتھے خوف نہ کوئی
یعنے دنیا وچ جو ڈرسے اوتھے ڈرسن ناہیں
رووں انہاں نہایت ناہیں اکھیں نیر سکاون
گلہیں لہو ن شگاف اس نہریں جیونکر قلعاں کھایاں
فر انہاں ندیاں وچوں پیسن کافر تریہہ برلائے

نا کسے اوپر غلبہ کیتا گل بھی کدی نہ ہوئی
نا کسے نیکی کردیاں ہٹکیا ظاہر بات سنائی
جو دار تساں تھیں نہ ہو سکے مشکل حکم الٰہی
جو کجھ حال انہاں دا [illegible] تسیں بھی او سوچا ہو
عالم مسلے لون بناون جا وسواس [illegible]
تے میں دشمن دیاں وسوں اونجی [illegible] اندر لیتا
میں کبھی بھلا تسیں بھی بھلے دہو سب سزائیں
نا تساں نہ ور چھوڑاون مینوں جو کیتا سو چکھو
ہکدوجے نوں کرن ملامت منت طعن ہزاراں
ہکدوجے دی ذمی لاون بد راہی [illegible] ان
ہر ہکنائیں ملک لیجاون جو اس جا ہک جامی
ہتھ تھوڑا روو ہتا توبہ کرد گنہاں
نا دو خوف نہ امن وو یاری خبر حدیثوں ہوئی
تے جیہڑے دنیا وچ ڈردے اتھے سرسن بھاہیں
سکے نیر تے لہو وون توں ندی وہاون
لہو رلمل ندیاں چلن وچ حدیثاں آیاں
جے ہک پیالہ دنیا آوے گندوں جگ مر جاوے

جے ہک پیالہ پانی آکھیں وچ دریا ملاوے
دوزخیاں نوں کہن فرشتے ہن کیا رووو بھائی
ہن جو داہر کری تساڈی سدّ دوست کوئی
لے لے نام پکارن لگسن خویشاں تے اشناواں
بعضے دھی پتراں نوں سدن کر کر گریہ زاری
جالی برس پکارن کو کن اونہاں خبر نکائی
جو یارب ساڈے خویش پیارے آہی شخص فلانے
اوہ جنتے ہیں بلا اسانوں حکم الٰہی آوے
ہک دروازہ جا فلانی وچ تماشہ کرہو
ویکھن حال خراب اونہاندا گونا گون بلائیں
سنن آواز پچھانن یاراں لوک جو دوزخ والے
گلیں زنجیر جہنم والے وچ ہتھاں ہتھ کڑیاں
جو اسیں تسیں وچ دنیا آہے ہندے ہاٹ ٹکانے
اگوں کہن دوزخ والے رو رو کر کر زاری۔
اوہ گندہ تھیسے قیامت تائیں پیتیا کدی نجاوے
دنیا وچ جے روندے تاہن کیوں ہوندی سوائی
کہن وچ بہشتاں پہنچے دوست آہے سوئی
بعضے بیودادیوں سدن بعضے بھین بھراواں
تسیں جنت پہنچے چھوڑ اسانوں وچ عذاب خواری
ہکدن اہل بہشتاں کرسن رب تھیں سوال عطائی
جنت وچ نہ ادہ دسیون پہنچے رکت ٹکانے
دوزخ وچ اوہن سبھ ہندے ویکھو دل بھاوی
ویکھو حال اونہاندا جا کر جے دل خواہش ہر یو
کے کے نام پکارن ہر ہر خویش اشناواں تائیں
چڑھن پہاڑاں اُپر سارے ویکھن کوہن سنگھالے
ہکد وجیوں گلاں پچھن سیر ہن ہڑیاں جڑیاں
کس گلوں تسیں دوزخ پہنچے جا ہک غضب بانی
جو اساں نمازاں مول نہ پڑھیاں جھلی تد خواری

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ۝ إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ۝ فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ۝ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ۝
مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ ۝ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ۝ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ۝
وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ۝ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ۝ حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ۝
فَمَا تَنفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ۝ سورہ مدثر س ۲۹ پ ۳

نا اساں طعام غریباں دتا نا دار زکوٰۃ نہ کیتی
بات حقانی مول نہ منی باطل وہم ٹکائے
کفر شرک دیا یاراں کولوں تائب مول نہ ہوئے
جو کرن نصیحت دنیا اتے اسیں انہاں تھیں کسدے
تے جنہاں توں اسیں منہ آہے نال گمان بھلائی
کسے اساڈی وات نہ پچھی ہرگز خبر نہ لیتی

ہُن تے اساں لوک نصیحت دیندے دلوچ کدی نہ لیتی
بعث قیامت جزا سزا تھیں سب انکار لیائے
ساری عمر انیویں ہی گذری ایسے حالت موئے
دشمن جانی دلوں بجانوں جہیڑے نیکی دسدے
دلوچ ظن جو مشکل ویلے واہر کرسن کائی
ہن ہی عرض تساڈی اگے جی تساں شفقت کیتی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادٰی اَصْحٰبُ النَّارِ اَصْحٰبَ الْجَنَّۃِ اَنْ اَفِیْضُوْا عَلَیْنَا مِنَ الْمَآءِ اَوْ مِمَّا رَزَقَکُمُ اللّٰہُ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰہَ حَرَّمَھُمَا عَلَی الْکٰفِرِیْنَ ۙ الَّذِیْنَ اتَّخَذُوْا دِیْنَھُمْ لَھْوًا وَّلَعِبًا وَّغَرَّتْھُمُ الْحَیٰوۃُ الدُّنْیَا فَالْیَوْمَ نَنْسٰھُمْ کَمَا نَسُوْا لِقَآءَ یَوْمِھِمْ ھٰذَا وَمَا کَانُوْا بِاٰیٰتِنَا یَجْحَدُوْنَ سورہ اعراف

بھکھ تریہ نے جگر جلایا مدت بہت وہائی
نعمت بہت تساں تے افر ہرگز کمی لکائی
کہن بہشتی منع کیتا اساں دنیا وچ بہتیرا
حکم اللہ دے تساں نہ منے انیویں عمر گذاری
طعام شراب بہشت تساں تے رب حرام ٹھہرایا

ہُن تُوں لعد نہ کھادا اپنا طعام ملیا پانی
پانی طعام اساں کجھ بھیجو شفقت کرہو بھائی
پر تساں نصیحت ہک نہ منی دوزخ کیتا ڈیرا
ہن کی وس کسے نوں آپی جھلی تساں خواری
وس اساڈے کجھ نہیں تساں جو کیتا سو پایا

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَنَادٰٓی اَصْحٰبُ الْجَنَّۃِ اَصْحٰبَ النَّارِ اَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَھَلْ وَجَدْتُّمْ مَّا وَعَدَ رَبُّکُمْ حَقًّا قَالُوْا نَعَمْ فَاَذَّنَ مُؤَذِّنٌۢ بَیْنَھُمْ اَنْ لَّعْنَۃُ اللّٰہِ عَلَی الظّٰلِمِیْنَ ۙ الَّذِیْنَ یَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِیْلِ اللّٰہِ وَیَبْغُوْنَھَا عِوَجًا وَّھُمْ بِالْاٰخِرَۃِ کٰفِرُوْنَ سورہ اعراف پ ۸

فر کہن بہشتی دوزخیاں نوں وعدے اللہ والے — ساڈے حق ہو گئے سچے خبر دیہو تسیں حالے
اوہ تساں بھی وعدے حق پائے ہن یا کجھ فرق دسیا یا — تاں اوہ کہن حق ہوئے سبھ ذرہ فرق نہ پایا
فر کر کے شور شرارت آتش اونہاں چھک لیجاوے — لوک بہشتی ویکھ تماشا ہر کوئی گھر نوں آوے

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی یٰاَیُّھَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰکُمْ مِّنْ ذَکَرٍ وَّ اُنْثٰی وَجَعَلْنٰکُمْ شُعُوْبًا وَّ قَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوْاؕ اِنَّ اَکْرَمَکُمْ عِنْدَ اللّٰہِ اَتْقٰکُمْؕ اِنَّ اللّٰہَ عَلِیْمٌ خَبِیْرٌ ؕ سورہ حجرات ۔ س ۲۶ پ ۴ ۔

حکم الٰہی ہوسی لوکاں ہیں تساں آکھ سنایا — جو میتھوں بہت ڈرے سو فضل وچ قرآن بتایا
ایہ گل تساں قبول نہ کیتی اپنی ہور بنائی — جو قوم فلانی افضل اشرف وڈی بری ٹھہرائی
تساں شرافت نسبوں جاتی چاوڑ تے وڈیائی — نسب غرور دل عمل نہ کیتی میری بات بھلائی
جو میں اکرم آپ بنائی انہاں اکرام کریساں — جے دنیا وچ غریب نمانے ایتھے جنت دیساں
جو دنیا وچ عبادت میری کردے نالے ڈردے — ہن اعلیٰ درجہ وچ بہشتاں عیشاں خوشیاں کردے
تے جنہاں میرا حکم نہ منیاں نسباں شان غروروں — ہن وانگ سگاں درکارے پھردے دوزخ وچ شروروں
جسنوں کمی عذاب نہایت کفار انہیں ہوسی — تس پیراں وچ آتش جتی سختی کولوں روسی
ہانڈیوانگ دماغ جو اسدا جوش کرے آشکارا — دوزخی آکھن الیں جیہا کوئی ہور نہیں سکھیارا
تے اوہ آکھے جو میرے جیہا دکھیا ہور نہ کوئی — جو کافر سخی یا دوست نبیاں اس ایہ حالت ہوئی
یاراں سوال نبی نوں کیتا ابوطالب جد مویا — تیری خدمت شفقت دا کجھ نفع بھی اسنوں ہویا
حضرت آکھیا گٹیاں لگ اس ایہن دکھ سزائیں — نہیں تاں شامت کفری سڑدا سر تا پیراں تائیں

بیان حال عاصیاں از اہل ایمان و ذکر بد اعمال موجبہ درکات دوزخ نعوذ باللہ

ل اللہ تعالیٰ فرمایا اے لوگو بیشک ہم نے تم کو ایک مرد اور ایک عورت سے پیدا کیا اور تمکو ذاتیں اور گوتیں بنایا تا کہ ایک دوسرے کو پہچانو البتہ زیادہ عزت والا تمہارا نزدیک اللہ تعالیٰ کے زیادہ پرہیزگار تمہارا ہے بیشک اللہ تعالیٰ جاننے والا خبر رکھنے والا ہے ۱۲ س

۱۰۷

ل یہ حدیث نعمان بن بشیر کی صحیحین میں مروی ہے در مشکوۃ ۱۲ منہ

ل صحیح بخاری میں ابن عباس رضی سے مروی ہے کہ پیغمبر صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا ہے دوزخیوں میں سے ہلکا عذاب ابوطالب کا ہے اور اس کے پاؤں کی دو جوتیاں پہنی ہوئی ہیں کہ ان کی وجہ سے اس کا دماغ جوش مارتا ہے ۱۲ منہ

اہل ایمان جو دوزخ پین شامت نال گناہیں
بعضیاں گٹیاں تائیں آتش بعضیاں لک تکراں
وضو والے لنگ نہ سڑسن جیہڑے لوک نمازی
جو دوزخ وچہ منافق کافر ہوسن ٹول شریراں
جو عاصی امت نبی محمدؐ دوزخ اندر جاسن
مالک سوا اِل انہانوں کرسی کون تسیں ہو بھائی
کہن اسیں قرآن پڑہیندے دنیا اندر آہے
حضرت علی کہیا جو مومن شرک نہ ہرگز کردے
روز قیامت دوزخ جاسن منہ نہ ہوسن کالے
نہ ہک سنگل وچہ نال شیطانان نال جحیم پیاون
ایہ دُنیا وچہ نمازاں پڑہدے تدے عنایت ہوئی
ہر ہک گناہاں لیسن بدلہ دوزخ وچ سزائیں
بعضے سو سو سال رہسن وچ بعضے سال ہزاراں
جس رب نبی دے حکم تمامی منّے دلوں بجانوں
اس بھاویں لکھ گناہ ہر پایاں دنیا وچہ کمایاں
جس رب رسول نہ سچا جاتا شرکوں باز نہ آیا
جو بدعت شرک ہر پایاں کرکے فر تائب ہو مویا

بعضیاں گرمی اَنگ حماماں ستھیں زیادہ ناہیں
بعضیاں سیناں موڈھیاں تائیں ہِک گل تائیں خبراں
بھی جبینہ شہادت کلمہ والی ایہ بھی ہسی نمازی
منہ کالے بد صورت ہوسن گلو وچہ طوق زنجیراں
منہ کالے نہاں مول نہ ہوسن گلو وچہ طوق نہ پاسن
جو دوزخ وچہ تساڈے جیہی صورت نظر نہ آئی۔
نال گناہاں دوزخ پہنچے کردا رب جو چاہے
بہت گناہاں کرن ہر پایاں توبہ باجھوں مردے
اکھ نہ نیلی گلیں نہ طوق نہ جامے گندر ف والے
نہ دوزخ وچہ ہمیشہ رہسن اوڑک باہر آون۔
تے جیہڑے مول نہ پڑہن نمازاں انہاں حال نہ کوئی
کوئی ساعت گھڑی چار پہر کوئی ہفتہ ماہ چھمائیں
بعضے دنیا سال برابر ست ہزار شماراں
تے کفروں شرکوں آپ بچایا مومن گیا جہانوں
اوہ چھٹ عذابوں جنت جاسی اوڑک خبراں آہاں
اوہ دوزخ وچہ ہمیشہ سڑسی جے لکھ عمل کمایا
سب گناہ اس اللہ بخشے جنت لائق ہویا

۱۰۸

بیان کسانیکہ دیگران را کفر و شرک و بدعت و بدکاری مے آموزند

جو مندا کم سکھاوے لوکاں جادو جوا چوری
چوپٹ نرد زنا لواطت ٹھگی رشوت خوری

یا بدعت یا شرک سکھاوے بھنگ شراب افیوں
یا کائی ہور برائی یا کجھ بد اخلاق ذمیموں

جتنے سبھ شاگرد برائیاں کرسن آخر تائیں
اوہ سبھ شاگرد انہاں برابر استاد سزائیں

بھی اپنے عملے بدلے سڑسی بھی شاگرداں عاماں
ایویں کم جو نیک سکھاوے لے ثواب تماماں

جو کم برے اشراف کرن سلطان امیر وزیراں
یا پیر فقیر یا سید قاضی فاش کرن تقصیراں

انہاں ویکھ غریب مرید تے جاہل کردی سبھ برائی
جے منع کرے کوئی باز نہ آون سند بزرگاں پائی

اوہ وی وچ دوزخ سڑسن پچھوں پچھن سارے
فرمانبردار اونہاں پھٹکاراں طعنے مارنہارے

اسیں ریس تساڈی کرکے ڈبے دل وچ سمجھ چنگیرے
جے مندا ہوندا ایہ کیوں کردی دسن لوگ بھلیرے

جے معلم ہوندا دنیا اندر تسیں بھلے خود راہوں
کیوں اسیں مگر تساڈے لگدی کرن سوال الٰہوں

جو دونا کریں عذاب انہانوں آتش وچ خدایا
بدعت شرک نفاق برے سانوں انہاں سکھایا

حکم ہوسی تساں ہر ہر دونا دکھاں کئی نکائی
کیوں تسیں مگر انہاں دے لگے میری بات بھلائی

جو عالم پاس امیراں مسئلے نال خوشامد کردے
سدھا راہ نہ دسن اونہاں طمع لانو وچ ہردے

کہن اوہ امیر خدایا سانوں انہاں بھلایا
اسیں مندے کم کریندے جہلوں اونہاں ناحق بتایا

اسیں بھاویں کیہا برا کریندے سانوں شاباش دیندے
بھلے برے وچ فرق نہ دسدے برا بھی نیک بنیندے

انہاں تاں خوشامد سانوں دوبیا دوناں انہاں جلائیں
رب فرمیسی سنہاں وی ناں گھٹ کسے سزائیں

تسیں کیوں مگر انہاں دے لگے کم نہ منے میری
جے حکم شرع دے تابع چلدے جنت کردے ڈیرے

بدصحبت دی شامت کولوں قہر الٰہی آوے
حضرت حکم زنانتوں کیتا صدقہ دیہو بھائی
تاں اک عورت نے عرض کیتی کی شامت ہے اساں نوں
ساری عمر جو نال تساڈے کرے کوئی بھلیائی
نعمت اندر شکر نہ کردیاں صبر وچہ بلائیں۔
شخص ہوسی ہک دوزخ دیوچہ روے باہر والے
دوزخی آکھن کون اہیں ایہ سخت ذلیل نمانان
جیہڑا اساں نصیحت کردا آکھن اسنوں ساری
کہسی جو ہیں کیہا تسانوں آپ نہ کیتا مولے
علموں نفع جے عمل کچھو ہی نہیں تاں نفع نکوئی
دینی علم نہ پڑہی جو جاہل ہٹسنے قوت آہی
مرد جو سونے زیور پہنن سونا گرم کریسن۔
بھانڈے چاندی سونے دیوچہ جو کوئی کھاوے پیوے
جو جھوٹھا خواب ہرگز ڈٹھا لوکاں آکھ سناوے
جے چھپ کر گل شخص کسے دی تے جا سند اچوری
جو جانو اندی صورت مورت دنیا وچہ بناون
جے دنیا وچہ زناؤں زانی توبہ کرسن ناہیں

ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں بدصحبت پکڑاوے
میں بہت تسانتوں دوزخ اندر ڈٹھا وچہ رسوائی
حضرت آکھیا گالیاں لعنت عادت بہت تساں نتوں
جے ہکا بات تساڈی موڑ کدہو وسپ چگیائی
مال لوں جے سختی پہنچے صبر تساں ادائیں
فرسی گردجہ گدہا خراسی فرے خراس دوالے
جا کر ویکھن سبہ پچھانن جو ہے شخص فلانان
اسیں گناہیں دوزخ ڈگے نہ کی بنی پیارے
تے جس تہیں منع تسانتوں کیتا اوہ کم آپ تھولے
تے جیہڑے عالم عمل نہ کرسن دوزخ لہسن ڈھوئی
یا قاری نال غرور جو پڑہسن لہسن عذاب تراہی
کر کر لال آتش وچہ سونا داغ انہاں نوں دیسن
فخر ہووے یا عورت اس دا پیٹ انگار بھریوے
دوزخ اندر حکم ہووسی وچہ ان ال گنڈھ لگاوی
قلعی گال پولسین اسنوں کنّا ندیوچہ زوری
دوزخ وچہ تکلیف اٹھاون جان انہاں نوں چہ پاون
الٹے پیر متھے پر جکڑی سٹرسن دوزخ بھاہیں۔

۱۱۰

پون لہو نہاں فرجوں وگسی گند خلایق مارے
سپ اٹھویں زہری ڈنگن زہر جنہاں جگ سارے

جو عالم مسئلہ حق نہ دسن نافع علم چھپاون
آتش دی کڑیالی منہ وچ ملک تنہانوں پاون

جو دنیا وچ دو گلا ہووے منہ تے ہور سناوے
پچھے ہو دو آتش جیباں ملسن اگ جلاوے

جو اڈیاں خشک وضو وچ رکھن ڈیاں آتش ساڑے
جو کرن خلال انگشت وضو وچ چھٹسن اوس دہاڑے

جو جان کراہن دنیا اندر اپنی جان ونجاوے
اچی جاوں ڈگ مرے یا کھوہ وچ چھال لگاوے

اس اوسی طرح عذاب ہمیشہ دوزخ وچ کریسن
وچ ڈونگھے چھپڑ سٹسن گرزن ٹکڑے دیسن

جے مار ہتھیار مرے کوئی آپے اوہ ہتھیار مریسن
جے کھا کر زہر مرے کوئی اوسنوں زہر ہمیش پلیسن

اس مردیاں جیکر دکھ مشقت دنیا ساعت پایا
فرزنت ہمیش عذاب تویں ہی دیکھے دکھ سوایا

غیبت کرے جو مومن دی اوہ گوشت گندہ کھاسی
چیز حرام جو لذت چکھی پوں اس منہ تقیں جاسی

جیسہ جامہ بول آلودہ یا جیہوں غدر جور کھے
اس روے شکموں یا ہر لکن بہت خواری چکھے

جو مال غریباں کھاون ظلموں اوتھے لیسن سزائیں
دوزخ وچ صندوقاں اندر رہسن ظالم تائیں

جو عالم ہو کر عمل نہ کردا بد اعمال کماوے
اس گندی بو اوہی ہوسی خلقت عاجز آوے

جو مردے تے کرون الاہن دوزخ صفاں کھلوسن
کتیا نوانگ آواز ہوسی انہاں منہ کتیاں دے ہوسن

حضرت آکھیا یہ خلقت تہیں سخت عذاب انہاں نوں
جنہاں قتل نبی نوں کیتا یا نبی قتل انہاں نوں

بھی جو جھیڑے گالیاں مینوں وی پون میر اصحاباں
یا ناحق اہل ایماناں گالیں لیسن سخت عذاباں

جو ظالم سخت عذاب کرن وچ دنیا لوکاں تائیں
بھی ظالم بادشاہاں تائیں اوتھے ملسن سخت سزائیں

جو دنیا اندر جانوراں دی صورت لوک بناون
بھی خمر یا نشہ جو پیندے اونہاں طین خبال پیاون

لوک جو وچہ مدینے وسّن ادب تنہاں ندا آیا
جو جھوٹھ طوفان کسے تے جوڑے اسنوں خبر نکائی
جو پانی وددھ رلا کر ویچے حکم الٰہی ہوسی
ہکناں حکم جنت وچہ ہوسی دوزخ پہنچن جد نیڑے
واویلا کردا ہیں روسن ڈاڈھی ترلے لیسن
ایہ چھپا نہ ہوندے جے بن ڈٹھیاں دوزخ ویندی
گھروچہ بہت گناہ بریایاں دنیا وچہ کمایاں
جے نیک اعمال تے ترک بریایاں کردے کارن میر
تنساں لوکاں کارن نیکی کیتی بھی چھوڑی برائی
جو چاوڑ نال پوشاکاں پہنن ہین نہ پاس غریباں
ہوہ چھپیر نال ہین دے دکھ سٹرسن ہرگز بجھسن ناہیں
جو ہمسایاں توں رنج کریندے دیون بہت ایذائیں
حضرت آکھیا تریہہ شخصاں توں رب نہ مول بلاوے
ہک غریب جو کری تکبر چاوڑ تے وڈیائی
جو کوڑی قسم کری وچہ سودے خرچے ویچے کائی
جو خویشاں نال سکاوت توڑی ایہ بھی بری پلیدی
یا حاجت تھیں ودھ پانی جنگل لوک مرن تزہائی

طین خبال اوہ پیسی جیں نے ظلموں انہاں وکھایا
خون برابر اسنوں ہوسی دکھ اتے رسوائی
دوزخ وچہ ہن ودھ جدا کر عاجز ہو کر روسی۔
باغ بہار بہشتاں ویکھن ہیٹھ دوزخ بھیڑے
ویکھاں بہشت جلیبں دوزخ عرض جناب کریسن
حکم ہوسی تسیں ظاہر لوکاں نیکی کم دسیندے
لوکاں کولوں ڈرے تہ میتھیں نہ ڈرے سزائیں پایاں
تا اج عذابوں نچکر کرے جنت اندر ڈیرے
ہین دوزخ اونہاں تھیں بد ایہ منگو ہیں پوواہ نکائی
آتش جامے گندھک رالوں ملسن بخت نصیباں
جو دینی ہاتاں کرسن جیہڑا لیسن سخت سزائیں
اونہاں وی وین ستھ تے پیر سیس سٹرسن دوزخ بھائیں
رحمت نظر نہ ویکھے ہرگز سخت عذاب چکھاوے
ہووا میر جو جھوٹھ بولے ہور بڈھا زانی بھائی
یا چیز لوے کوئی کوڑ قسم کر جو اس حق نہ آئی
جو دنیا کارن لالچ کردے بیعت پیر مریدی
پانی اوہ نہ دیوی ہرگز شخص کوئی مرجائے۔

یا گٹیاں ہیٹھ لنگھا کے وچ اوہناں فرقیاں ٹائیں — رحمت نظر کلام نہ ہوسی سخت عذاب سزائیں

جو حاکم اگے چغلی مارن کرن عذاب غریباں — انہاں آتش سولی ملک چڑھاون اگوں کترن جیباں

جو رشوت لیکر حاکم قاضی جھوٹھی نیاؤں کرنیدے — روز قیامت تیناں سنگھاں اوپر ملک بھنیدے

اوپر انہاں بہا کو چھجن کیونکر نیاؤں کیتوئی — گونا گوں عذاب خواری بدلہ رشوت ہوئی

جو ظاہر جھوٹھ بنا کر آکھے لوک یقین لیاون — دوزخ وچ دو رانچھاں تسدیاں چھریاں نال چراون

سجی طرف چھیرن اس اول کھبی فیر چھیر سنیدے — ایسی طرح عذاب ملائک اسنوں نت کرنیدے

جو پڑھ ہک شخص قرآن بھلا دا اسدن انہاں ہوسی — اُس پتھر وڈا فرشتے سر پر مارن تڑ ودل روسی

اس زخموں سر ٹکڑے ہوسن فیر تھیسو سارا — فیر مارن فر ٹکڑے ہووے اینویں حال گذارا

جو دنیا اندر چوری دا ہڑ کے مال اکٹھے کرسن — پیٹ دو انہاں گنیندے انگوں سب العظیم کھسن

جو سوالی تائیں کڑک ڈراون سوال جھکڑ ہے ہمانان — شامت اسدی ہریں دنا توچہ دوزخ کرن ٹکانان

ترینہہ ٹولا تسوں یہ خلقت تھیسن سخت عذاب اتھاری — اول مشرک شرک جو کردے شرکیں عمر گذاری

دوجا عورت نال گوانڈھی جو کوئی زنا کریسی — ویساں نالے جیہا ہکو زنا گوانڈھن ہیسی -

ترئیجا ٹولا جو دھیاں مارن ندیاں فن کریندے — ایہ وڈے ظالم خونی ہوندے سخت عذاب جھلیندے

ماں پیو باپ جو دین بھلا ہاں ہو جو دیون مارسی — جو دین ہتھیار جو ساقی ہوون بھنان سخت خواری

ایہ ساری رحمت کنوں نراسے متھے نقش لکھایا — رحمت بے نصیب انہاں غضب الٰہی آیا

قَالَ اللّٰہُ تَعَالیٰ وَالَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ مَعَ اللّٰہِ اِلٰھًا اٰخَرَ وَلَا یَقْتُلُوْنَ النَّفْسَ الَّتِیْ حَرَّمَ
اللّٰہُ اِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا یَزْنُوْنَ ۚ وَمَنْ یَّفْعَلْ ذٰلِكَ یَلْقَ اَثَامًا

دوزخ وچہ مکان مقرر نبی جنہاں فرمایا
اول جان پچھان نبی پر تہمت جوڑے کائی
بھی کوڑا دعویٰ کرکے جو کجھ مال بیگانہ لیوے
بھی کوڑی قسم جو کھا کر کوئی مال حرام کماوے
یا پا جیوں علم قرآن معانی دوں کر تفسیر ال
جو لونڈیاں ہو غلاماں تائیں دیون بہت ایذائیں
ہو آپ جو مال زکوٰۃ دیون دیندیاں منع کریندے

میں اوہ بھی آکھ سناواں جیونکر وچ حدیثاں آیا
یعنے جان حدیث بناوے نبی جو نا فرمائی
یا جان کراہن حق کسیدے کوڑ گواہی دیوے
یا اپنے پیو دا دے بن ہور آل کوڑ ول نسب دوی
بھی سونے زیور جو پہنن دوزخ لین جاگیراں
جو مخن چینی دی عادت رکھن دوزخ لین سزائیں
جو بدخوئی تھیں منہ تیوڑی رکھدے دوزخ دیندے

بیان فنا شدن موت و بقا اہل جنت و نار علی الدوام و افسوس حال اہل نار

اہل ایمان جو دوزخ وچوں نکل وسن سارے
سالے اوہ آوازہ سنسن جنت دوزخ والے
تے کافر ہن عذاب ہمیشہ موت کسے ہن ناہیں
فر جنت دوزخ سنہ وچالے ویکھن دنبہ کالا
ایہ کالا دنبہ تسیں پچھانوں سبھے کہن ناہیں
وچہ بعض روایت دنبہ ابلق یعنی ڈبہ ہوسی
فر کرہ سنادی جنتیا تدوں جنت دایم ہوئی
ایسن کر جنتیا تدوں ہوسی فرحت خوشی سوائی

تے کافر دوزخ ہن مقیم اوتھے ہک شخص آواز پکارے
جو نعمت کھان بہشتی دایم خوف نہ موت زوالے
اونہاں سکھ تی دکھ اونہانوں گھٹے نہ مول کداہیں
کرسن ذبح فرشتے اوسنوں کہسی رب تعالیٰ
ملک کہن ایہ موت کتھی ہن مرسو نہیں کداہیں
لوک پچھانن موت اہی تس حضرت یحییٰ کہسی
دوزخیاں نوں دوزخ دایم آس امید نہ کوئی
تے دوزخیانوں واہی حسرت جس دی حد کائی

باقی رہن کفار جو پچھے دوزخ ایتھاں ملے
گھت صندوقاں لوہے والیاں گھتن دوزخ تھلے

اہل نفاق صندوق لوہے تنگ قبر جیوں ہوسن
گھت انہانوں قفل مریسن میخاں مار پروسن

پر دوزخ تہیں تلے لکاؤں اگ تنور سنیوی
اس وچہ رہن منافق ہر دم جب الحزن سدیوی

فر حکم ہوسی دروازے دوزخ مار قفل لگاون
ڈوہے عظیم تساہیتر آنندے اس پر قفل لگاون

جو دوزخیاں نوں چھٹن والا دل وچہ خیال نہ آوے
تے جنتیاں تھوں رہے نہ خطرہ خوف ڈلاں تھیں جاوے

وچہ دوزخ گوناگوں مشقت لگا رنگ بلائیں
ظاہر باطن لوں لوں بھریا درد دکھ ایذائیں

یارو خیال کرو اس حالت جو وچہ دوزخ آئے
ایہو جان نہ چھٹسی موت نہ ہوسی بھائی

صد افسوس جو نازک منہ نوں آتش دوزخ ساڑے
جو دنیا وچہ دھپ نہ سہندا اندر گرم دیہاڑے

صد افسوس جو سر پر پاون آتش تتا پانی
جو دنیا تے سر پیڑ نہ سہند اسکھیں عمر وہانی

صد افسوس جو اکھیں سرمہ خانیوں ہر آیاں
جو دنیا تے ہکوال نہ سہندیاں اُنہاں لاٹاں لایاں

جو کن عجائب باتاں سندے راگ سرود رنگیلے
اُتھ آتش وچوں لاٹاں کڈھے ہی ہی منہ چیلے

جو نک عجائب خوشبو سنگھے نستے گندی واؤں
اُتھ گند انوچہ گندزان ہمیت لاٹاں ہر ہر جاؤں

جو نازک گردن دکھ نہ سہندی دنیا اندر آہی
اُتھ آتش گرم زنجیر لوہے ہی ہی گلو چہ پھاہی

جو نازک بدن گلابوں آہے سخت پوشاکوں ہندے
اُتھ گندیاں سخت پوشاکاں راوں آتش والاں سہندے

جو نازک شکم مخالف کھاناں کھادیاں سول کریندا
اُتھ تھوہر تے غسلین حمیموں ہے کیونکر سہندا

بھی نازک قدم جو جتی باجھوں ٹرن نہ آہے ترانے
اُتھ آتش جتی کیونکر سہندے ہے درد رنجانے

فکر کرو من ذرہ خدا تھیں منگو نت پناہیں
یارب فضل کریں تہیں دوزخ اساں دکھائیں ناہیں

دوزخ کنوں پناہ منگونت حکم نبی فرمایا
اَللّٰهُمَّ أَجِرْنِي مِنَ النَّارِ وچہ صحیح حدیثاں آیا

ایہہ ستّ واری ہر فجری پچھے پڑھنا پیش کلاموں
بھی ستّ واری نت پیشیں سخن تحقیق ہنا پچھے شاموں

جے وچہ اس رات یا اس دینہ اندر پٹھنے والا مردا
اس خلاصی دوزخ کولوں اللہ صاحب کردا

کیہا مجاہد دوزخ گھتس مومن بعض گناہیں
اگ دوزخ دی کرے کنارہ اسنوں ساڑے ناہیں

مالک آٹھسی دوزخ تائیں اس کیوں نہیں جلیندا
کہسی دنیا وچ ایہہ رب تھیں نت پناہ منگیندا

ساڑن اس طاقت مینوں نہیں اگ نہ آوے
تا اس عاصی نوں دوزخ وچوں ہر ملک لیاوے

سورۃ ملک حامیم دخانوں پڑھکر حضرت سوندے
ست حامیموں ست دروازے دوزخ دے بند ہوندے

ہر دروازے عرض کریسی ہر حامیم خدایا
توں اسنوں بخشیں مینوں جس پڑھیا تے ایمان لیایا

بیان دخول اہل ایمان در جنان وعلو شان ایشان

یارب فضل کرم کر سانوں دوزخ کنوں بچائیں
وچہ فردوس قریب نبی دے بخش اسانوں جائیں

کوئی عملاں نال نہ جنت جاوے خود حضرت فرماوے
تے نا کوئی لیکھے نال خلاصی دوزخ کنوں پاوے

محض فضل تھیں جنوں چاہے جنت رب پہچاوے
نیک اعمال تھیوں افضلوں بدیاں بخش مٹاوے

دوزخ تھیں لنگھ مومن کرسن سجدہ شکر الٰہی
نہر حیات جو باہر جنت دہوسن بدن سیاہی

سبہ نقصان بدن اٹھ جاسی نا کوئی انّہا کاناں
ننگا منڈا کوئی نہ ہوسی حسن ہوسی من بھاناں

حوراں تے غلمان لیاون گہنے خوب پوشاکاں
پکڑ براق بہشتی واگاں لیاون تیز چالاکاں

کرکے غسل ہوون جد فارغ لین پوشاک دوالے
زیور گہنے پہن بہشتی اعلیٰ قیمت والے

جھر مل جھر مل گہنے زیور موتی لعل جواہر
تے چڑھ ہو چڑھ مہندی چلے رنگی عقل فکر تھیں باہر

صورت حسن اوڑک کوئی جتنے نور نورانی ۔۔۔ ستر تھان پوشاکاں وچوں چمکے نور ابدانی

چڑھسن مرد براقاں اتے تیزی حد نکائی ۔۔۔ تے مومن تاں سواری کرسن ہودیاں اندر جھائی

زین مہار اسباب نورانی بدن پوشاکاں نوری ۔۔۔ رنگ برنگی حلے نوری نیکاں دی مزدوری

جد تہاں کر پہن پوشاکاں زیور ہو اسوار کھلوسن ۔۔۔ ختم نبیاں چڑھ رفرف تے پیش روانہ ہوسن

سب پیغمبر گرد نبی دے ہوسن صفاں قطاراں ۔۔۔ گرد انہاں دے مومن چلسن ہوکے نال ہزاراں

پیش نقیب نورانی چلسن بولی بہت پیاری ۔۔۔ سر پر ڈار ہزار جناور بولی خوب اڈاری

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَسِیْقَ الَّذِیْنَ اتَّقَوْا رَبَّہُمْ اِلَی الْجَنَّۃِ زُمَرًا ط حَتّٰی اِذَا جَآءُوْہَا وَفُتِحَتْ اَبْوَابُہَا وَقَالَ لَہُمْ خَزَنَتُہَا سَلٰمٌ عَلَیْکُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْہَا خٰلِدِیْنَ ۝ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰہِ الَّذِیْ صَدَقَنَا وَعْدَہٗ وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَبَوَّاُ مِنَ الْجَنَّۃِ حَیْثُ نَشَآءُ فَنِعْمَ اَجْرُ الْعٰمِلِیْنَ ۝ وَتَرَی الْمَلٰٓئِکَۃَ حَآفِّیْنَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ یُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّہِمْ وَقُضِیَ بَیْنَہُمْ بِالْحَقِّ وَقِیْلَ الْحَمْدُ لِلّٰہِ رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ ۝ سورہ زمر س ۲۴ پ ۲

کرسی عرش فرشتے سارے کرن تماشا آون ۔۔۔ خوشیوں حمد پڑھن تسبیحاں شکر الٰہی گاون

وہو نائی ہم انہو ہی ہوسی خوشیوں ہم کھائیں ۔۔۔ خوشیاں نال ہزاراں پہنچن در جنت دے تائیں

کر بسم اللہ در جنت دے کھولے ختم نبیاں ۔۔۔ چٹھیاں خاص ملن رنگاہوں دروا رہی بیاں

سن مضمون انہاں دا اول پڑھ بسم اللہ ساری ۔۔۔ ہے ایہ خط خداوند غالب صاحب حکمت بھاری

جو شخص فلاناں پتر فلانے داخل جنت ہووے ۔۔۔ نعمت ناز بہشتاں کیتوں خوب اندوہاں دھووے

جاں داخل ہون بہشتی جنت کہن سلام فرشتے ۔۔۔ خوشی تساں نوں ہو ہمیشہ نعمت ناز بہشتی

ہر ہک کہن سلام علیکم اجر صبر تساں پایا کہن بہشتی شکر الٰہی لکھ لکھ حمد ثنائیں	چنگی جا تساڈی ایہ گھر ہر دم کرم سوایا وعدے سچ تمام کیتے جس جنت دتیاں جائیں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ هَدَانَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللّٰهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ط سورہ اعراف س ۸ پ ۳

فر کہن حمد خداوندنوں جس جنت دکھایا آپے راہ دکھا کر سانوں ایہ دکھلایاں جائیں	دنیا تے جس بھیج پیغمبر سیدھے راہ چلایا باجھ ہدایت اسدے مشکل پہنچن انہیں جائیں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ ط إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُوْرٌ شَكُوْرُ الَّذِيْ أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيْهَا نَصَبٌ وَّلَا يَمَسُّنَا فِيْهَا لُغُوْبٌ سورہ فاطر س ۴ پ ۲۲

نیک اعمال قوت دی فضلوں آپ قبولے جاٹھی مقیمی داخل کیتیس فضلوں کر کے باری پہلا طعام بہشتی کھاسن مچھی جگر کبابوں دعا کیتی وچ دنیا مچھی یا رب سچے سائیں ہک ٹکڑا گوشت نال جگر تیس بھن کباب بناکسن دوست بندے اوہ جو کفروں فخر کون تائب ہوئے کر کے قسم نبی فرمایا لوگ بہشتی سارے وچ جنت غم اندوہ نہ کوئی ہر دم خوشی سوائی	رب غفور شکور اساڈا چھوڑس غم نہ موئے جسو چہ سختی رنج نکائی نا کچھ ضعف بیماری زمین الٰہی ٹھ جیہدی اُتر لذت دہ حسابوں توں مٹھیل رزق کھواہیں رب ریان مینڈا یا سائیں دوست بندے جنت اندر اول اوہنوں کھاسن بھی حج زکوۃ نمازاں روزے ہر ادا کر موئے آپو آپنی گھراں پچھانن جیوں دنیا گھر بارے نا کدی موت نہ پیری ہر گز دکھ بیماری کائی

صفت بنا جنت و باغہا و اشجار و گلزار ہائے بہشت

ہک اٹ سونے ہک روپے دی جنت سب بنائی
گارا خالص کستوری تھیں کیسر خاک وچھائی

کنکر پاندی جا ہگ موتی لعل جواہر ہیرے
فرش زمرد صافا بلورں سرخ یاقوتوں بیڑے

رنگ محل عجائب ہوسن نہراں باغ بہاراں
حوراں تے غلمان ہزاراں انت نہ خدمتگاراں

حور قصور درختاں وچوں خالی جائے نہ کائی
سونے مڈھ روپہر شاخاں گچوں دُر پائی

کنڈا ہک نہ ہوسی ہرگز پتر زرد نہ کوئی
میوے شہد شکر تھیں مٹھے نرمی مکھن ہوئی

شاخاں سبز نرم پر برگوں میوے بھار جھکایاں
دوہیں کنارین باغ بہاراں نہراں وچ لگایاں

باغاں وچ چنبیلی چنبہ پھل گلاب ہزاراں
گل سوسن گل نرگس مروہ کھڑ رہیاں گلزاراں

گل زنبق ریحل داؤدی موتیہ بھی ریحاناں
بھی سدا گلاب تے ہو ہزاراں ناکسے شان گماناں

گل لالہ گل خطمی خیری تلسی گل عباسی
سنبل طیب بنفشہ کیسر بوٹیاں انت نہ آسی

بھی انب انار تے کھٹے مٹھے بہاں سیب انگوراں
گریں بادام تے کشمش لیچہ آڑو جوز کھجوراں

صندل چنبیل چناراں شیشم زیتوں جھڑ پا ملاہاں
گوہر ہاں چھانواں عجب بہاراں شاخاں زمین جھکایاں

زنگار رنگ جنادر سوہنے باغاں وچ ہزاراں
کوئل ہو بنبیہے بلبل سرخ جھونیاں ڈاراں

طوطے سبز کبوتر خمرے جڑیاں جھرمٹ پایا
دن پونیاں لوبیاں بولن سندیاں شوق وہایا

بیان نہراں جنت وچ چشمے باغ بہشت دے آن

نہراں بہت چلن وچ باغاں صفت نہ کیتی جاوے
اُبھر زمین برابر چلسن پانی جھیر نہ پاوے

کنڈھیاں لعل یاقوتوں بنیاں کانچ ہیرے جڑیاں
نہراں ہیٹھ عجائب اوپر باغاں لایاں جھڑیاں

بھی باغاں وچ ترکھن حوراں حسن جا بجا ہیں
حسن کھیڈن سازو چاون گاون خوب ادائیں

قَالَ اللّٰهُ تَعَالیٰ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِیْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ ؕ فِیْهَاۤ اَنْهٰرٌ مِّنْ مَّآءٍ غَیْرِ اٰسِنٍ ۚ وَ اَنْهٰرٌ مِّنْ لَّبَنٍ لَّمْ یَتَغَیَّرْ طَعْمُهٗ ۚ وَ اَنْهٰرٌ مِّنْ خَمْرٍ لَّذَّةٍ لِّلشّٰرِبِیْنَ ۚ۬ وَ اَنْهٰرٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَفًّی

ہر جا چار قسم دیاں نہراں باغاں وچ جاری ۔ ہک پانی خالص نا متغیر شیریں سرد بہاری

دوجی شیر مصفا شیریں مزہ نہ پھرے کدائیں ۔ تریجی خمر جو خوشی دلوں لذت ادرک ناہیں

چوتھی شہد مصفا اعلیٰ شیریں حد نہ کائی ۔ ایہ نہراں چار چلن وچ جنت خبر قرآنوں آئی

بھی چشمے بہت بہشتاں اندر ہک کافور سدیوے ۔ اس خاصیت سرد ہمیشہ ٹھہری جو آکھیں پیوے

اس رنگ سفید لذیذ لیے اور کہیں مومن سارے ۔ پر باجھ ملاوٹ خالص پین نیک خاص پیارے

جنہوں چاہن ٹور لیجاون اس چشمہ دا پانی ۔ تے مومن عام ملا کر پین شربت نال پچھانی

جیونکر عرق گلاب کیوڑا دنیا وچ رلیندے ۔ اوتھے شربت ہو شراباں وچ کافور ملیندے

اِنَّ الْاَبْرَارَ یَشْرَبُوْنَ مِنْ كَاْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا ۚ عَیْنًا یَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ یُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِیْرًا ۝ یُوْفُوْنَ بِالنَّذْرِ وَ یَخَافُوْنَ یَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِیْرًا ۝ وَ یُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِیْنًا وَّ یَتِیْمًا وَّ اَسِیْرًا ۝ اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِیْدُ مِنْكُمْ جَزَآءً وَّ لَا شُكُوْرًا ۝ سورہ دہر ۲۹

اوہ جیہڑے خاص لا پین سن تہاں صفت قرآنوں ۔ جے مومن نذر نا پوری کردے سچے صدق ایمانوں

ڈردے روز قیامت تھیں جس سختی بہت پسارا ۔ دیون طعام غریب یتیماں ہووے جداں پیارا

دیون خاص اللہ دے کارن نیت ہور نہ کائی ۔ بدلہ شکر نہ چاہن ہرگز شاباش نا وڈیائی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالیٰ وَ یُسْقَوْنَ فِیْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِیْلًا ۝ عَیْنًا فِیْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِیْلًا ۝

ہک زنجبیل سدا دے چشمہ گرم خاصیت ایہی ۔ بھی سلسبیل دسیوں آکھ صفت نچیوے کیہی

قولہٗ تعالےٰ۔ یُسْقَوْنَ مِنْ رَّحِیْقٍ مَّخْتُوْمٍ خِتٰمُهٗ مِسْكٌ وَفِیْ ذٰلِكَ فَلْیَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُوْنَ ٥ وَمِزَاجُهٗ مِنْ تَسْنِیْمٍ عَیْنًا یَّشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُوْنَ ط

ہِکی اک تسنیم لطیف نہایت وِچ ہوا دے جاری
انہاں چشمیاں تھیں خاصاں گھر ہوسن حوض بہاری

تے گھر اصحاب یمین انہاں تھیں پانی منگاں جاسن
ہور شراباں چیز اندی وِچ اندک اوہ ملاسن

وَسَقٰهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا ط

ہور شراب طہور دیوسی سب تھیں افضل اعلیٰ
اوہ وقت دیدار الٰہی ملسی بھیجے رب تعالےٰ

لذت خوشی جو اس تھیں حاصل دنیا وِچ نہ جاپے
سینہاں قدرت نہ آوے چکھیاں معلوم ہوسی آپے

ہِک ہور شراب الٰہی وِچ جنت نام رحیق سداوے
ہِک گھٹ پیتیاں کھادا پیتا ترت ہضم ہو جاوے

اوہ خوشبو ناک ڈگار لیاوے جیونکر بو کستوری
پیتیاں فیر کھانیدی خواہش ہووے ترت ضروری

صفت فرش فروش ولباس وزیور اہل جنت وصفت اہل جنت۔

فرش فروش پوشاکاں جنت ریشم رنگ برنگے
اوہ قدرت نال اُوپائے خالق اعلیٰ عمدہ چنگے

نال کسے تنّے نہ ہرگز کتّے کسے نہ اُنّے نہ سینے
اوہ پھلاں تھیں کڈھ باہر اون قدرت تھیں رب کیتے

اوہ قد موافق ہر ہر کسے رنگ عجیب رنگیلے
بھی جا طرخواہ منقش نقشوں قدرت رب جلیلے

بعضے بہت باریک نہایت سندس نام قراوں
تے بعضے موٹے گاڑھے ہوسن استبرق رکھانوں

اوہ نازک بہت لطیف نہایت صفت نہ کیتی جاوے
ستر ہزار پوشاکاں وِچوں جثہ نظری آوے

نہ میلے ہوون نہ بھگے ہرگز نا کدی ہوون پرانے
اوہ پھل گلابی وانگوں اوہ پیر تانے نہ کرانے

نیچے وقت نماز پاوان تازیاں ہور پوشاکاں
ملک سلام الٰہی لیاون تحفے بھی ہور پاکاں

پھلن مومن خوشیوں دونے پاٹ پوشاکاں جاون
بھی زیور سجے نے چاندیوں مومن مرداں تے زناں نوں
زناں مرداں سنہ کنگن کڑیاں ہکسو ہک چاندی
قد بہشتیاں آدم جیڈے سٹھ گز لمبے سارے
صورت حسن شمائل یوسف خوبی انت نہ کوئی
تیتریہ برساں عمر جوانی حضرت عیسیٰ والی
ختم نبیاں والی بولی عربی بہت سوہاری
جیونکر ساہ تکلف باجھوں دنیا اندر آوے
جنت وچ نہ گرمی سردی نا اوتھے دھپ اندھیرا
اوہ نور منور عرشوں ہوسی جس وچ تغیر ناہیں
ہکدینہ رات ہزاروں ورہیا جنت اندر ہوسی
اہل جنت نوں بول نہ غایط سینڈھ کھنگار نہ کوئی
نہ بلغم والے پاکی والے سارے بدن صفائی
دکھ بیماری خواب نہ ہوسی عیب قصور نہ کوئی
اوہ جتنی نعمت کھاون پیون ہوسی ہضم ڈکاروں
بدہضمی انہاں کدی نہ ہوسی تخمہ ہور گرانی
جنت وچ براقاں اتے مومن کرن سواری

نازو ناز پوشاکاں مومن خوشی نہ بادہ پاون
بھی موتی لعل جواہر ہیرے وافر مرد زناں نوں
ہور زیور ہوتی کوں پہنن خبر قرآنوں آندی
موٹے قد موافق ہوسن وانگو سرو بہاری
خوش الحان آواز اوہدی ہر یک بخشش ہوئی
زن مرداں ایہ عمر ہمیشہ قوت عقل کمالی
ذکر الٰہی دلوں تے باتوں باجھ تکلف جاری
ایہو ذکر الٰہی انہاں دلوں زبانوں بھاوے
وانگ صبح دے روشن پر کیتی دیہے نور وہ ہیرا
دینہ تے رات بھی ہوسی ایہہ پر تاریک کدائیں
نال علامت نت سنجھاپے دینہ بھی معلم ہوسی
نہ جسے میل نہ کجھ غلاظت ہڈی مجھ نہ ہوئی
انہاں سر دے وال عجائب ایہ ولپکاں ہوسن بھائی
بھی باطن عیب کبر نہ کینہ بدخواہی بدخوئی
اوہ خوشبو دے ڈکار بھی مڑ ہکا خوشبو ناک نہکاروں
جو دل چاہے کھاون پیون نعمت ارزانی
بھی تخت رواں جس فرق آکھن وچ ہوا دے جاری

بھی اٹھاں نے کرن سواری تیزی حد لگائی
اوہ ہک گھڑی وچ راہ ہینے چلسن نال چالاکی

ہر گھر جنت وچ دھر زمینوں ہر جا باغ بہاراں
جداوہ سیر ارادہ کرسن چلسی تیز سواری

سبھ آبادی پر پر نعمت ہیچ اجاڑ نہ کائی
ادنیٰ مومن وچ بہشتاں دیسی جا ہک مولے

جدی دنیا پیدا ہوئی روز قیامت تائیں
ہور تحفے بہت عجائب ملسن رب سچا فرماوے

صورت حسن شمار نہ کوئی زیور قیمت والے
نعمت جنت جیونکر بخشی لذت وچ ایداناں

جویں درخت ہوسی تسبیحوں دا نہ لذت پاوے
وچ مشکوٰۃ نبی فرمایا مرد بہشتی کوئی

رب کہسی نہ نعمت وافر ہی حاجت ہن کوئی
حکم کرے رب کھیتی بیجے پل دیوچ اگ آوے

وانگ پہاڑ وڈے کھلواڑی کر کے رب وکھاوے
ہک اعرابی پاس نبی دے سن کر اوہ الایا

ہک مرد نبی نوں پچھیا جو وچ جنت ہوسن گھوڑے

جنہ نظر پوی تتھ قدم لگاون تیز ہواواں بھائی
خوش موزون برابر چلسن نہ کجھ دھڑک ہلاکی

رنگ محل تے نہراں چشمے خادم ہو ہزاراں
پلو چ سیر کریسن جیونکر دنیا وچ گھر باری

ہر جا باغ ہزاراں خادم راحت خوشی سوائی
وہ حصے سبھ دنیا کولوں نعمت فضل اولیٰ

ہر نعمت جو اس وچ آئی حصہ ہک سنائیں
ہک ڈا میوہ چیرن نکلیں عورت باہر آوے

خوشبودار پوشاک عجائب ہوسی خاوند نالے
اینویں لذت باطن بخشی نور تجلے جاناں

بھی نور تجلی اس تنز ہیوں جاناں حاصل آوی
رخصت چاہے کھیتی کارن جنت اندر ہوئی

اوہ کہسی سبھ وافر ہے پر میں دل خواہش ہوئی
پلو چ وڈی ہو کے پکے وڈے ڈھیر لگاوے

آکھے ای فرزند آدم دی تینوں کون رجاوے
شاید اوہ انصاری راہک حضرت ہسا آیا

نبی آکھیا رب جنت اندر حاجت کجھ نہ چھوڑے

۱۲۳

جے چاہیں سُرخ یاقوتوں گھوڑا اسپر کریں سواری
ہک ہور حدیث پچھیا جنت اندر بھی ہوسی کوئی
جے عورت مومن بیٹا چاہے جنت اندر کائی
وچ اسے ساعت وڈا ہووے عمر کمال جوانی

جنہوں چاہیں اتوں اُڈسی نیز ہواؤں جاری
حضرت آکھیا جو دل چاہے اوتھے حاصل ہوئی
ہک ساعت وچ حمل لہے فر اسے ساعت وہائی
جیونکر چاہے باچھ جنت کرسی رب ارزانی

عَنْ اَبِیْ هُرَیْرَةَ رض قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ یَقُوْلُ اللّٰهُ تَعَالٰی اَعْدَدْتُ لِعِبَادِیَ الصّٰلِحِیْنَ مَا لَا عَیْنٌ رَاَتْ وَلَا اُذُنٌ سَمِعَتْ وَلَا خَطَرَ عَلٰی قَلْبِ بَشَرٍ ط

وچ مشکوٰۃ نبی فرمایا آکھیا اللہ سائیں
جو اکھیں کسے نہ ڈٹھا ہرگز کنیں سنیا ناہیں
جے چاہو پڑھ ویکھو آیت سورۃ سجدہ والی
یعنی کوئی نفس نہ جانے جو سٹے اساں چھپائی

تیار کیتا میں فضلوں نیکاں آپنیاں تائیں
نہ آدمیاں دے دل وچ ہرگز آیا خیال کدائیں
فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا اُخْفِیَ جو کہیا رب تعالیٰ
ٹھنڈ اکھیں دی اوہناں کارن بدلے نیک کمائی

بیان صفت حوراں و غلمان و ولدان خادمان اہل جنت و صفت سرورِ جنت

حوراں رب بنایاں نوروں صورت حد لکائی
یعنی خوشخواں خوشرواں نبی ایویں فرمائے
سرخی لباں شنگرفوں اعلیٰ موتی دند چو تارے
اکھ فراخ جو مژگاں آنے کجلد لوچہ دہاری
زلفاں سُنبل عطر کالے ناگ ایالے

خیرات حسان جنہاں دی صفت اللہ فرمائی
صفت جنہاں دی اللہ کیتی بندہ کون سناوے
جیوں چن شفق وچ تارے یا بجلی لشکارے
بہت سیاہی بہت سفیدی اعلیٰ اکھن بہاری
رخسارے جیوں پھل گلابی تازے نہ کرمانے

ابرو کالے نازک پلوین جیویں کمان قصوری
بہت باریک عجائب سوہنے پلکاں تیر ضروری

گردن لمبی نازک پتلی جیو نگر گردن موراں
مست آواز لطیف جو کوئل ساون وچ گھنگوراں

اجانک عجائب پتلا وچ بولاق سہاوے
سونا لعل جواہر موتی زیور کن لوکاوے

متھا چن بدر جیوں روشن زلفاں رات سیاہی
زیور کن بولاق جو تارے جھلکن چھپر لائی،

کھاوی ساد سپیت جو تازہ غبغب عجب سہاوی
سینہ لطیف برابر ناف عجیب دل لاوے

گل وچ ہس حمیلاں تختی گہنے رنگ برنگی
لعل جواہر سونا چاندی ہکدوجے توں چنگی

سینہ صاف بلور لے کینہ نیک بلند کشادہ۔
اہر نقش جو ساتوں پیٹ پہ طاعت کری زیادہ

بازو گول فراز لطائیف چاندی وانگ صفائی
کنگن کڑیاں موتی لڑیاں زیور بانہہ لوکائی

انگلیاں نیہ پور بھریا نوانگ رواہاں پھلیاں
بہت باریک دراز لطافت جیونکر چنبے کلیاں

ہتھیں سُرخ عجائب مہندی اعلیٰ رنگ رنگیلی
انگلیاں ہر سرخ عنابوں کنگر دار ہتھیلی،

نازک لک لطیف نہایت سوہنا جیوں پلنگاں
رنگ عجیب جو سوہنا آتش عاشق وانگ پتنگاں

ران سرین نہایت نازک ریشموں وَدھ ملائم
سیمیں ساق لطیف منور زیور تھیں پر دائم

پیریں جھانجھر چھمن چھمن کبکاں چال سہاوے
جتیاں لعل جواہر گتیاں ویکھیاں ہوش لیجاوے

جیکر یک ٹک حور اندی لونڈی وچ دنیا دے آوے
اٹھ گئے مرد تمام لوکائی خود حضرت فرماوے

کُل اونہاں دنیا اندر طاعت ذکر الٰہی،
کفر شرک تے ہو بدعت چھوڑن کل حرام مناہی"

جنت اندر عورت باجھوں مرد نہ کوئی خالی،
نیک زناں وچ ہر مومن نوں جنیوں آدم والی

حسن اونہاں اندر حوراں تھیں وی ہوسی اوہ ستراں
تے حوراں بھی ہر مومن دا فر خدمتگار ہزاراں

نال نر ناں ہور حوراں ہوسن صحبت جو دل بھاوے
لذت خوشی نہ حد نہایت منی نہ باہر آوے

جدلگ چاہسن صحبت کرسن قوت حد زیادہ
اور کدے او معطر ظاہر کرن جاں جس ارادہ

اوہ حوراں نر ناں ہمیشہ بکراں یعنی نت کواری
اپنے پردے ایڈاؤں خالی ناکجھ خون خواری

قامت قد برابر خصماں عمر برابر ہانی
پستان ونگ اناراں ہر دم ہر خوبی من بھاتی

اوہ خصماں نال پیار محبت رکھن دلوں بجانوں
ہکدوجے وچ دنیاں کینہ حسد عداوت شانوں

پردہ دور کرے پ ویکھن دنیا اندر بچھڑے
آکھن یارب میل شتابی وکھن داغ ہجرے

اوہ ہن بھی خصماں نال محبت رکھن دلوں بجانوں
دنیا توں وچھکال اسانوں سوال کرن رہانوں

جے دنیا اندر عورت کائی اپنا خصم دکھاوے
حوراں کرن ملامت اسنوں خبر نہیں فرماوے

جو پاس تیرے مہمان کئی دن کیوں تو اس رنجاوے
جیدا یہ پاس اساڈے آیا ناز کرے من بھاوے

جنہاں خصم آہے وچ دنیا خود خصماں ہتھ آون
تے جنہاں خصم نہ کیتا دنیا اوتھے خصم کراون

تے جنہاں بہتے خصم ہنڈائے ہوسن اوہ مختاری
جس نال محبت الفت بہتی دنیا وچ گذاری

باجھ امنصب شان زیادہ ہوسی درجہ عالی
اوسنوں کرے قبول اوہ عورت ہوسی اسدا والی

خدمتگار بہشتاں اندر بھی ترے قسماں آوے
پہلا قسم ملائک ہوسن خاص وکیل بناوے

جو عرض انہاں دی وچ پہنچاون درگاہ ربانی
بھی انہاں آن سناون جو کچھ حکم ہووے رحمانی

بھی وچ حضور مقرب نبیاں انہاں پیغام لیجاون
بھی اعلیٰ درجے الیاں انہاں عرض تے علم پہنچاون

قسم دوجا غلماں بہشتی وانگوں حور سرشتے
وہ ہکی عمر ہمیشہ رہندے ناہیں اوہ فرشتے

زینت زیب پوشاکاں زیور جیوں کر موتی دانے
اوہ خدمت وچ دوالے پھرسن ہر دم بال ایانے

تریجا قسم اولاد کفاراں چھوٹے لدسدھائے
اوہ حضرت امت کارن خادم رب نہیں منگ بنائے

جو یارب ایہناں غریباں لڑکیاں قوم میٹھا قیوالی
وحدانیت تیری منی پہے نہ کفر و پائے

عقل بلوغوں ہوئے گیری نہ انہاں کفر کمایا
امت میری کارن خادم کرتوں انہاں خدایا

بھی اک بہتر لطیف عجائب جنت اندر آئے
ترے قسماں اوہ راگ الٰہی وچہ کتاباں پائے

پہلا قسم درخت جو طوبےٰ ہر گھر اوس پسارا
رس نیر شاخوں نال ہوا دے راگ ہوسی آشکارا

خوش الحان بہتر عجائب ہر ہر جا سناوے
لذت خوشی زیادہ حصّل سندیاں ہوش لیجاوے

بھی میوے گوناگوں پوشاکاں گوناگوں ہوائیں
ہکو ہٹ عجائب تجھے طوبیوں پہنچن ہر کہاں تائیں

دوجا قسم جو حور بہشتی بعضیاں وچہ مکاناں
جمع ہوون خوش گیتاں گاون اندر حسن بیاناں

بھی اپناں حسن بیان شمائل گاون خوب ادائیں
بھی حسن شمائل خصماں اپنیاں گاون صفت ثنائیں

جیونکر دنیا وچہ عوراتاں گاون وچہ ولیو اہاں
ایویں وچہ بہشتیاں گاون حوراں حراں وداہاں

تریجا قسم جو ہوون اکٹھے وقت دیدار الٰہی
حکم کریسی رب خوش الحان جمع خاص بندے درگاہی

جیونکر اسرافیل فرشتہ مشہر خوش الحانی
بھی حضرت داؤد پیغمبر کہسن راگ حقانی

اوہ حمد ثنا تسبیح الٰہی صفت بیان کریسن
حالت چہد عجیب سنیندیاں فوقوں شوقوں ڈھیسن

بیان کوشکہا و محلہا و مجلسہا و مکانہائے جنت و ذکر اعمال موجبہ آنہا

رنگا رنگ محل عجائب گنبد برج سرائیں
بعضے ہک موتی تھیں پیدا اُٹھے وچہ ہوائیں

بعضے سبز زمرد کولوں ہک یاقوت بنائے
بعضے صاف بلور کنوں رب قدرت نال اوپائے

ہر ہر رنگ جواہر گوں نادر لطف صفائی
باہر کھلیاں اندر دسے وچوں باہر آئی

ک صحیحین میں ابی ہریرہ رضی اللہ عنہ سے روایت ہے کہ پیغمبر خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا بیشک جنت میں ایک درخت ہے کہ سوار اسکے سایہ میں سو سال تک چلیگا - اور البتہ اگر ایک کی کمان کا مقدار جنت میں بہتر ہے دنیا اور جو دنیا میں ہے [illegible] (مشکوٰۃ) [illegible] جامع الترمذی [illegible] ۱۲ منہ [illegible] امیر المومنین علی [illegible] رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا [illegible] جنت میں حوریں جمع [illegible] وہ بلند آواز [illegible] آواز نہیں کہ مخلوق نے کبھی ایسی سنی [illegible] ہم ہمیشہ رہنے والی ہیں کبھی نہ فنا ہونگی ہم ناز و نعمت میں رہنے والی ہیں کبھی تکلیف نہ ہوگی - اور ہم خوش رہنے والی ہیں کبھی ناخوش نہ ہونگی خوشی ہو اس کو جو ہمارے لئے ہو اور ہم اسکے لئے ہوں مشکوٰۃ ص ۴۹۲ ۱۲ منہ

ک صحیحین میں ابی سعید خدری رضی اللہ عنہ سے روایت ہے کہ آنحضرت صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم نے فرمایا اہل جنت اپنے اوپر کے بالاخانے والوں کو دیکھینگے [illegible] اس حدیث کا پورا ترجمہ ص ۱۳۱ میں بیان طبقات و درجات جنت میں کردہ ہوگا ۱۲ منہ

بعضے ہکّی گوہر کولوں کوٹھاں سٹھ درازی
سٹھ کوہ چوڑا سٹھ کوہ اچا شکل عجائب تازی

بعضے ٹکے زمین دے اتّے بعضے وچ ہوائیں
جیونکر تارے وچ اسماناں دسن لوکاں تائیں

یاراں سوال نبی نوں کیتا کس ہسن اوہ تھانواں
نبیاں ہور شہیداں ہسن یا خاصاں اولیاواں

نبی صلعم کیہا جو کفر دل شرکوں تائب ہو کر موئے
مٹھے سچ پیغمبر ربّ دے تابع انہاں ہوئے

بھکھیاں دیون طعام غریباں مسکیناں محتاجاں
مٹھا سخن ملائم بولن خوش خو نیک مزاجاں

جاں خلق سووین اٹھ پڑھن تہجّد پڑھدے شکر الٰہی
وچ سختی درد آزار مصیبت نال صبر ہمراہی

کہن صلعم سلام علیکم ہر نوں جو آشنا بیگانے
بریاں نال عداوت رکھن نیکاں حب لگانے

خرچن مال اللہ دے کارن ربّ جنہے فرمایا
ایہ رنگ محل انہاں نوں ہسن ربّ دا فضل سوایا

ہک بہشت ہور محل نبی فرمایا مینوں ربّ اوہ پایا
اس وچ وڈی حویلی ستر سرخ یاقوت لگایا

اس وچ سبز زمرد کولوں ستر ہور مکاناں
تے ہر ہک وچ مکانے وہر یا ستر تخت شاہاناں

تے ہر ہر تخت اوپر ہن بچھائی ستر فرش وچھائے
ہر فرش اوپر فرش ستر جامے اعلیٰ قیمت پائے

بھی ہر ہک اوپر حور الٰہی ہک صورت حد نہ کائی
تے ہر ہکو وچ مکانے ستر لونڈا لونڈی آئی

بھی ہر ہر وچ مکانے ستر رکھے خوان طعاماں
کھانے ہر ہر خوان اندر بھی ہین ستر اقساماں

تے سونے چاندی بھانڈے ہوسن شیشے وانگ صفائی
بھی خوش ہو ورن پیالے ہوسن قدر موافق بھائی

پاسن بہشتی ادنیٰ ہوسن خادم بہت ہزاراں
داڑھی مچھ نہ ہوسی انہاں خوش صورت ہوشیاراں

مٹھی بولی خوشبو ہوسن خادم اوہ تمامی
جھوٹ بیہودہ سخن نہ بولن نا بدخوید نامی

تاں اوہ محل کنہاں نوں ہسن عرض کیتا اصحاباں
نبی کیہا جو میری سنت پکڑن راہ صواباں

جو دنیا وچ اساڑے مسجد یا ہک اِٹ لگاوے
جو مغرب پچھے نفل پڑھے دس نفل ضحی گذارے
یا پڑھے ختم خان جمعہ یا رات جمعہ دی کوئی
جو دسواری اخلاص پڑھے وچ جنت ہک گھر پاوے
عرض کیتا فر عمر نبی نوں اوہ گھر بہت سکھاوے
نبی کیہا ہے ذکر خدا تھیں جنت وچ ساری
جے ذکروں بند ہووے تھی مومن او بند ساری
کہن جواب جو خرچ ہو یا بند پچھوں خرچ آوے
جو انا للہ پڑھدا مومن جد اس بیٹا مردا
جو صفاں نمازاں وچ کھلووے یا صف جنگ کفاراں
جو جھگڑا چھوڑ کھلووے مومن اللہ کولوں ڈردا
جو سچا آہا ملس حویلی جنت دے وچکارے
جے خوشخوی دی عادت رکھے دنیا اندر کوئی
جو وچ رمضان نمازاں پڑھدے مومن نال نیازاں
گھر جنت وچ سرخ یاقوتوں ملسی اینہاں تائیں
خلوت راحت وچ مکاناں جو گھر چھپا دوانے

جو سنت عصر رکعتاں چار پڑھے محل اوہ پاوے
بھی جیکو پڑھے چہارم کلمہ جا کر وچ بازارے
یا ویر جمعہ دن روزے رکھے درجہ پاوے سوئی
وڈیہ وا ہی تہیں دو گھر ملسن ترے جو تریہ پچاوے
اتنا پڑھیاں جیکر ملدے اوہ گھر جنت والے
جد لگ مومن ذکر کرے اتھے رہے عمارت جاری
پچھن لوگ جو تساں عمارت کیوں ہن بند کھلہاری
یا ذکر ورب غفلت چھوڑو عمر نہ اوگت جاوے
بیت الحمد ملے وچ جنت نام ایہی اس گھر دا
یا گھٹے قبر جو بندہ مومن جنت ملسن داراں
جنت وچ گھر ملسی اوسنوں بدلہ اس صبر دا
جے جھوٹا آہا تاں گھر ملسی جنت وچ کنارے
اچا گھر وچ جنت لیسی اسدی ریس نہ ہوئی
ہزار نیکی ہر سجدے بدلے ملسی یا دنہاں نمازاں
ایہ عمل حدیثاں اندر آئے کرسی جین جزائیں
تے بیلی یار ملاقی ہوسن وچ میدان سکھالے

دربیان طبقات ثمانیہ جنت و درجات آنھا و بیان

اعمال موجبہ بلندی درجات در جنات

طبقے اٹھ بہشت پچھانوں وچ بہشتاں آئے — جنت ماوی دار مقام بھی دار السلام سداوے

جنت خلد جنات نعیموں جنت بھی فردوسی — بھی جنت عدن انہاں نوچ جنت اہل ایماناں جوسی

اٹھواں خاص دیدار الٰہی کارن جنت آیا۔ — گویا اوہ دیدار الٰہی سب تھیں اعلیٰ پایا

اس وچ جنت تجلی راتیں پاک اللہ فرماوے — نعمت گوناں گون ذخیرہ اس وچ جمع کراوے

علیین اس نام ایہائی ابن عباسؓ بتائے — بعضے نام کثیب کہن جو ٹبے مشکوں آئے

یعنے جیویں نکر ریتیوں ٹبے اسدے وچ مشک تمامی — وقت دیدار انہاں پر بہن مومن لوک جو عامی

بعضے مقعد صدق کہن اسوچ قرآن جو آیا — شاہ رفیع الدین محدث ایہ مختار بتایا

پنجہ رجیاں تھیں اعلیٰ مطلق نام وسیلہ ایہی — اوہ خاص حبیب الٰہی کارن صفت کچھوی کیہی

وانگ وزیر ہوسی اوتھے حضرت حاکم اہل جناناں — نعمت بطفیل انہاندے بخشے اہل ایماناں

ستّ طبقیاں تھیں ادنیٰ طبقہ جنت ماوی آیا — اعلیٰ تر فردوس ایہائی بعض عدن فرمایا

تے بعض روایت اندر پہلا دار الخلد ایہائی — چاندی خالص تھیں ایہ بنیاں عملاں کارن بھائی

دوجا سونے خالص تھیں اوہ دار مقام سداوے — دولت مند جو شاکر مومن اس وچ جا ہک پاوے

تیجا سرخ یاقوتوں بنیا دار السلام پچھانوں — اس وچ بہن فقیر جو صابر تنگ رہے گذرانوں

چوتھا عدن زمرد سبزوں اسوچ رہسن غازی — بھی لذت دنیا چھوڑی جنہاں زاہد نیک نمازی

پنجواں نام مقام جو بنیاں موتی کنوں بھائی — اسوچ رہسن عالم حافظ کرکے نیک کمائی،

جنت چھیواں نعیم جو ایہی لعلوں سبز او پایا — جو دیہن اذان نمازاں کارن ہو شہید جو آیا

---

۵ یہ بیان مولینا شاہ رفیع الدین صاحب رحمۃ کے رسالہ میں لکھا ہے۔ ۲ اللہ تعالیٰ نے فرمایا ان المتقین فی جنّت ونہر فی مقعد صدق عند ملیک مقتدر پ ۲۷ سورۂ قمر ع ۳ یعنی بیشک پرہیزگار لوگ باغوں اور نہروں میں ہوں گے سچائی کی مجلس میں قدرت والے بادشاہ کے پاس۔ تفسیر معالم میں مقعد صدق کی تفسیر کی ہے راستی کی مجلس جس میں لغو اور گناہ کی بات کوئی نہ ہوگی۔ امام جعفر صادق رضی اللہ عنہ

۱۳۰

نے فرمایا۔ اللہ تعالیٰ نے اس مکان کی مدح کی سچائی اور راستی سے تو اس مجلس میں سوائے اہل صدق اور راستی والوں کے اور کوئی نہ بیٹھے گا۔ تفسیر جلالین میں کہا بلفظ عند اشارہ ہے مرتبہ کی بلند رتبہ اور قدر و منزلت کی نزدیکی طرف اللہ سبحانہ و تعالیٰ کے فضل سے ۱۲ منہ

ستواں جنت ماوی ایہی جس پیدائش نوری
اٹھواں ہے فردوس معلی سبہ تھیں افضل جائیں
امت نوں فرمایا حضرت رب تھیں کرو دعائیں
ہکدوجی تھیں چڑھ ہو چڑھیندے تلے اوپر ترتیبوں
ہر جنت وچ سو سو منزل درجہ جینوں کہندے
پر اتلا طبقہ ہیٹھ والے نوں وانگوں چھت ہویا
جیونکر باغاں وچ طبقے ہک ہیٹھے ہک بالا
جیونکر وہاراں وچ پہاڑاں درجے تیویں جناں
ہر اتلا طبقہ ہیٹھ والیاں نوں تاریاں وانگ دسیاوے
تلے کنوں جو اتلے درجے نعمت دون سوائی
جو مومن راہ اللہ دے چلن جنگ کرن کفاراں
جو بہتے قدم جماعت کارن ٹرکے آون دوروں
انہاں عملاں تھیں ہیاں جھڑ جن درجے ہون زیادہ
حکم ہوسی حافظ نوں پڑھ توں تلاوت دیہیں جو ہو ویل
اوہ اوویں واضح پڑھدا جاسی اپر چڑھدا جاسی
نال شمار آیات قرآنی درجے جنت آئے
ہکدرجہ خاص ملے جو مومن کردے صبر بلائیں
ولی اللہ داس وچ رہسن ربدے خاص حضوری
اوہ ختم نبیاں سن اصحاباں ہر پیغمبر تائیں
جو فضل کرم تھیں پایا ربسانوں وچ فردوس لے جائیں
تلے کولوں ہر اتلا افضل نعمت حسن عجیبوں
جیونکر وچ گھراں کمرے بہتے ہر وچ بندے رہندے
ہر طبقے تے عرش ربانا وانگوں چھت کھلویا
ایویں طبقے اٹھ بہشتاں کیتے رب تعالی
ہر درجے وچ فرق انیویں جو فرق زمین اسماناں
جیویں آسمان کنارے اتے تارا نظری آوے
جو اعمال وداون درجے سنوں حدیثاں بھائی
جو سر توجہ کر بندے وضو شرطاں نال ہنجاراں
جو پڑھکر ہک نماز دوجی دا کردی فکر حضوروں
جو حفظ قرآن کریوچہ دنیا درجے بہت اماوہ
جیونکر خوب پڑھیا وچہ دنیا اوویں واضح پڑہ توں
جتنا یاد قرآن ہوسی اس اتنا قرب وہاسی
حفظ قرآن ہوسی جس سارا اعلیٰ درجہ پاوے
غم اندوہ مصیبت سختی تنگی ظلم ایذائیں

مغنے صبر جے سختی آوے بھکھ وبا بیماری
یا ڈر دشمن دا یا وچہ مال اولاد مصیبت بھاری

شرک نہ کرلے نماز نہ چھڈے رب تہیں راضی ہووے
سب احکام الٰہی اپر ثابت قدم کھلووے

ہک درجہ ہور نبی فرمایا ترنہ شخصاں ہتھ آوے
ہک بہت غریب جو تیر والا تقوٰی دین کماوے

ہو سو جو خویش سکاوت توڑن کر اوہ صبر نہ توڑی
بھی سلطان اوہ عدل کرے نت رسم ظلم دی چھوڑے

حضرت کیہا نہایت درجہ اعلےٰ کوئی پاوے
جے اس پر ظلم کرن اوہ بخشے ظلم نہ مول کماوے

جے سنوں چیز نہ دیوے کوئی اوہ منگے ایہ دیوے
جے انجیں خویش ہوندی توڑن گندہ سکاون کیوے

جو پاس میرے سفارش کرکے کم غریب کراوے
جو کری توکل خالق اُتے تقوٰی دین کماوے

جننی راحت لذت نعمت دنیا چکھے کوئی۔
اتنا قدر کمی اس درجے جنت اندر ہوئی

باجھ خدا نہیں کری جو پوجا یا کوئی آپ پوجاوے
یا سوں شگن نہ پڑاوے مشرک رہ جاندا مر آوے

یا سن کر بات خدا نبیدی تائب مول نہ ہووے
اس جنت وچہ نہ درجے ملسن پچھوتاوے روّوے

ہک شخص بہشتی نظر اٹھاوے اُپر نور دسیاوے
ایسا نور چمکلے اس پر نظر نہ رکھی جاوے

ایہ کیا نور فرشتیاں پچھے کہن جواب فرشتے
ایہ نور فلانے مومن دا جو کرے نیک سرشتے

اوہ آکھے ایہیں برابر آہے دنویں وچہ اعمالاں
کیا کجھ ایس ترقی کینی ہیں پر وچہ خصالاں

ملک کہن جے لیج طعاموں تو ں راتیں سوں رہندا
ایہ راتیں وچہ عبادت جاگے بھکھ تریہ بھی سہندا

اس بھکھ تریہ بیداری بدلے ایہ درجہ ہن پایا
اوہ سن کر راضی ہوسی جو وچہ جنت حسد نہ آیا

بیان جمعیت اہل جنت وتفحص کردن ایشان از حال زن وفرزند وخویشاں

اللھم اغفر لکاتبہ ولمن سعی فیہ

چد اہل ایمان بہشتاں اندر عیش آرام بہین ، — زن فرزند تے خویشاں یاراں سار سمھال کریسن

کہن فرشتے ہیں جنت وچ آپو اپنی جائیں ، — ہر ہک قدر اعمالاں ملیاں جنت وچ سرائیں

کہن بہشتی با ہجھ انہاں دے خوشی اسانوں نائیں — جے اوہ پاس اساڈے آون ہووے خوشی تدائیں

کہن فرشتے وہ عمل تہیں درجے لئے نہ کوئی — کہن بہشتی عرض اساڈی اللہ اگے ہوئی

جو دنیا وچ کماندا ہکو کھاندا اٹھ بر سارا — تے ہک امیراں خدمت کردا اپدا خویش پیارا

توں شاہنشاہ ساریاں دا حاکم اکرم کُل کریماں — فضل کرم تدھ حد نہ کوئی ارحم کل رحیماں

جاں تیری اساں عبادت کیتی اعلےٰ درجے پائے — تا فضل امید جو خویش پیارے پاس اونہاں پہنچائے

قَالَ اللّٰهُ تَعَالیٰ وَالَّذِیْنَ اٰمَنُوْا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّیَّتُهُمْ بِاِیْمَانٍ اَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّیَّتَهُمْ وَمَآ اَلَتْنٰهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِّنْ شَیْءٍ سورہ محمد س ۲۶ پ

حکم ہوسی فرزند عیالاں پاس اونہاں پہنچاؤ — وچ درجے کرو برابر پورے نعمت انہاں دو ہاؤ

فضل خزانے وچوں دیہو نعمت دون سوائی — تا اونہاں کجھ نقصان نہ پہنچے نعمت وچ جو پائی

بھی حضرت نبی شفاعت کر کے درجے بہت دیوائے — قدر محبت پاک نبی دی امت درجے پائے

در بیان دیدار الٰہی و حصول نعمت و شان غیر متناہی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالیٰ وُجُوْهٌ یَّوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ اِلیٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ

سب نعمت تھیں افضل اعلےٰ ہے دیدار الٰہی — جنت اندر ہر کوئی پاوے منگ اس گمراہی

ہکناں سال اندر ہکواری ایہ نعمت ہتھ آوے — ہک فرقہ ہر ہفتہ ویکھن خالی جمعہ نہ جاوے

ہک فرقہ ہر روز دو واری دیگر وقت فجر دے — جو نال خشوع ایہ پڑھن نمازاں ایہ گل حاصل کردے

۱۳۳

چوتھا فرقہ ہر دم حاضر خاص الخاص الٰہی
جد اہل جنت وچ آپو اپنے درجے پہنچن سارے
سنسن اوہ آواز بہشتی جو سبھ ادنےٰ اعلےٰ
سبھ کہن سوگند خدا ایہ منزل بہت گرامی
ہک خواہش دیدار الٰہی رہتھیں نعمت بھاری
زینت ناک ہووے جھب جنت وڈھل نہ لاوے
اوہ نال آواز بلند پیارے لذت نال پکارے
تاں اعلیٰ ادنیٰ سبھ بہشتی سنسن اوہ آوازہ
پھاوین چھاویں باغ جنت دے سیر کریندا جاون
اَلسَّلَامُ عَلَیْنَا مِنْ رَّبِّنَا ایویں آکھن سارے
جو اٹھواں طبقہ جنت اعلیٰ تلے عرش دے چھائی
کرسیاں بہت نہ ہر بہریاں یاقوتوں ہو نوروں
قدر موافق درجے ملسن کرسیاں ہر اک تائیں
ہر کوئی اپنے درجے اُتے راضی دلوں پچھانوں
فر ٹھنڈی واو عجائب گھلسی مشک عنبر اڈاوے
سر داڑھی ہر پاسے جاسی گرد پوی کستوری
کرسی عرش الٰہی دیکھن چمکے نور نورانی

جیونکر خاص غلام حضوری اندر خدمت شاہی
ہک ملک منادی کری آوازہ خوش آواز بلاوے
کہی ہوئے پسند تسانوں ایہ گھر جنت والے
آکھیں ہونہ خواہش ہرگز راضی اساں تمامی
حکم کری رب اعلیٰ جنت زینت کرے تیاری
حکم ہوئی پھر ملک الٰہی بندیاں سد بولاوے
جو دوست رب دے ہو کرو زیارت اپنے مالک پیارے
ہون اسوار براقاں اتھاں زیب خوشی کر تازہ
جا پہنچن دروازے قدسی آکھ سلام سناون
چاہن اذن تاں اذن کری رب داخل ہون پیارے
وڈا باغ میدان الٰہی اوتھے حور قصور نہ کائی
لعل جواہر چاندی سونیوں ہریا بہت حضوروں
تے کستوریاں ٹبیاں اتنے عاماں ملسن جائیں
کینہ حسد نہ ہوسی وچو ہور کسے دا شانوں
اوہ خوشبو ناک عجب کستوری ہر اک آتے پاوے
خوشی کمال ہووے انہاں حاصل اوڑک مسروری
کرن سوال دیدار الٰہی فضل ہووے رحمانی

عرش دوالے ستر پردے ہوسن ہر اک نوروں
ویکھ تجلی نور الٰہی ہر یک سجدے جاوے
نال تسلی ہر اک ویکھے پردہ کسے نہ کوئی
فر شاباش خوشی سناوے اللہ میرے تسیں پیارے
ہر یک سمجھے پاس میرے اوہ بھیت ولاندیجانی
ہر اک شخص کلام عنایت قدر موافق پاوے
تا خواہش کرن جو نعمت جنت سیانوں رہے مدامی
فر حکم کری رب ملک وچھاون دستر خوان نورانی
بھانڈیاں کچھ شمار نہ آوے موتی ہو یاقوتوں
جو دل چاہے کھاون پیون ہر ہر قسموں کھاناں
اس لذت خوشی نہ حد نہایت بھلسن نعیماں
ہر یک تائیں ہر حلّے خلعت ملے حضوروں
فر مڑ دیاں ہک بازار ملے وچہ بیع خرید نکائی
تحفے ہو ہزار عجائب کسے نہ ڈٹھے اکھیں
جو کجھ چاہن چک لیجاون کمی نہ ہوسی مولے
جیہڑی شکل پسند کرے اوہ اپنی شکل بنائے
ملن غلام تے خادم اگوں کرکے صفاں قطاراں

حکم کرے رب ہر اک پردہ ہووے دور حضوروں
حمد ثنا تسبیح الٰہی ہر اک شکر سناوے
چن پدھیوں سر پر دسّے کائی ڈہل نہ ہووی
چنگے خلقت میر یوچوں اہل عبادت سارے
ظاہر خفیہ باتاں ہر اک بھیت کہی من بھانے
تا حکم کری رب خواہش دلدی ہر کوئی دوپچھ لیاوے
حکم ہوسی ایہ دائم رکھساں دیساں ہو انعامی
لعل جواہر جڑی ہزاراں زینت زیب نورانی
ہر اک دیوچہ ستر قسماں ہوسی کھاناں قوتوں
بھی ملے شراب طہورا تھائیں پیون اوہ من بھانیاں
ہو رخصت فر گھروں چلین شوکت شان عظیماں
ہر ہر حلّہ ستر رنگاں ہوسی خوشی سروروں
سندس استبرق ابریشم زینت زیب سوائی
نہ کنتیں سنی نہ خیال دلانوچہ انت شمار نہ لکھیں
بھی خوب شکل تصویراں ہوسن پیا ہے جیس قبولے
ہو اسوار گھر انہوں آون حسن جمال سوائے
کہن سلام کرن تعظیماں ہور کنیز ہزاراں

حوراں حسن جمال انہاندا ویکھ ہوون حیراناں ۔۔۔ بھی ان حسن زیادہ تھیسی جاں اُنہاں ویکھن شاناں

کہن مبارک ہکدوجینوں رونق خوشی سوائی ۔۔۔ حوراں تکھن ایہ تُساں خوبی صورت کیونکر پائی

کہن بہشتی کیوں نہ ہووے حسن جمال سوایا ۔۔۔ جو اساں دیدار جمال الٰہی فضل کرم تھیں پایا

بھی اہل جنت نوں کدی گھر انوچہ کریسی رب تجلی ۔۔۔ دیکھ جمال عنایت سخنوں حاصل خوشی تسلے

لوک بہشتی نعمت خوشیاں کرسن سال ہزاراں ۔۔۔ ہکدینہ رب تجلی کر کے حکم کرے ابراراں

جو خواہش طلب مراد ولانو چہ ہے تساں باقی کائی ۔۔۔ کہن خواہش کجھ نہ باقی سبھ مراد پہونچائی

رب کہسی ہیں اعلٰی نعمت ہور کراں انعامی ۔۔۔ جو کدی ناراض نہ تھیساں تساں تھیں راضی ہاں مدامی

ایہ خوشخبری سُن کر مومن ہوسن دون سوائے ۔۔۔ قوت حت جاناں جیہاں ایہ خوشخبر ودہائے

ہر نعمت تھیں افضل جانن اس خوش خبری تائیں ۔۔۔ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللهِ اَكْبَرُ مفہوم کیہیں جزائیں

بیان تسلیہ مساکین صالحین تا رشک نہ کرن بر نعمت و راحت اہل کفر و نفاق و بدعت

پاٹا موٹا پہن بھرا و حمد الٰہی کہیئے ۔۔۔ تے روکھا سوکھا جو رب دیوے کھائے شاکر رہیئے

ایہ فاقہ فقر نبیدی حالت بھاوے تابعداراں ۔۔۔ لذت زینت راحت دنیا حصہ ہے اشراراں

اہل نفاق تے بدعت کافر دنیا اندر سوکھے ۔۔۔ تے مومن صالح سنی اکثر عمر گذارن اوکھے

شوکت شان اسائش انہاں ویکھ نہ جی بھٹکاوے ۔۔۔ ایہ وچ حقیقت نعمت ناہیں جو چاہے سو پاوے

سن احوال انہاندا جنہاں جو چاہیا سو پایا ۔۔۔ نمرود شداد فرعون کفاراں کوڑیاں رب سدایا

جو بھاڑے نفس مراداں پایا دن گھٹ انہاں تھیں ناہیں ۔۔۔ پر رب حلیم رحیم مراداں اندک دیندا تائیں

بدکاراں دی راحت زینت نعمت خاص کہئے — اس وچ غضب ربانا ں دا تاں قہروں ڈریاں رہئے
حکم ربانا ں دوزخ قہروں اونہاں دے سر جاری — ایہ چار دیہاڑے مہلت راحت بہت کرن بدکاری
جیونکر بادشاہاں دی عادت حکم قتل جس دیندے — بہت دیہاڑے مہلت دیکے نعمت بہت کھویندے
جو کھالے پی لے عیشاں کر لے پہنے جو من بھاوے — چار دیہاں تھیں پچھے فیر اوہ پھاہا سولی پاوے
اوہ چار دیہاڑے لذت نعمت اندر غضب چھپایا — بیدیناں دی نعمت دا ایہ حال جو آکھ سنایا
تے مومن صالح سنی جیکر دولت دنیا پاوے — اوہ قید شرع دینال مقید کرے نہ جو من بھاوے
اوہ چونہ زناں تھیں ودہ نہ رکھے وچ نکاح کداہیں — زنا لواطت کنجر بازی نیڑے جاوے ناہیں
نہ راگ سرود نہ تار سنے نہ ڈھول طنبور نقارا — خواہش نفس نہ دیوے اسنوں کردا صبر وچارا
خمر نہ پیوے نشہ نہ کوئی ناچ نہ ویکھے مولے — سونا ریشم مرد نہ پہنے ترک حرام قبولے۔
جو عیش خوشی ہے منع شرع وچ نیڑے اس نہ جاوے — حج زکوٰۃ فطر قربانی حق بجا لیاوے
اوہ حکم شرع دے نال جو ورتے نعمت وچ حلالوں — ایہ نعمت ہضم مبارک اسنوں خطرہ نہیں وبالوں
اوہ دوہیں ہتھیں دولت دنیا ربدے نام لٹاوے — اسدی ریس کچیوی مومن جیوں حضرت فرماوے
دو شخصاں دی ریس کچیوے اک عالم ربانے — جو عمل کرے خود لوکاں دسیندا راہ حقانی
دوجا مومن غنی جو دولت ربدے نام اڈاوے — جو سجے دتا خبر نہ کھبے پاؤں ڈرے چھپاوے

خاتمہ دربیان حدیث وَحُفَّتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ وَحُفَّتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ وتفصیل نصیحت بوجہ تمثیل

دوزخ شہوت نال لپیٹیا خود حضرت فرماوے — تے جنت لپیٹیا سختی جو کجھ نفس نہ بھاوے

جیونکر پھاہی گرد نواحی پاون چوگ شکاری
انیویں گرد بگرد جہنم شہوت حرص وچھائی
ہر ہر لذت کھاون پیون پہنن بھی اسواری
بھی نام ناموس وڈیائی چاوڑ عزت بھی سرداری
ایہ لذت شہوت نفس نہ چھوڑے چھوڑن سخت بیماوی
نے جنت وانگ غنیمت ہووے مشکل رب بنایا
جیوں راہک اول زمین سوارن کو گھاہ مریندے
بابیو باون گڈھ رزق جو گھر آمدر خاک رلاون
بھی ڈینہ تے رات کرن پھر راکھی منگن منت دعائیں
انیویں محنت باجھ نہ جنت محنت کیتیاں پائیے
کر کے صاف عقیدہ سنی کرئے نیک کمائی ،
گرم ڈنانوچ روزے مشکل سردی وچ نمازاں
پنجے وقت نماز جماعت افضل وقت پڑھیوی
جو کتنا چھڈے ہاڑ ہی بیچن گھرن اناج نہ میون
پنج نمازاں پنجے زمیناں صوم سہاگہ آیا
کجھ گھر دا رزق جو اللہ ڈنا اسدے نام لٹائے
بھی نفع خلایق جوبن آوے دینی یاد نیاوی

اوہ چن چن چوگ جناور پھاہے پھاسے موت خواری
ایہ شہوت سب نقصانی خواہش خلص جماع نہ آئی
بھی زینت زیب آسایش دولت دنیا نفس پیاری
بھی رسم رسوم لحاظ قبائل چھوڑن نقسان بھاری
پھاہی دوزخ والی پھاسے اس ڈیلے پچھتاوے
دکھ ریاضت محنت سختی جین جالی ترس بھایا ،
بھی ہل واہن وچہ گرمی ڈیہاں جر جان گلیندے
قربانی دیون پالے جالن کلر کوڑا پاون
جو یارب فضل کرم تھیں ساڈی محنت پلے پائیں
اول کفر شرک دے بوٹے بدعت ہارگوائیے
ترک حراموں شبیہوں کرئیے جو کجھ سب برائی
وضو غسل شرایط جو کجھ کرئیے نال نیازاں
اگلیاں نوں کنڈ پچھلے ملدے واہی خیال کجیوے
جو گھر بوہ لاون بھیڑی بلیوں ہالہ دیون
وٹا وِل نہ چھوڑے کوئی صدقہ بی نیایا ،
حج زکوٰۃ فطر قربانی سبہ بجالیا ئے
بھی ذکر تلاوت نفل عبادت جتنا بن سرآدی

فر عملاں اتے ناز نہ کریئے رکھیئے آس ربانی
ظاہر باطن شرع موافق سنت عمل کچیوے
بدعت رسم رسوم جہالاں ہرگز قدم نہ دھریئے
ایہ کیتا مول نہ ہوسی ضایع وعدہ سچ قرآنوں
عملانوالے آس فضلدی پکی ہے اعتباری
تے عملاں باہجوں آس بیہودہ چلی وانگ خیالوں
جو عملاند قہروں ڈریوے ڈر نالائق آیا
جے جھولا گرگا ونجاوے واہی تاں بھی رہے نہ جالی
انیویں عملاں کو جو آفت تاں بھی خنک نہ رہندے
نعوذ باللہ جے کافر ہو کے مومن مرے اکوئی
جیونکر لشکر غضب قہر دا واہی پٹ اجاڑے
پر البیبا کرماں مار یاور لابہت قلیل پچھانوں
بدعت شرک عقیدہ کفروں جے سو عمل کماوے
جو شرط واہی دی ہین سوا ان عملاں شرط عقیدہ
یا جہل گکھ نہ صاف کرے سو ضایع بیو ونجاوے
ہن آس فضلدی رکھ محمد ؐ بس کریں گفتاروں
بھی نعمت ناز بہشتاں لیسی بدلہ نیک کمائی

جو یارب فضل کرم تہین بخشیں کر جنت ارزانی
جو رب نبی دا سد ہا رشتہ محکم کر پکڑیوے
جو سنت چال نبی صلعم دی بھی اصحاباں پھڑیئے
لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ بہت جائیں فرقانوں
جیونکر محنت واہی والیاں آس بوہلدی بھاری
جیوں محنت واہی باہجوں بوہل ہوسی لین مجالوں
جیوں واہی والے جھولیوں گڑیوں کھدے خوف سوایا
بیوہ مرسی کجھ نیرا چارہ تاں بھی جان سکھالی
تھوڑا بہت منافع کرسن وچ کتاباں کہندے
اسنوں نفع نہ عملوں ہرگز محنت ضایع ہوئی
پٹھا نیرا کجھ نہ چھوڑے جھگی پلے ساڑے
واہی عملوں بوہل جنت اکثر حاصل جاوں
اسنوں نفع نہ ہرگز عملوں محنت اوگت جاوے
جے کلر شور یار تیو واہی محنت کرے مزیدو
انیویں بدعت کفروں شرکوں کیتا کم نہ آوے
جس نجت بھلے پڑھ عمل کری ایہ لئی خلاصی ناروں
ہن کری غریب سوال الاہوں آہیں آکھو بھائی

مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات کافی المہمات رحمہ اللہ عبدہٗ قال امیننا

توں ارحم کل رحیماں اللہ اکرم کل کریماں — توں عفو کرم دا مالک یا رب صاحب فضل نعیماں

توں خالق رازق منعم محسن بخشنہار قدیمی — تو رب قریب مجیب سوالاں دائم صفت کریمی

اسیں بندے محتاج تیرے تت تیری پرواہ نکائی — توں فضل کرم تھیں عرض قبولیں حاجت کل روائی

بے ظلم گناہ پہاڑ اساڈے فضلاں اگے رائی — توں عفو کرم کر بخش کریماں جو کل اساں برائی

توں رب غفور شکور رحیماں بخش ظلوم جہولاں — بحرمت خاص حبیب محمدؐ حرمت کل رسولاں

بھی سچی توبہ بخش نصوحی ترٹے نہیں دو باری — جیتوں رکھیں تار ہے سلامت ساڈی ترٹن ہاری

ایسی توبہ بخش جو بدیوں نیکیاں بدل کراوے — بھی وقت حساب کتاب دے ہو وے شاہد کل بھلاوی

بھی احسن عمل نصیب کریں اساں موجب تیری رضائیں — تے دین ایمان سلامت رکھیں فتنے دور ہٹائیں

وقت نزع دے گریں اساتی ثابت دین لیجائیں — بھی قبر قیامت ہر جا فرحت پل تھیں پار لنگھائیں

دوزخ والیاں عملاں تھیں وچ دنیا اساں بچائیں — تے روز قیامت دوزخ صورت اکھیں نہ دکھائیں

تے جنت والے عمل اساں نوں دے یہ توفیق کرائیں — فر پاس نبیدے جنت اندر بخش کرم تھیں جائیں

بندہ یا بندا محتاج اساں نوں دنیا وچ نہ کرتوں — آپے کم سواریں سارے رحمت کریں نظر توں رب

برکت بہت کریں فرزنداں بخشیں نیک اولاداں — بھی صحت نال عافیت رکھیں دیویں نیک مراداں

بھی کعبے حج کرائیں زیارت روضے پاک نبیدی — ایہ عرض قبول بحرمت نبیاں حرمت کل ولی دی

اگے بھیج درود محمدؐ تے سب آل اصحاب پیارے — بھی کل رسولاں نبیاں ولیاں تابع انہاں جو سارے

تمت